

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Defiant
HEIR

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MICHELLE HEARD

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Defiant HEIR

0 GÜN İÇİNDE BİZİMLE İLGİLİ BİLGİLER
MICHELLE HEARD

Telif Hakkı © 2020 M.A. Heard tarafından.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Gerçek kişiler, nesneler, yaşayan veya ölmüş kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımcısı: Sybil Wilson, [PopKitty Design](#)

Kapak Modeli: COOPER

Fotoğrafçı Kredisi: [Wander Book Club Photography](#)

İÇİNDEKİLER

[Adanmışlık](#)

[Şarkı Listesi](#)

[Özet Meydan](#)

[Okuyan](#)

[Varis Soy](#)

[Ağacı Bölüm](#)

[1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Sonsöz](#)

[Varisler](#)

[Trinity Akademisi](#)

[Düşmanlardan](#)

[Aşıklara Benimle](#)

[bağlantı kurun Yazar](#)

[hakkında](#)

[Teşekkür](#)

Adanmışlık

Donita, gücünle bana ilham veriyorsun.

Hikayenizi benimle paylaştığınız için teşekkür ederim. Bu kitapla Tanrı'nın bir lütfuydunuz. Kao'nun hikayesi siz olmasaydınız mümkün olmazdı.

Şarkı Listesi

Buraya tıklayın - [*Spotify*](#)

Sinopsis

Hayallerimin erkeği mükemmelden başka bir şey değil. Kao Reed gölgelerde yaşamayı seven bir münzevi.

Çarpıcı mavi gözleri ve nazik doğasıyla yıllar önce kalbimi kazandı. Tüm hayallerimi ve geleceğimi onun etrafında ördüm.

Ama sonra en kötüsü olur.

Hayallerim toza dönüşüyor ve geleceğim kasvetli bir çorak araziye dönüşüyor. Ve tüm kalbimle sevdiğim adam göz açıp kapayıncaya kadar bir yabancıya dönüşüyor.

*Benim kör aşkım, benim kör aşkım,
Nasıl dövüştüğüne bakın, nasıl
dövüştüğüne bakın, Görüşünü kaybetti,
iradesini kaybetti,
Meydan okur hale geldi, kalpsizleşti.
Hayatında hiç benim kör aşkım gibi bir şey
gördün mü?*

Meydan Okuyan Varis

VARİSLER

Kitap 3

*Birbirine bağılı STANDALONES'den oluşan
Üniversite/Yeni Yetişkin serisi.*

---

*"Her şeyde güzellik vardır, sessizlikte ve karanlıkta
bile." - Helen Keller.*

Aile Ağacı

KAO REED

Marcus

ReedWillow Brooks

Baba

Anne

Vaftiz annesi: Bayan Sebastian

Vaftiz Babası: Jaxson West

En iyi arkadaşlar: Noah West, Hunter Chargill & Jase Reyes

FALLON REYES

Falcon

ReyesLayla Shepard

Baba

Anne

Vaftiz annesi: Kingsley Hunt

Vaftiz babası: Mason Chargill & Lake Cutler

En iyi arkadaşlar: Hana Cutler, Jade Daniels & Mila West

---

*Benim kör aşkım, benim kör aşkım,
Nasıl dövuştüğüne bakın, nasıl
dövuştüğüne bakın, Görüşünü kaybetti,
iradesini kaybetti,
Meydan okur hale geldi, kalpsizleşti.
Hayatında hiç benim kör aşkım gibi bir şey
gördün mü?*

Bölüm 1

KAO

Fallon 19; Kao 23

Kampüsteki restorana girerken bakışlarım Fallon'a kilitleniyor. Güzelliği bir kez daha ciğerlerimdeki havayı söküp atıyor. Onu hayatım boyunca tanıdım ve onu görmek beni hâlâ şaşırtıyor.

Kendisiyle birlikte dekorasyon komitesinde yer alan kızlardan biri olan Summer ile konuşmak için bir masaya uğramasını izliyorum. Gözlerim Fallon'un altın sarısı saçlarını, narin yüz hatlarını, zekâyla parlayan keskin bakışlarını içine çekiyor.

Fallon, Summer'ın bahsettiği bir şey karşısında başını salladığında ağzımın kenarı kalkıyor. Hayallerimin kızı kontrol manyağından başka bir şey değil. Fallon Trinity Akademisi'ndeki her şeyle sanki ikinci doğasıymış gibi ilgileniyor. Hiçbir şeyi kaçırılmaz.

Gölgelerde hareket etmekten en mutlu olduğum yerde, spot ışıkları Fallon'u takip ediyor. Babasına çekmiş gibi görünse de annesinin kocaman kalbini almış.

Fallon bana doğru dönmeden önce Summer'a gülümsüyor. Arkadaş grubumuz için her zaman ayrılmış olan masamıza oturdum.

Gözlerimiz kilitleniyor ve sadece onun dikkatinin üzerimde olması bile kalp atışlarımı hızlandırmaya yetiyor.

Fallon ve ben her zaman yakın olduk. Hatta son senesinde balosunda ona eşlik etmiştim. Başlarda sadece arkadaştık ama birkaç ay önce Trinity Akademisi'ne katılmaya başlayınca durum değişti.

Başlangıçta aramızda bir çekim oluşmaya başladı. Katılmak zorunda olduğu her etkinlik için Fallon'un artı biri oldum. Şimdi zamanımızın çoğunu birlikte geçiriyoruz.

Bakışlarım Fallon'un üzerinde geziniyor ve ona duyduğum sevgi kalbimi, onu zapt edememekten patlayacak kadar dolduruyor. Bana verdiği heyecana bağımlıyım. Fallon'u sevmek uğruna yaşadığım tek şey haline geldi. O kadın benim başlangıcım ve sonum.

Arkadaşlarımızın Fallon'la aramızda neler olduğunu merak ettiklerini biliyorum ama onlara bir şey söylemek için acelem yok. Söz konusu o olduğunda bencil bir piç kurusuyum. Dünyayla paylaşmak zorunda kalmadan önce her bakışın, her dokunuşun, birbirimize yaklaştığımız her adımın tadını çıkarmak istiyorum.

Fallon yanımdaki sandalyeye oturduğunda bir elimi uzatıp parmaklarımı boynunun arkasına dolayarak onu kendime çekiyorum ve dudaklarımı başının yan tarafına bastırıyorum. Gözlerim kapanıyor ve "Günün nasıl geçiyor?" diye mırıldanmadan önce derin bir nefes alıyorum.

"Güzel. Noel balosu için her şeyi ayarlamayı neredeyse bitirdim." Bakmamız için bir menüyü yaklaştırıyor. "Beyaz ve gümüş rengi bir elbise buldum."

"Balo için mi?" Ben soruyorum.

"Evet." Gözleri benimkilere kayıyor. "Kömür rengi bir takım giyersen, eşleşiriz."

"Bir tane bulacağım," diye onu temin ediyorum. Bakışlarımız kilitleniyor ve bana olan hisleri kahverengi gözlerini sıvı altına çeviriyor. İşlerin yeterince uzamasına izin verdiğimi düşünerek, "Bir noktada randevuya çıkacak mıyız?" diye soruyorum.

Gözleri menüye kaymadan önce genişliyor. Bana tekrar bakmadan önce sadece bir anlığına. Fallon'un kendini toparlaması için gereken tek şey bu. Hiçbir şey onun dengesini uzun süre bozamaz.

"Çok ağırdan aldın," diye azarlıyor beni ve ağzının kenarında bir gülümseme belirliyor.

Dudaklarım sırtıyor. "Çünkü seninle işleri aceleyle getirmek istemiyorum." Başparmağım saçlarının altındaki yumuşak tenini okşuyor ve dokunuşumun dudaklarını nasıl ayırdığını izliyorum. "Her anın tadını çıkarmak istiyorum." Fallon başını sallıyor, "Diğerlerinin henüz bilmesini istemiyorum" dediğimde dikkati sadece bende.

Alnında hafif bir çatıklık beliriyor. "Neden?"

"İlişkimizin herkesle paylaşmak zorunda kalmadan önce bizim olmasını istiyorum."

Fallon elini çeneme doğru kaldırırken dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Benim münzevim." Sözleri sahiplenici ve sevgi dolu.

Ona yaklaştım ve mırıldandım, "Bayan Reyes."

Gözleri benimkilere kilitleniyor, içlerinde şakacı bir bakış dans ediyor. "Evet, Mr. Reed."

"Bu akşam benimle yemek yer misin?"

Gülümsemesi mutlu bir sırıtışa dönüşüyor. "Çok isterim."

"Beni yere bırak!" Mila'nın sesi restoranda yankılanıyor ve gözlerim ona doğru kayıyor. Jase'in onu omzunun üzerinden attığını görünce kıkırdıyorum. Kıcını tokatlıyor ve bu Mila'yı güldürüyor.

Mila benim kız kardeşim gibi ve yaşadığı onca şeyden sonra onu mutlu görmek kalbimi rahatlatıyor. Jase en iyi arkadaşlarımdan biri ve Fallon'un kuzeni olabilir ama Mila için yaptıklarından sonra grubumuzun temel direği haline geldi.

Fallon'dan biraz uzaklaşıyorum ve menüye göz atıyorum. "Ne yemek istersin?"

"Ben somon salatası alacağım."

Burnumu sahte bir tiksintiyle sıkıyorum. Okyanustan çıkan hiçbir şeyi midem kaldırmıyor. Bir keresinde karides yemeye çalışmıştım ve neredeyse ölüyordum.

Jase Mila'yı oturturken garsona yaklaşmasını işaret ediyorum. Onlar yerlerine otururken Mila sahte bir kızgın bakışla Jase'in omzunu yumrukluyor.

"Somon salatası ve tavuklu sandviç," diye siparişlerimizi garsona veriyorum. Tabakları yazarken başını kaldırdığında, "Ayrıca bir kola ve bir sprite lütfen," diye ekliyorum.

Jase ve Mila siparişlerini ekledikten sonra Fallon Mila'ya bakar. "Noel balosunda ne giyeceğine karar verdin mi?"

Mila başını sallar, sonra Jase, "Onu seksi bir elf olarak giydireceğim," der.

"Cehennem gibi," diye homurdanıyor Mila. "Bu bir kostüm balosu değil."

"Kahretsin," diye somurtuyor Jase, sonra kuzenine bakıyor. "Neden kostümlü balo yapmıyoruz? Bütün eğlenceyi kaçırdın."

Fallon başını sallar. "Cadılar Bayramı için giyinmelisin. Noel planlarımı bozma."

Jase bir kıkırdama çıkarır. "Buna cesaret edemem. Ölmek gibi bir arzum yok."

Bir garson yemeğimizi getirdiğinde, benim için daha çok bir kardeş gibi olan en iyi arkadaşım Noah da bize katıldı. Babalarımız da en iyi arkadaşlardı ve çok yakın büyüdük.

Noah menüyü alırken "Hey," diye mırıldanıyor ama sonra tabağıma bakıyor ve garsona "Ben de onun gibi alacağım," diyor.

"Günün nasıl geçti?" Soruyorum ve Noah'nın sandviçimin yarısını almasını bekliyorum, yemeği geldiğinde geri alacağımı biliyorum.

"Çok sıkıcı," diye homurdanıyor Noah, sonra kocaman bir ısırik alıyor. Yemeğimi yerken masanın etrafındaki konuşmaları dinliyorum.

"Noel tatili için kayağa mı gidiyoruz?" Jase soruyor.

Fallon'a bakıyorum, önce aldığı lokmayı yutuyor, sonra cevap veriyor: "Evet, Kao ve ben varız."

Jase'in gözleri bana doğru kayınca ağzımın kenarı kalkıyor.
Sonra da "Siz ikiniz ne zaman bir çift olarak ortaya çıkacaksınız?" diye soruyor.

Fallon hızla bana bakıyor ve sonra tekrar Jase'e dönüyor. "O, kuzenim, seni ilgilendirmez."

Jase bir kıkırdama çıkarır. "Kimseyi kandıramazsın."

"Çok uzun sürdü," diye azarlıyor Mila Jase'i. "Onları rahat bırak."

Jase'in bakışları Mila'ya dönüyor ve yüzünü elleriyle çerçeveleyip onu öpmeden hemen önce sevgi dolu bir gülümseme yüz hatlarını yumuşatıyor.

Fallon salatasını bitirdiğinde Noah'ın siparişi geldi ve bana "Bütün sandviçi alabilirsin. Daha sonra yemeğe çıkacağız."

"Benim için daha fazla," diye sırtıyor Noah.

Ayağa kalkıyorum ve Fallon ayağa kalkar kalkmaz elini tutuyorum.

Ayrılmadan önce gruba "Sonra görüşürüz," diyor.

Restoran.

Yurda giderken Hunter ve Jade ile karşılaştık. İlk çift olan arkadaşlarımız onlardı. Tanrıya şükür. Kavga etme şekillerine bakınca birinin öleceğinden korktum.

"Öğle yemeğini yeni mi yedin?" Hunter soruyor.

"Evet," diye cevaplıyor Fallon. "Gerçi diğerleri hâlâ yemek yiyor."

Fallon ve ben yatakhaneimize doğru ilerlerken Hunter ve Jade restorana doğru yürümeye devam ediyor.

Binamıza girerken Fallon'a sırtıyorum. "Akşam yemeği için gitmek istediğin belirli bir yer var mı?"

Asansöre binerken bunu düşünüyor ve kapılar kapandığında "Çiftlik Evi" diye cevap veriyor.

Cebimden telefonumu çıkarıp iletişim numaralarını Google'da aratıyorum ve asansörden çıkıp tuşlamaya basıyorum. Yedi kişilik rezervasyon yaptırıyorum.

Süite giriyoruz. Cihazı cebime geri sokarak, "Hepsi tamam." diyorum.

"Ben hazırlanmaya gidiyorum."

Kaşlarımı çatarak kıkırdıyorum. "Ama saat daha öğleden sonra iki."

Eliyle vücudunu işaret ediyor. "Tüm bunlar zaman alıyor ve bu gece güzel görünmek istiyorum. Duymadıysanız diye söylüyorum..." Nefesinin kulağımın üzerinden geçtiğini hissedene kadar bana bir adım daha yaklaşıyor, "Hoşlandığım çocuk sonunda bana çıkma teklif etti."

Bir kahkaha patlatıyorum ve onu tutup öpmemek için kendimi zor tutuyorum. Fallon güzel bir şarap gibi. Onunla geçirdiğim her anın tadını çıkarmak istiyorum.

Aramızda oluşan beklentinin tadını çıkarıyorum. Elimi yüzüne götürerek başparmağımı yavaşça alt dudağının üzerinde gezdiriyorum ve "Bu gece için sabırsızlanıyorum" diye mırıldanıyorum.

Gözleri benimkilere kilitleniyor, ifadesi yoğun ve heyecan dolu. "Ben de."

Odasına doğru yürüyüşünü izliyorum. Sonunda onu öpebilmem sadece birkaç saat meselesi. Ona verdiğim yanak ve alın öpücükleri değil, gerçek bir öpücük. Bu düşünceyle ağzımın kenarları kalkıyor.

FALLON

En iyi arkadaşım Hana odama girdiğinde saçımın uçlarını kıvırmakla meşguldüm. Jase, Hana, Hunter ve ben arkadaştan çok aile gibiyiz.

Ailelerimiz büyük büyükbabalarımızın arkadaş olduğu zamanlara kadar uzanıyor ve onlar olmadan hayatımı hayal edemiyorum.

Hana'nın gözleri yatağımın üzerine serpiştirilmiş tüm kıyafetleri tarıyor, sonra da "Bir yere mi gidiyorsun?" diye soruyor.

"Akşam yemeği için dışarıdayız," diyorum saç maşasının etrafında bir demet saç teli yuvarlayarak.

Hana'nın kaşları havaya kalktı. "Öyle mi?" Kıyafetlerin bazılarını yolumdan çektikten sonra yatağıma oturuyor. "Kiminle?"

Gözlerim arkadaşımın yüzüne kilitleniyor. "Kao." Yavaş bir sırtışın yüzüne yayılışını izliyorum.

"Sadece *akşam yemeği* mi, yoksa *akşam yemeği* mi?"

Heyecanımı daha fazla gizleyemeyerek, "Sonunda bana çıkma teklif etti" diye itiraf ederken aşk delisi bir aptal gibi sırtıyorum.

"Kahretsin," diye soluk soluğa kalıyor. "Mucizeler gerçekleşir."

Dikkatim Hana'dayken saç maşası çeneme baskı yapıyor. Sadece bir saniyeliğine çekip alıyorum. "Kahretsin!" Gözlerim aynaya kaydı ve öne doğru eğilerek yüzümü yakıp yakmadığımı kontrol ettim.

"Ne?" Hana sorar.

Herhangi bir iz göremeyince, "Neredeyse yüzümü yakıyordum" diye mırıldandım. Saç maşasına ters ters bakıyorum. "Aptal şey." Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlayarak, "Kao'nun hiçbir şeyi aceleye getirmediğini biliyorsun. Yaptığı her şeyde titizdir."

"Doğru."

İşim bittiğinde saç maşasını kapatıyorum ve masanın üzerine koyuyorum. Görünümünden memnun olana kadar parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum.

"Çok güzelsin," diye iltifat ediyor Hana. Ayağa kalkarak, "Dur da tamamını göreyim," diyor.

Sandalyeden kalkıyorum ve onun için bir daire çiziyorum. Topuklu siyah bir pantolon ve en sevdiğim Gucci gömleğini giymeye karar verdim. Görünümü tamamlamak için de boz kahverengi bir ceket giyiyorum. "Ee? Onaylıyor musun?"

Hana bana sırtıyor. "Tanrım, bu pantolon poponu çok güzel gösteriyor. Onları çalacağım."

"Gidip sana bir çift almalıyız."

"Oooh, bu hafta sonu alışveriş çılgınlığı mı?" diye soruyor.

"Pazar günü gidebiliriz. Cumartesi günü Kao'nun ailesine yemeğe gideceğim."

Hana kıkırdarak başını sallar. "Seni ve Kao'yu asla anlayamayacağım. Herkes sizin zaten bir çift olduğunuzu düşünüyor, biliyor musunuz?"

"Evet," diye cevap veriyorum rujumu sürerken. "İnsanların ne düşündüğünü umursamadığımı biliyorsun."

"Bu da doğru." İçini çekti. "Sen mutlu olduğun sürece."

Arkadaşıma dönüyorum ve neşeli bir gülümsemeyle "Öyleyim" diyorum.

"Pekala, gitmeye hazırsın. İyi akşamlar." Hana kapıma doğru yürüyor ve kapıyı açtığında, tam kapıyı çalmak üzere olan Kao'yla yüz yüze geliyor. Koridorda gözden kaybolmadan önce ona "Kızın hazır," diye takılıyor.

Kao odaya giriyor ve gözleri yavaşça üzerimde geziniyor, sonra mırıldanıyor, "Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun."

Bir an durup onun görüntüsünü içime çekiyorum. Kahverengi bir chino pantolon ve kaslı vücudunu gizlemek için hiçbir şey yapmayan açık mavi, düğmeli bir gömlek giymişti.

Yum.

Bakışlarım onun hipnotize edici mavi gözleriyle buluşuyor. Herkes kontrol manyağı olduğumu bilir ama Kao'nun gözleri içinde kaybolmak istediğim tek yer.

Hormonlarım olduğunu öğrendiğimden beri ona aşkıttım. Ama süite taşındığımda ve onu her gün gördüğümde, bu aşka dönüştü. Kao her yönden mükemmel. Sabırlı, şefkatli ve gardınızı düşürmenize neden olacak türden bir içsel güce sahip. Bir bakışıyla beni çırılçıplak soyabilir.

"Selam yakışıklı," diyorum. Masadan kolyemi alıp ona doğru yürüyorum. "Bunu takmama yardım eder misin?"

Kao başını sallıyor ve mücevher parçasını benden aldıktan sonra ona sırtımı dönüyorum.

Saçlarımı sağ omzumun üzerinden geçirirken parmaklarının tenimde gezindiğini hissediyorum ve bu tüylerimi diken diken ediyor. Kolyeyi yerine takıyor ve eğildiğinde nefesinin nabzımın üzerinde dalgalandığını hissediyorum, dudaklarım aralanıyor ve gözlerim kapanıyor. Dudakları tenime değiyor ve içim kasılıyor.

Sonra geri çekiliyor ve "Hazır mısın?" diye sorduğunda o an kayboluyor.

Yüzümü ona dönerek başımı sallıyorum. "Yıllardır hazırım."

Ağzının köşesi cehennem gibi sıcak bir sırıtışla kalkıyor. "Yıllar mı?"

Onu iterek, şakacı bir şekilde kirpiklerimi kırıştırıyorum. "Bu bir gün seninle paylaşacağım bir sır."

"Hmm, birbirimizden sır sakladığımızın farkında değildim." "Sadece bir tane." diye takılırken eline uzandım.

Oturma odasına girerken Noah'nın gözleri televizyon izlediği yerden bize kaydı. "Dikkatli sürün."

"Her zaman," diye yanıtlıyor Kao.

Kapıdan çıkarken Noah arkamızdan, "Artanları da eve getir," diye sesleniyor.

"Yapacağım."

Asansöre ulaştığımda, "Noah randevuya çıktığımızı biliyor mu?" diye sordum.

"Ona söylemedim ama eminim biliyordur. Ondan saklayabileceğim pek bir şey yok," diye yanıtlıyor Kao.

"Hana'ya söyledim." dediğimde içeri girdik.

Kao birleşen ellerimizi kaldırıyor ve benimkinin arkasına bir öpücük konduruyor. "Sorun değil."

Binadan çıkarken, gençlerden biri olan Nate'in "İyi görünüyorsunuz çocuklar" diye seslendiğini duyuyorum.

"Teşekkürler," diye yanıtlıyorum.

Kao'nun arabasına ulaştığımda, yolcu kapısını benim için açmasını bekliyorum, sonra içeri giriyorum. Arabanın ön tarafında dolaşırken bakışlarım onu takip ediyor ve sonra direksiyonun arkasına geçerken emniyet kemerimi takıyorum.

Aracı kampüsün dışına yönlendirmeden önce birbirimize gülümsemek için bir an çalıyoruz.

İşte bu kadar. Sonunda.

"Otuz üç numaralı otoyola girip Fairview'e sapsanız bizi oraya daha çabuk ulaştırır," diyorum.

Kao bir kıkırdama çıkarır. "Evet, hanımefendi."

Arabada bir süre sessizlik oldu, sonra "Bugün bana bunu neden sordun?" diye sordum.

Kao bana baktı. "Randevuda mı?"

Başımı salladım. "Evet, neden daha önce sormadın?"

"Daha önce de söylediğim gibi, işleri ağırdan almak istiyorum. Her anın tadını çıkarmak istiyorum." Bakışları yola dönmeden önce bir saniyeliğine benimkilerle buluşuyor. "İnsanlar her şeyi aceleye getiriyorlar ve sonra da işin iyi kısmını kaçırıyorlar."

"İyi kısmı mı?" Ben soruyorum.

"Aşık olma kısmı. Karnınızdaki kelebekler. İlk öpücüğün oluşumu. Bilirsiniz, kızların sevdiği tüm romantik şeyler."

Ağzım yukarı kıvrılıyor. "Daha mükemmel olabilir miydin?"

Bir kıkırdama çıkarır. "Sadece senin gözlerinde."

Verdiği cevap beni "Ruh eşlerine inanır mısın?" diye sormaya itti.

Kao bir an düşünüyor, sonra mırıldanıyor, "Bir ruhun iki yarısı mı?"

Başımı sallıyorum, gözlerim onun yüzünden hiç ayrılmıyor.

Sonra bana gülümsedi. "Evet."

Bölüm 2

FALLON

Dışarıda güzel bir gece ve restorana giderken içimdeki heyecan artmaya devam ediyor.

Zihnim sürüklenmeye başlıyor, bu gece ilk gerçek öpücüğümüzü alıp alamayacağımızı merak ediyorum.

Tanrım, sarımsaklı hiçbir şey sipariş etmiyorum. Ne olur ne olmaz.

Bakışlarım sürekli Kao'nun yüzüne kayıyor. Şimdiye kadar gördüğüm en çekici adam. Yüz hatları kusursuz. Ve gözleri - en berrak mavi. Yağmur yağdıktan ve hava temizlendikten sonraki cennete benziyorlar.

Ağzının kenarı kalkmaya başlıyor ve bakışları bana yöneliyor. "Neden bana bakıp duruyorsun?"

"Aslında bu kadar çekici olman haksızlık," diye mırıldanıyorum. Kıkırdayarak, "Neden?" diye soruyor.

"Duştan çıkıyorsun, üzerine bir şeyler giyiyorsun ve gitmeye hazırsın. Yatak odamdan dışarı adım atmadan önce makyaj yapmam gerekiyor, yoksa hepiniz kalp krizi geçirirsiniz." Daha önce saç maşasıyla yaşadığım olayı hatırlıyorum ve ekliyorum: "Saç maşasıyla neredeyse yüzümü yakıyordum." Rahatlamış bir şekilde kıkırdıyorum.

Kao'nun bakışları bana yöneliyor ve "Neyse ki yüzümü yakmadım. Bunu hayal edebiliyor musun?" Gözlerimi deviriyorum. "O zaman güzel ve çirkin olarak bilineceğiz." Ona sırtıyorum. "Güzel olan sensin tabii ki."

"Asla," diye başını sallar. "Benim için her zaman güzel olacaksın."

Şakacı bir huff attım. "Yaşlı ve buruşuk olduğumda bile mi?"

Kao'nun gözleri bir an için benimkilerle buluşuyor ve o cevap veremedi cırtlak lastikler dikkatimizi çekiyor.

Kao frene basar ve arabayı sağa doğru çeker. "Kahretsin." Sağ kolu göğsüme sertçe çarpıyor, hemen ardından kırılan metalin sesi kulaklarımı dolduruyor. Bunu yüksek bir patlama sesi ve ardından gök gürültüsü ve şimşek çakması gibi bir ses takip ediyor.

Şoktan yüzüme iğneler ve iğneler yayıldı. "Kao!" Nefesim ciğerlerimden sökülürken bir çığlık atmayı başarıyorum. Aracımız tekerleklerinin üzerine düşmeden önce yuvarlanırken vücudum öne, sonra yana doğru sarsılıyor. Önce koltuğa sonra da kapıya çarpıyorum. Yakıcı bir acı boynuma ve yüzüme yayılıyor ve bir an için her şey kararıyor.

'9-1-1 çağrısı başlatılıyor. İptal etmek için aynadaki 9-1-1 düğmesine basın.

Yanan lastik ve yağ kokusu burnumu dolduruyor. Gözlerimi açarak neler olduğunu anlamaya çalışıyorum.

911'i arıyorum.

Başımı sola çevirdiğimde boynumdaki ve başımdaki ağrıdan dolayı acı dolu bir inilti çıkarıyorum. Bir nefes çekiyorum ve sonra gözlerim sürücü tarafına odaklanıyor.

Çevir sesi duyuyorum.

Kahretsin.

Bir kaza geçirdiğimizi anlamam için birkaç saniye daha geçmesi gerekiyor. "Kao," diye mırıldanıyorum, sesim kendi kulaklarıma yabancı geliyor. Vücudum kontrolsüzce titremeye başlıyor.

"911, acil durumunuz nedir?" Bir operatörün cevap verdiğini duyuyorum. "Kaza," demeye çalışıyorum şoktan sersemlemiş bir halde.

"Tamam, GPS koordinatlarınızı aldık. Acil durum servisleri gönderildi. Yaralandınız mı?"

Gözlerim hâlâ büyük ölçüde Kao'ya yapışmış durumda. Kıpırdamıyor ve bu da paniğin içimde sıcak lav akıntıları gibi parlamasına neden oluyor. "Kao!" Ondan hâlâ bir hareket gelmeyince, emniyet kemerimi açmak için uyuşmuş parmaklarımla mücadele ediyorum. Serbest kaldığımda vücudumu ona doğru çevirip öne doğru eğiliyorum.

"Hanımefendi, yaralandınız mı?"

Dudaklarım aralanıyor ve yakıcı endişe kalbimi kavuruyor. "Kafasının sol tarafında kan var."

"Kafamda kan var mı dedin?"

"Hayır," boğazıma dolan safrayı sertçe yutuyorum. "Erkek arkadaşım. Kafasının yan tarafında kan var."

"Yardım yolda. Tamam mı?"

Endişem hızla buz gibi bir dehşete dönüşürken başımı sallıyorum. "Hareket etmiyor," diye kekeliyorum hissettiğim sıkıntının içinden.

Operatör bana "Acil servis her a n orada olabilir" diyor ama bu beni sakinleştirmiyor.

Sağ kolumu kaldırarak parmaklarımı Kao'nun nabzına bastırıyorum ve bir atım hissettiğimde rahat bir nefes alıyorum. "Yaşıyor."

"Bu çok iyi. Hanımefendi, adınız nedir?"

"F-Fallon. Fallon Reyes." Kao'ya biraz daha yaklaşıyorum, gözlerim çılgınca vücudunu tarıyor. Gömleğinin sol tarafında daha fazla kan lekesi gördüğümde korkudan titriyorum. "Sol tarafında da kan var."

"Nerede, Hanımefendi?"

"Yan tarafında, kalçasının birkaç santim üstünde. Daha fazla kan var." Umutsuz bir nefes alıyorum. "Oh, Tanrım."

"Hanımefendi, yardım yolda. Başka yaralanan var mı? Başka bir araba karıştı mı?"

"Ben... Ben bilmiyorum."

"Tamam, sakin ol. Benimle konuşmaya devam et. Başka ne görüyorsun?"

Telaşla etrafıma bakıyorum, ezilmiş gösterge paneline, sönmüş hava yastıklarına, ön taraftan yükselen dumana bakıyorum. Gözlerim Kao'ya geri dönüyor ve ancak kanı tekrar gördüğümde farkına varmak göğsüme sertçe yerleşiyor.

Bir kaza geçirdik. Kao yaralandı.

"Acele et!" diye bağıyorum. Titreyen elimi Kao'nun yüzüne götürüyorum ama onu daha fazla inciteceğimden korkarak dokunmaktan bir santim uzak duruyorum. "Kao? Bebeğim?" Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçıyor. "Kao?"

Operatör, "Siren seslerini her an duyabilirsiniz," diyor.

*Oh,
Tanrım.*

Lütfen.

Bırak iyi olsun.

Biraz daha yaklaşıyorum, ona sarılmayı çok istiyorum. "Kao?"

Acil durum sirenleri havayı dolduruyor ve dakikalar sonra arabadan çekildiğimde dünyam kaosa dönüyor. "Hayır! Lütfen. Onunla kalmak istiyorum."

Sağlık görevlisi bir şeyler söylüyor ama tek duyabildiğim olay yerine gelen acil durum araçlarından gelen farklı siren sesleri. Bir sedyeye yatırılıyorum ve ambulansa doğru koşturulurken etrafım bulanıklaşmaya başlıyor.

Hayır.

Onunla kalmalıyım.

Kao'nun arabasının etrafında hareket eden itfaiyecileri gördüğümde, buruşmuş çelikten başka bir şey yok, dehşet tüm duygularımı silip süpürüyor.

Gürültü havayı dolduruyor, acil sesler, sirenler ve itfaiyecilerin aracın metalini kesmelerinin bir karışımı ve sonra ambulansın kapılarının kapanmasıyla sesler kesiliyor.

Vücudum uyuşmuş gibi hissediyor ve karanlık beni kâbustan uzaklaştırmadan önce birkaç kez göz kırpmayı başarabiliyorum.

Halsiz hissederek gözlerimi açtım.

"Fallon? Tatlım?" Annemin sesini duyuyorum. Yavaşça gözlerimi ona doğru çeviriyorum. Yüzü endişeyle gerilmişti. "Ah, bebeğim. İyi olacaksın," diyor, rahatlama ve yorgunluk sözlerini kaplıyor. "Tanrı'ya şükür."

Ağzımı açıyorum ama önce boğazıma takılan kuru yumruyu sertçe yutmak zorunda kalıyorum. "Ne oldu?"

"Bir kaza geçirdin." Annemin elimi sıkıca tuttuğunu hissediyorum.

Kaşlarımı çatarak, tek bir şeye, Kao'ya kilitlenene kadar karmakarışık hafızamı gözden geçiriyorum.

"Kao nerede? O iyi mi?"

"Hâlâ ameliyatta. Baban haber var mı diye bakmaya gitti." Annem bir elini yüzüme götürüyor ve parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Nasıl hissediyorum?

Kazanın görüntüleri içimde dalgalanıyor.

Kao gülümsüyor.

Vurulduğumuzda çıkan sağır edici gürültü.

Yoğun yağ kokusu.

Kan.

Kao hareket etmiyor.

Baskı çok fazla hale gelene kadar göğsümde acı birikiyor ve içimi parçalıyor. Hıçkırıklar beni mahvederken "Kao," diye inlemeyi başarıyorum.

Annem sandalyeden kalkıp yatağın kenarına oturuyor ve bana doğru eğilerek mırıldanmaya başlıyor: "Kao güçlüdür. Üstesinden gelecektir. Birkaç gün sonra tüm bunlar kötü bir rüya gibi görünecek. Tamam mı? İkiniz de iyi olacaksınız."

Onun sözlerine inanmayı çok istiyorum.

Özel hastane odasına birinin girdiğini duyuyorum ve annem geri çekildiğinde gözlerim babamınkilerle çarpışıyor.

Yatağın diğer tarafına doğru koşuyor ve hıçkırıklarım artarken doğrulmak için mücadele etmeye başlıyorum.

"Şşş..." Babam mırıldanıyor ve kollarını bana sararken dikkatli hareket ediyor. "Benim güzel kızım, ben buradayım."

Vücudum kaskatı kesilmiş ve ağrıyor ama kollarımı ona sarmayı başarıyorum ve babamın güçlü kollarında korkularımı haykırırken canımı kurtarmak için ona tutunuyorum.

"Az önce Kao'yu kontrol ettim. İyileşme sürecinde. İyileşecek. Leigh ve Bayan Sebastian ameliyata yardımcı oldular. Onunla birlikteler ve en iyi bakımı aldığından emin olacaklar."

Bayan Sebastian bir acil durum hemşiresi ve Kao'nun vaftiz annesi.

Bayan West, Noah'nın annesi ve bir kalp cerrahıdır.

Eğer ameliyata yardım ettilerse.

"Bayan West ameliyata neden yardım etti? Kao...?"

Babam hızla başını sallar. "O sadece mümkün olan en iyi bakımı aldığından emin olmak için burada."

Tüm o kanı hatırlayarak, "Yarası ne kadar kötü?" diye sordum.

"Biraz iç kanaması vardı ama durdurdular. Yan tarafında dikiş atılması gereken bir kesik var."

Babam durakladığında, kalbimdeki endişe büyüyor. "Kafası mı?"

"Kılcal bir kırığı var. Şu ana kadar her şey umut verici görünüyor. Uyanmasını beklemek zorundayız."

Başımı sallamaya çalışıyorum ama boyunluk ve boynumdaki şiddetli ağrı hareket etmemi engelliyor. "Boynum mu?" Sızlanıyorum.

Babam geri çekiliyor ve gözleriyle yüzümü tarıyor. Bakışları nazik ve güven verici: "Beyin sarsıntısı geçirmişsin ve incinmişsin. Doktor birkaç gün içinde daha iyi hissedeceğini söyledi."

Benden bir şey sakladığını görebiliyorum ve "Ve?" diye soruyorum.

Babam bir elini sol yanağıma götürüyor ve kalp kırıcı bir bakış endişeyle karışıyor. Kalp atışlarım hızlanıyor ve nefesimi tutarak gelecek darbeye karşı kendimi çelikleştirmeye çalışıyorum.

"Boynunuzun yan tarafında ve sağ yanağınızda kesikler var. Bırakabileceği yara izlerinin çoğunu alabilecek bir plastik cerrah buldum bile."

"Yara izi mi?" Elimi kaldırıyorum ve yüzümün sağ tarafındaki büyük sargıyı hissettiğimde kalbim korku dolu bir yumruya dönüşüyor. "Kötü mü?"

Babam yine duraksıyor ve bu ihtiyacım olan tek cevap.

Elim bandajın üzerinde titremeye başladığında "Aman Tanrım," diye nefes nefese kalıyorum. "Kötü, değil mi?"

"Plastik cerrah bunu düzeltecektir," diye babam beni rahatlatmaya çalışıyor. "Panik yapmadan önce ne diyeceğini bekleyelim."

I başını salla Hatta Yine de o hissediyor gibi benim Dünya
var çarpık içine tanınmaz bir karmaşa.

Yara izleri.

Taş kesilmiş hissediyorum ve... yabancı bir umutsuzluk göğsümün kapanmasına neden oluyor. Bu farkındalık gelgit dalgaları gibi üzerime çöküyor ve korkunç bir his içimi dehşetle dolduruyor.

Parmaklarım askıya ulaşana kadar sargının üzerinde geziniyor. Endişe her yerimi kaplıyor.

Eğer... ne yapacağım?

Beni tüketen endişeyle nefes almaya çalışıyorum ve hayatım boyunca yara alabileceğim gerçeğiyle başa çıkamadığım için başka bir korkuya kapılıyorum.

Kao.

"Kao'nun iyi olacağından emin misin?"

Babam başını sallıyor. "Doktor tam iyileşme konusunda çok iyimser."

Peki ya diğer araba?

"Ne olduğunu biliyor musun?" Ben sordum. "Diğer araba? İnsanlar iyi mi?"

Babamın yüzünde duygusallık belirliyor. "Henüz kaza mahalline gitmedim ama polis kafa kafaya çarpışma olması gerektiğini söyledi. Kao yeterince hızlı tepki vermiş olmalı çünkü arabanın kendi tarafı çarpışmadan nasibini almış. Kamyon sürücüsü kurtulamamış. Direksiyon başında uyuyakaldığını düşünüyorlar. Başka bir araç daha kazaya karışmış ama sürücünün durumu iyi. Sadece boyun incinmesi var."

Birisi öldü.

O sürücünün hatası olmasına rağmen, üzüntü hala kalbimi kanatıyor.

Sonra babamın sözleri kafama dank etti ve "Kafa kafaya mı çarpışmalıydık?" diye sordum.

"Evet." Babam bana güven verici bir gülümseme verdi. "Neyse ki öyle olmadı. Kao iyi bir şofördür."

Ama.

Ama..

.

Kao'nun kolu beni koltuğa yapıştırırken direksiyonu sağa doğru salladığını hatırlıyorum.

Beni güvende tuttu.

Kamyonun bize çarpacağını biliyordu ve beni güvende tutmayı seçti.

Aman Tanrım.

Kao'ya o yoldan gitmesini söyledim. Ben olmasaydım kaza olmazdı.

Düşünceler içimi titretirken nefes nefese kalıyorum. "Baba," diye inliyorum, duygularım tavan yapıyor.

Babam öne doğru ilerleyip beni tekrar kucaklıyor. "İkiniz de iyi olacaksınız."

Başımı sallamaya çalışıyorum ama yine destek ve acı beni durduruyor. "Ya... ya..." Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum.

Babam geri çekiliyor ve elleriyle yüzümü çerçeveleyip, gözleri gözlerime kilitleniyor. Bakışlarında çok fazla kesinlik var. "Keşke diye bir şey yok. Kao'nun ameliyatı iyi geçti. Durumu stabil. Senin için en iyi plastik cerrahı bulduk. Her şey yoluna girecek." Babam elini kaldırıp saçlarımın bir kısmını geriye doğru taradı. "Her şeyi düzelteceğiz."

Ailemden hiç şüphe etmedim. Bugüne kadar.

Kao'ya hangi yoldan gideceğini söylemenin suçluluğuyla nasıl yaşayacağım? Yüzümdeki yara iziyle nasıl başa çıkacağım?

Ya Kao?

Tanrım, lütfen iyi olsun.

Kao'ya bir şey olursa ne yaparım bilmiyorum. Kendimi asla affetmezdim.

Bölüm 3

FALLON

Kazadan bu yana bir gün geçti ve sonunda babamı Kao'yu ziyaret edebilmem için bana bir tekerlekli sandalye almaya ikna ettim.

Noah, Jade ve Mila Kao ile birlikteyken Jase, Hunter ve Hana yanımdan neredeyse hiç ayrılmadı.

Bir dakikalığına bilincinin yerine geldiğini ama kendinde olmadığını söylediler. Bu dün geceydi ve o zamandan beri bir daha uyanmadı.

Her geçen saat, endişe beni tüketiyor. Sanki alacakaranlık kuşağına itilmiş gibiyim. Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Duygularım karmakarışık, midem bulanıyor.

"Yatakta kalmalısın," diye mırıldanıyor Hana, hareket etmemden memnun değil. "Beyin sarsıntısı geçiriyorsun."

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum. Evet, başım dönüyor ve midem bulanıyor ama kimsenin beni Kao'dan bir an daha uzak tutmasına izin vermeyeceğim. "Sadece onu görmek istiyorum, sonra geri geleceğim."

Babam beni dikkatlice yataktan kaldırıyor ve tekerlekli sandalyeye oturtuyor.

"Onu biz alabiliriz," diye teklif ediyor Jase. "Sonra sen ve Layla Teyze Yiyecek bir şeyler."

"Teşekkürler," diye yanıtlıyor babam. "Uzun sürmeyecek."

Annem başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Yatakta çok uzun süre kalma. On dakika sonra dönersin. Tamam mı?"

"İyi olacağım," diye mırıldanıyorum, tüm ilgiden bıkmış bir halde. Ailemi ve arkadaşlarımı seviyorum ama şu anda tek düşünebildiğim Kao. Onun iyi olduğunu görene kadar rahat edemeyeceğim.

Jase beni odadan çıkarıp koridora doğru itiyor. Neyse ki ailelerimizin VIP statüsü nedeniyle ikimiz de özel odalardayız, bu yüzden fazla uzağa gitmemize gerek yok.

Hunter kapıyı açıyor ve Jase beni odaya ittiği anda gözlerim yatağa kilitleniyor. "Dur."

Bay Reed, Kao'nun yanında oturduğu yerden kalkıyor ve yüzüne kazınmış derin endişe çizgileri kalbimi çatlatıyor.

Tekerlekli sandalyeden iniyorum ve yavaşça yatağa yaklaşıyorum. Kao'ya bağlı makineler var ve sürekli bip sesleri beni hiç rahatlatmıyor. Gözlerinin altında ve burnunun üzerinde kırmızı lekeler var ve yüzünün sol tarafı siyah ve mavi, bu da başının etrafındaki bandajın bembeyaz görünmesine neden oluyor.

Kao'ya ulaştığımda boğazımdaki duygu yumrusunu sertçe yutuyorum. Parmaklarımı elinin etrafına dolayana kadar yavaşça ilerliyorum. Teninin sıcaklığını hissederek gözlerim bir anlığına kapanıyor.

O yaşıyor.

Yavaşça üzerine eğiliyor ve ağzımı yanağına bastırıyorum. Tıraş olmadığı için çene çizgisinde koyu renkli kıllar oluşmuş ve kılların dudaklarıma değdiğini hissediyorum.

"Otur, Fallon," diyor Bay Reed. Kolumdan tutuyor ve daha yakına çekmiş olması gereken bir sandalyeye oturmama yardım ediyor.

Bakışlarım Kao'nun babasına yöneliyor. "O iyi mi? Uyandığını duydum?"

Kao mavi gözlerini babasından almış ve onlara baktığımda ilk kez rahatladığımı hissediyorum.

"Leigh iyi olacağını söylüyor."

Leigh... Dr. West kendi alanında bir dahi. Eğer Kao'nun iyi olacağını düşünüyorsa, tamamen iyileşeceğini umuyorum.

Noah odaya giriyor ve bakışlarını ona yöneliyor. "Annen onun iyi olacağından emin mi?" Bunu ondan duymak istediğim için soruyorum.

Noah yatağın ayak ucunda dururken başını sallıyor. Gözleri en iyi arkadaşının üzerinde geziniyor. "Annem ameliyat sırasında yardımcı oldu. Tüm iç yaralanmaları onardıklarını söyledi. Kafatasında ince bir kırık var ama tomografide beyinde hasar olmadığı görüldü. Vücudunun iyileşmesi gerektiği için şu an kendinde değil."

Bakışlarını Kao'ya dönüyor ve yüzünün her santimini inceliyorum. Onu böyle hareketsiz görmek çok korkutucu ama Noah'nın az önce söylediklerinden sonra kendimi daha iyi hissediyorum.

"Kao," diye mırıldanıyorum, beni duymasını umarak. "Ben Fallon. Gözlerini tekrar görebilmem için bir an önce uyanmalısın."

Kendimi toparlamak için yatağı kullanıyorum ve Kao'nun üzerine eğilip ağzının kenarına bir öpücük kondurduktan sonra fısıldıyorum: "Geçmiş olsun. Lütfen."

Sırtımda bir el hissediyorum. "Yatağa dönmen gerek," diyor Hana.

Bir süre daha Kao'ya bakıyorum, keşke hiç gitmek zorunda olmasaydım diyorum. "Bir değişiklik olursa lütfen bana haber verin," diyorum doğrulurken. Bay Reed'den Noah'ya bakıyorum. "Lütfen."

"Yapacağım," diye cevap verir Noah.

Jase tekerlekli sandalyeye geri dönmeme yardım ediyor ve beni odadan dışarı iterken omuzlarıma bir gölge düşmüş gibi hissediyorum. Ağır ve kasvetli.

Kao'nun sessiz gücü zor zamanlarımda beni ayakta tutmak için hep yanımda oldu. Onu böyle kırılğan bir halde görmek beni öldürüyor.

KAO

Kendime geldiğimde beni şiddetli bir baş ağrısı karşılıyor. Keskin, sonra donuk, sonra tekrar şiddetli, kalp atışı gibi.

Midem bulanıyor ve yoğun bir dezenfektan kokusu etrafımda kalın bir bulut gibi asılı duruyor.

Vücudum paramparça olmuş gibi hissediyorum ama tüm bu acının arasında bir düşünce dikkatimi çekmek için çığlık atıyor. Bilinmeyen bir nedenden ötürü Fallon'un iyi olduğundan emin olmam gerekiyor.

Gözlerimi zorla açıyorum ama hiçbir şey göremiyorum.

Dudaklarım aralanıyor ve "Fallon" diye mırıldanmadan önce acı dolu bir nefes çekiyorum.

Gece mi oldu? Ne oldu? Bir bok hatırlamıyorum.

Sağ kolumu hareket ettirerek nerede olduğumu hissetmeye çalışıyorum ama sadece boş bir hava ve ardından bir yatak buluyorum. Yakınımdaki bir makineden gelen bip sesi dikkatimi çekiyor.

Hastanede miyim?

"Uyanmışsın," dediğini duyuyorum Noah'nın, sözlerini rahatlama kaplıyor. "Nihayet. Beni endişelendirdin."

"Noah?" Kafam karıştı, "Işığı aç." diye mırıldandım.

Bana cevap vermiyor ve ben de oturma pozisyonuna geçmeye çalışıyorum. Ağrı karnımı ve göğsümü delip geçiyor ve başımdaki çarpıntıyı arttırıyor.

"Hayır, kıpırdama." Ellerini omuzlarımda hissediyorum.

"Ne?" Göğsümde bir panik çarpıntısı var. "Neredeyim ben? Neden karanlık?" Soruları sorarken zihnim endişeyle savaşıyor, düşünmeyi bile reddediyor.

"Kahretsin," diye mırıldandığını duyuyorum Noah'nın. "Kıpırdamadan dur. Doktoru arayacağım."

Doktor mu?

Bir hareket duyuyorum, sonra Noah "Yeni uyandı." diyor. Ne olduğunu anlayamadığım bir şeyler fısıldamaya devam ediyor.

Güçlü parmakların parmaklarıma dolandığını hissediyorum. "Hey, oğlum," diyor babamın sesi titreyerek.

Farkına varmam imkansız hale geldikçe gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Tanrım. Lütfen.

Kaza mı geçirdim?

Kirpiklerim yavaşça kalkıyor, hâlâ bir şey göremediğimde endişem dayanılmaz bir şekilde artıyor.

"Baba, ne oldu?" Fısıldıyorum, sesim endişeyle dolu. "Hiçbir şey göremiyorum."

Hareket ettiğini hissediyorum, yanımdaki yatağa oturduğunu tahmin ediyorum. Parmakları başımın sağ tarafını sıyrıyor. "Panik yapma. Sen ve Fallon bir araba kazası geçirdiniz. Kafana bir darbe aldın ve muhtemelen bu geçici bir durum. Fallon iyi."

Geçici mi?

Fallon mu?

Ne oldu lan?

İçimde her şey kaosa dönüşürken acı dolu bir nefes çekiyorum. Gözlerimi kapatarak baş ağrısına, karnımdaki ve yan tarafımdaki donuk zonklamaya odaklanmaya çalışıyorum.

Göremediğim katı gerçeklik dışında herhangi bir şeye odaklanmaya çalışıyorum.

Babam şakağıma bir öpücük konduruyor ve dudaklarının tenimde titrediğini hissediyorum.

Siktir.

Hayır.

Lütfen.

Hayır.

Kalp atışlarım hızlandıkça bip sesi de artmaya başlıyor. "Her şey yoluna girecek," diye mırıldanıyor babam. "Söz veriyorum."

Yavaşça başımı sallıyorum ve kelimeler dudaklarımdan dökülürken gerçeklikle olan bağımı kaybediyormuşum gibi hissediyorum, "Göremiyorum."

Odaya birinin girdiğini duyuyorum ve babam benden uzaklaşıyor.

"Hasar yok sanıyordum?" Babam açıkça üzgün bir şekilde homurdanıyor ve içimde bir kasırga gibi kopuyor.

"Tomografide bir şey çıkmadı," diye cevap veriyor yabancı bir ses. "Beyin karmaşık bir yapıya sahip. Bay Reed uyandığına göre daha fazla test yapacağız."

Bir el omzuma yerleşti. "Bay Reed, ben Dr. Davis. Benim için gözlerinizi açabilir misiniz?"

Bir parçam kör olabileceğime inanmayı reddediyor ve bu beni doktorun istediğini yapmaktan alıkoyuyor.

"Kao?" Babam sağ elimi tuttu. "Gözlerini aç." Nefesimi içime çekiyorum ve yavaşça açarken tutuyorum.

*Hiçbir
şey.*

Tanrım.

Hiçbir şey yok.

Nefesim kesilirken bir anda umutsuzluk çukuruna düştüm.

Dr. Davis kontrollerini yapıyor. Babamla konuşuyor ama ben hiçbir şey algılayamıyorum. Başka sesler de duyuyorum. Bazıları paniklemiş, diğerleri yıkımla dolu.

Kıpırdamadan duruyorum, kimsenin bana ulaşamayacağı siyah bir uçuruma boş boş bakıyorum. Zaman anlaşılmaz bir şeye dönüşüyor.

Saniyeler. Dakikalar. Saatler. Hepsi anlamını yitirdi.

Sonra sol elime yumuşak bir dokunuş geliyor ve tanıdık, narin bir koku dezenfektan kokusunu kovalıyor. *Fallon*. Yanağıma bir öpücük konduruyor ve ardından "Seni özledim" diye fısıldadığını duyuyorum.

Gözlerim kapanıyor ve umutsuzca onun sesini ışığa kadar takip etmek istiyorum.

"Fallon." Adı, bir duanın yoğunluğunu taşıyan bir f ı s ı l t ı d a n başka bir şey değil.

"Ben buradayım." Avucunu yanağıma dayıyor ve şakağıma bir öpücük daha konduruyor.

Umutsuzluğuma rağmen onun için duyduğum endişe hâlâ galip geliyor. "Sen iyi misin?" "İyiyim. Sadece incinme ve küçük bir beyin sarsıntısı. Nasıl hissediyorsun?"

Sesi beni, içinde bulunduğum durumun gerçeğinin beni takip edemeyeceği korunaklı bir kozaya sarıyor.

"Kao?" Sesi nazik ve bana olan sevgisini açıkça duyabiliyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

Garip

Korkmu

ş. Zayıf

Kayıp.

Dudaklarım ayrılıyor. "Tamam." Acı dolu bir nefes çekiyorum. "Ben iyiyim."

Tekrar yaklaştığını hissediyorum. Sol yanağı yanağıma değiyor ve ipeksi saçları çenemin kenarına yapışıyor. Sonra fısıldıyor, "Uyandırdığın için teşekkür ederim." Nefesleri tenimde ve kulağımda geziniyor. "Beni güvende tuttuğun için teşekkür ederim."

Fallon iyi.

Ama görüşünü kaybettin.

Fallon iyi. Önemli olan tek şey o.

Bir kadın, "Bay Reed'i taramaya götürmemiz gerekiyor," diyor.

Fallon geri çekilmeye başlıyor ama sağ elimle kolunu tutuyorum. "Bekle." Nefesini tekrar yüzümde hissedene kadar onu kendime doğru çekiyorum.

Sol kolumu kaldırmaya çalışıyorum ama yan tarafımdaki ağrı artıyor ve bir an için donup kalıyorum. Nefes alıp veriyorum, sonra başımı

"İyisin, değil mi?" diye sordum.

"Evet," cevabı yanağımın üzerinde dalgalanıyor.

Keşke yaralanmadığını kendi gözlerimle görebilseydim.

Sağ elimi boynu yerine köpük ve lastik hissi veren bir şeye ulaşana kadar sırtında gezdiriyorum.

"Bu sadece kırbaç için bir destek," diye hemen cevap veriyor.

Parmaklarım sol kulağını hissedene kadar köpüğün üzerinde geziniyor ve sonra elimi saçlarına götürüp onu kendime çekiyorum. Dudakları dudaklarıma değdiğinde, bir an için dudaklarının hissinin içime çekiyorum.

O güvende.

Onu bırakırken rahatlamaya çalışıyorum.

Fallon, "Geri gelmeni bekleyeceğim," diyor.

Onun güzel yüzünü göreceğimi umarak - dua ederek - gözlerimi açıyorum ama yine de sadece karanlık var.

Tekrar kapatıyorum, başımı sallıyorum. "Sonra görüşürüz."

Bölüm 4

FALLON

Bir hemşire boyunluğu çıkarırken yatağın üzerindeki örtülere bakıyorum.

Kao hiçbir şey göremiyor.

Kao uyandığından beri bu düşünce yüzüncü kez içimi ürpertiyor. Çok sayıda tarama ve test yaptılar ama henüz nedenini bulamadılar.

Tanrım, ya kalıcı olarak kör olursa?

Aklıma gelir gelmez bu düşünceyi bir kenara itiyorum. Sorunun ne olduğunu bulup düzeltecekler. Düzeltmek zorundalar.

Sonuç ne olursa olsun, onun yanında olacağım.

Onunla ben ilgilenirim.

Hemşire bandajı boynumdaki deriden sıyrıyor. "Kesikler güzelce iyileşiyor. Enfeksiyon yok."

"Güzel," diye mırıldandım. Henüz yaraları görmedim. Boynumdaki ve yüzümdeki dağınıklığa bakmaya kıyamıyorum.

Hemşire yaraları temizliyor, pansumanları değiştiriyor ve boyunluğu tekrar takmayınca, "Boyunluğu takmam bitti mi?" diye soruyorum. Umarım öyledir. Cildimi kaşındırmasından bıktım.

"Boynun iyileşene kadar bunu takman gerekecek," diye cevap veriyor. "Yine de biraz ara verebilir miyim?"

"Sadece kısa bir süre için."

En azından küçük bir merhamet.

Rahatlamış bir iç geçirdim. "Teşekkür ederim."

Plastik cerrah Dr. Menard önümüzdeki Salı beni görmeye gelecek. Umarım yara izini kaldırabilir.

"Çok daha iyi görünüyor," diyor annem, bana rahatlatıcı bir gülümseme vererek.

Yaralarım hakkında konuşmak istemediğimden, "Kao için endişeleniyorum" diye mırıldandım.

Annem elime uzanıp onu sıkıyor. "Eminim iyi olacaktır."

"Onu kontrol etmeye gidiyorum." Yataktan kayıyorum.

Annem saatine bakar. "Ben çıkıyorum o zaman. Markete uğramam lazım, yoksa kardeşin akşam yemeği için bir şey alamayacak."

"Forest yarın ziyarete geliyor, değil mi?" Ben soruyorum.

"Evet, Aria ve Carla da muhtemelen onunla gelecekler."

Ağzımın köşesi hafifçe kalkıyor çünkü daha fazlası yüzümdeki kesikleri acıtacak.

Odadan çıkmadan önce anneme sarılıyorum. Koridorda yürürken biraz başım dönüyor. Hemşire bu hissin gelip gideceğini ama daha iyi olacağını söyledi.

Kao'nun kapısını iterek açıyorum ve sonra doktorun "Kaza sırasında her iki korneası da hasar görmüş. Muhtemelen hava yastığının açılma kuvvetinden kaynaklanıyor."

Bakışlarım odanın içinde geziniyor ve Bay ve Bayan Reed'in yatağın bir tarafında durduğunu görüyorum. Noah ve annesi Bayan West diğer tarafta, doktor da ayak ucunda.

Odaya girdim ve kapıyı usulca arkamdan kapattım.

"Hastanenin göz bankasında kornealarınız var mı?" Bayan West soruyor.

Doktor, "Kontrol etmem gerekecek, ama bulamazsak başka bir hastaneden bir çift alabiliriz," diye yanıtlıyor.

"Bana haber verin. Diğer hastaneleri de kontrol edebilirim," diyor Bayan West.

Kao acı bir kıkırdama sesi çıkarır ve herkesin gözleri ona döner.

"Herkes gidebilir mi?" diye sorarken sesi son derece sakın geliyor.

Bir an sessizlik oluyor, sonra Bay Reed elini Kao'nun elinin üzerine koyuyor.

"Tedaviyi tartışıyoruz."

Kao elini çekip kurtarıyor ve yüzünde hiçbir duygu belirtisi olmadan,

"Yalnız kalmak istiyorum. Sadece bir dakikalığına."

"Biliyorum, çok bunaltıcı bir durum," diyor doktor ona sempati duyarak.

"Öyle mi?" Kao soruyor, sesi öfkeyle gergin. "Kör olduğunu bilmiyordum."

Kolay kolay sinirlenmez, bu yüzden onu böyle görmek sinir bozucu.

"Ona biraz zaman verelim," diyor Bayan West.

Hepsi odadan çıkarken ben kenarda duruyorum, sonra Kao'ya dönüp bakıyorum. Gözleri bana doğru kayıyor ve bir an için beni gerçekten görebildiğini hissediyorum.

Kalbim umutlu bir şekilde atıyor, ancak bakışlarında tanıma olmayınca bir kez daha paramparça oluyor.

"Ben de gideyim mi?" Yumuşakça soruyorum.

Lütfen hayır de.

Duyguları yüzünde dalgalanıyor, sonra soruyor: "Herkes gitti mi?"

"Evet, sadece ben varım." Biraz daha yaklaştım. "Ve sen."

Kao sağ elini kaldırıp bana doğru uzanıyor ve bu beni öne doğru fırlatıyor. Onu tutuyorum ve "Konuşmak ister misin?" diye soruyorum.

Gözlerini kapatıyor ve yorgun bir iç çekişle başını sallıyor. "Ben sadece... bu çok hızlı, çok fazla. Düşünmem gerek."

"Benim münzevim," diye takılıyorum yatağın kenarına otururken. "Etrafında bir sürü insanın dolaşmasından hiç hoşlanmadın."

Ağzının köşesi kalkıyor. Sert çizgiler geri gelmeden önce sadece bir saniyeliğine. Bir elimi yüzüne götürüyorum ve parmaklarım çenesine değdiğinde sarsılıyor.

Duraklıyorum ve bu onun fısıldamasına neden oluyor, "Üzgünüm."

Sol elini kaldırıp benimkinin üzerine koyuyor ve avucumu çenesine bastırıyor.

"Gözlerini aç," diye fısıldıyorum.

Kao başını sallıyor, yüz hatlarını acı dolu bir ifade kaplıyor.

"Lütfen."

Kirpikleri yavaşça kalkıyor ve o çok sevdiğim berrak maviyi görebiliyorum.

"Kornea nakli yapabileceklerini söylüyorlar," diye mırıldanıyor.

"Duydum. Bu iyi bir şey, değil mi?"

Hayallere dalmış gibi görünüyor, gözleri hiç hareket etmiyor. "Evet," diye mırıldanıyor ama bu tek kelimedede hiçbir inandırıcılık yok.

Bir yumru boğazımı tehdit ederken sertçe yutkunuyorum. Keşke onu iyileştirecek gücüm olsaydı.

"İyice odaklanırsam milyonlarca küçük ışık görebiliyorum... ve çizgiler," diye itiraf ediyor, sesi umutsuzluktan boğuklaşıyor. "Sanki gözlerimi kapatmışım gibi."

Daha yakına eğildim. "Tekrar göreceksin. Bu kalıcı değil."

Sağ eliyle belimi tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve bir an sarılıyoruz, sonra Kao yüzünü bana çeviriyor. "Boynunda ve yüzünde ne var?"

Biraz geri çekiliyorum, anında kendimi mahcup hissediyorum.

Artık gerçekten güzel ve çirkin olacağız.

"Sadece bandaj," diye mırıldandım.

Kao beni daha da geriye itiyor ve sol eli boynuma gitmeden önce koluma çarpıyor. Parmakları sargının üzerinde gezindiğinde gözlerinin arasında bir kaş çatma oluşuyor.

"Yaralanmadım mı demiştin?"

Onu rahatlatmak için "Önemli bir şey değil," diye yalan söyledim. "Sadece birkaç kesik. Babam bir plastik cerraha gitti. Salı günü onunla görüşeceğim." Endişe göğsümü doldururken sertçe yutkunuyorum. "Önemli bir şey değil."

Kao'nun eli kucağına düşüyor ve uzun saniyeler boyunca hareket etmiyor. Sonunda "Kesik mi?" dediğinde sesi acı dolu geliyor. Ameliyat mı?" Başını sallamaya başlıyor. "Yaralanmışsın."

Eline uzanıyorum, ama ona dokunduğum anda elini geri çekiyor. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Kao'nun bu şekilde tepki verdiğini hiç görmemiştim. Mila saldırıya uğradığında bile.

Oh, Tanrım. Artık beni istemeyecek.

"Önemli bir şey değil," diye tekrar yalan söylüyorum, onu rahatlatmayı umarak. Belki şanslıyım ve cerrah Kao görme yetisini geri kazanmadan önce tüm yara izlerini temizleyebilir. "Bunun için endişelenme."

"Yaralandın," diye kelimeleri ısırarak söylüyor.

"Evet ama ciddi bir şey değil," diye yalan söylemeye devam ediyorum.

Bakışlarım yüzüne kilitleniyor ve acı dolu bir ifadenin yüz hatlarını karartmasını izliyorum... ve sonra gözlerini kapatıyor.

Sıkılmış dişlerinin arasından "Git," diye bağıyor.

İçimi bir şok titretiyor ve dudaklarım bir solukta aralanıyor, "Ne?"

Kao'nun nefes alış veriş hızlanıyor ve sonra bağıyor, "Git, Fallon!"

Geri çekilerek, "Kao?" diye nefes nefese kaldım. Kalbim kaburgalarımı tekmeliyor. Bana bu kadar sert davrandığına inanamıyorum. Kao asla kibirli biri olmadı. Kesikler yüzünden bu kadar sert tepki vermesi kalbimin milyonlarca parçaya ayrılmasına neden oldu.

"Çık dışarı," diye bağıyor.

İrkiliyorum ve yatağından kalkıyorum, kalbimin kırık parçaları göğsümde takırdıyor.

Ellerinin sıkıca yumruk haline gelişini izliyorum ve sonra Kao bağıyor, "Bakmayı kes ve defol git!"

Elim ağzıma gidiyor ve onun bu aşırı davranışı karşısında şoka girerek kapıya doğru koşuyorum.

Ben açamadan Noah içeri girdi. "Neler oluyor?"

"Yüzümdeki ve boynumdaki kesikleri öğrendi." Kao'nun tepkisi karşısında hâlâ şok olmuş bir halde başımı sallıyorum.

"Noah?" Kao tersler.

Noah bana endişeli bir bakış attıktan sonra "Evet, buradayım" diye cevap veriyor. "Gittiğinden emin ol," diye emrediyor.

"Git," diye fısıldıyor Noah ve elini kaldırarak kolumu sıkıyor. "Eminim olan biten her şeyden dolayı biraz gergindir. Endişelenme."

Başımı sallıyorum ve odadan çıkmadan önce Kao'ya dönüp bakıyorum.

Koridorda durmuş, az önce olanları anlamaya çalışıyorum.

Kao benimle hiç böyle konuşmazdı. Sesini hiç yükseltmedi.

Kao'yu ziyaret edene kadar plastik cerrahın beni düzeltebileceğine dair hâlâ umutluydum. Ama şimdi Kao'nun öfkesini ve... tiksintisini gördüm. Hiçbir şeyin verilen hasarı onarabileceğinden emin değilim.

KAO

Fallon yaralandı.

*Benim
yüzümden.*

Kesinti mi?

Cidden mi? Fallon sanki hiçbir şey olmamış gibi konuştu. Bandajları hissettim. Boynunun ve yüzünün sağ tarafının tamamını kaplıyordu.

Sadece kesmek mi?

Ameliyata girmesi gerekecek. Bu da daha fazla acı demek.

Önemli bir şey değil mi?

Benimle dalga mı geçiyor?

Noah bir iç çekti ve ben de "Git!" diye bağırdım.

"Yeni favori kelimen bu mu?" diye soruyor, sesi sıkılmış gibi çıkıyor.

Kaşlarımı çatarak başımı ona doğru çeviriyorum. "Bana bulaşma," diye uyarıyorum onu.

"Ben bir şey başlatmıyorum. Kendini kaybetme kısmını sen halledersin." Sesindeki alaycı ton beni daha da sinirlendiriyor.

"Defol git," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. Noah ile kavga etmek, gücümün yeteceği son şey.

"Hayır," diye alay ediyor benimle. Hatta lanet 'p' sesini bile çıkarıyor.

Bir an kıpırdamadan oturuyor, bildiğim her şeyde bir delik açmakla tehdit eden öfkeyle nefes almaya çalışıyorum. İnandığım her şeyde.

Fallon ve benim türümüzün tek örneği olduğumuzu sanıyordum. Kırılmaz bir şey paylaştığımızı sanıyordum. Ona karşı çok dikkatliydim. Onun için her şeyin mükemmel olmasını istedim.

Ama tek gereken benim işleri berbat etmemdi. Bir anda onu neredeyse öldürüyordum.

Tanrım.

Fallon'u öldürebilirdim.

Nefes alışım hızlanıyor ve yerimde duramayarak yanımdaki acıyı bastırıp yataktan kalkıyorum.

"Tuvalete mi gitmen gerekiyor?" Noah soruyor.

Yeni normalim haline gelen karanlık uçuruma bakarken elini kolumda hissediyorum.

Ama bu normal olmaktan çok uzak.

Tam bir kabus.

Noah'ı kendimden uzaklaştırdım. "Çık dışarı!"

"Kao," diye tersliyor, ismim uyarı dolu. "Üzgün olduğunu anlıyorum ama sakinleşmen gerek."

"Sakinleşmek mi?" Homurdanıyorum.

Aptalca, odanın etrafına bakmaya çalışıyorum. Bu gibi refleksler beni tökezletiyor. Sürekli hatırlatıcı olan siyah mürekkebin karanlık çukurunun yanı sıra, alışkanlıklar her şeyi çok daha kötü hale getiriyor.

Körü körüne bir şeye saldırıyorum... bir şeye ve elimin arkası yatağın yanındaki su bardağına çarpıyor. Paramparça olduğunu duydum ve bu beni devam etmeye itti. Yıkım ekmeliyim. İçimdeki öfkeyi, umutsuzluğu, lanet olası suçluluğu dışarı atmalıyım.

*Fallon'u neredeyse
öldürüyordum. Onu
incittim.*

Sevdiğim kadını yaraladım.

Kollar bana dolanıyor ve anında babama ait olduklarını anlıyorum.

Beni göğsüne yapıştırdı.

Bir.

İki.

Üç.

Çaresizce nefesimi içime çekiyorum ve sonra bir çığlık atıyorum, bunun beni kaostan kurtaracağını umuyorum.

"Tuttum seni," diyor babam ve beni yere çekiyor. İçimden bir çığlık daha yükselirken bedenimin onunkine yaslanmasına izin veriyorum.

Onu güvende tutmam

gerekiyordu. Ben... Ben... Her şeyi

berbat ettim.

Kör olmayı hak ediyorum.

En azından o zaman verdiğim zararı görmek zorunda kalmayacağım. Sebep olduğum yıkımla yüzleşmek zorunda kalmayacağım.

Babamın kolları etrafımda sıkılaştı. "Şşşt... Ben buradayım."

Başımı sallıyorum çünkü artık bu bile yeterli değil. Bu babamın benim için düzeltmeyeceği bir şey.

En kötüsü de ne? Kazayı bile hatırlayamıyorum. Hayatımın tüm anlamını yitirdiği anı hatırlayamıyorum.

Fallon'a yaptığım şeyin acısı ruhumu paramparça ederken bedenim babamın elinde titriyor.

Bir kez daha, zaman acı ve sakatlayıcı suçluluk duygusundan başka bir şeye dönüşmez.

Babam beni ne kadar süre tuttu bilmiyorum, onun güven verici sözleri beni saran cehennem kaosundan sekiyor. Bir şekilde sakinleşmeyi başarıyorum. Ama boş hissediyorum, tıpkı bir fırtınanın ortasında kaldığınızda ikinci yarının vurmasını beklerkenki sessizlik gibi.

"Nakli Pazartesi gününe planladılar," diye hatırlatıyor babam. "Görme yetini geri kazanacaksın."

Babamın ayağa kalkmama yardım etmesine izin verirken başımı sallıyorum. Dikkatlice üzerine oturmadan önce yatağın kenarına çarpıyorum.

Doktor naklin işe yaramama ihtimalinin yüzde on olduğunu söyledi. Başarılı olsa bile pek çok şey ters gidebilir. Muhtemelen tam görüşümü asla geri alamayacağım.

Ve dürüst olmak gerekirse... Fallon'a yaptığım şeyle yüzleşecek cesaretim yok. "Hayır." Bu kelime odaya sert bir şekilde düştü.

"Hayır mı?" Babam soruyor. "Ne için?"

"Nakil yaptırmayacağım."

Bu kara delik ona yaptıklarım için benim hapishanem olacak.

Bölüm 5

FALLON

Noah odama daldı, yüzünde gök gürültüsünü andıran bir ifade vardı. "Gelip Kao'yla konuşabilir misin?"

Kao'nun yaralarımına verdiği tepkiden dolayı hâlâ darmadağınığım ve hiçbir şeyi sindirmeye başlamadım bile. Bir şekilde yorganı üzerimden atmayı başarıyorum. "Bir şey mi oldu?" diye soruyorum, sesim yürek acısından boğuk çıkıyor.

Noah sinir bozucu bir şekilde elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Kendini kaybediyor ve nakli reddediyor."

"Ne?" Nefes nefese kaldım. Yataktan kalkıyorum ve kendi acımı bir kenara iterek odadan dışarı fırlıyorum. Düşüncelerim bir anda Kao için endişelenmeye başlıyor. "Bu delilik!"

"Evet. Marcus Amca'yı bile dinlemiyor. Belki sen ona ulaşabilirsin diye düşündüm."

Aceleyle odaya gidiyoruz ve kapıya yaklaştığımda Kao'nun "Kararımı verdim!" diye bağırdığını duyuyorum.

"Bunu kendine yapmana izin vermeyeceğim," diye bağılıyor Bay Reed ben içeri adım atarken. "Nakli gerçekleştireceksin."

"Baba," diye bağılıyor Kao, "Bırak onu!"

Bay Reed'in nefesleri dudaklarında dolaşüyor, yüzü hayal kırıklığı ve kalp kırıklığı arasında gidip geliyor.

Kao, üzerinde ve diğer el, görünüyor Öldürücü. Ben de asla görüldü Yüzündeki o ifadeyi daha önce de görmüştüm ve içimi bir ürperti kaplamıştı.

Yaklaşmadan önce sertçe yutkunuyorum. "Kao?"

Başını bana doğru çeviriyor ve granit ifadesi geri gelmeden önce yüz hatlarında acı beliriyor. Sonra homurdanıyor: "Burada ne işin var?" "Onu aradım," diye itiraf ediyor Noah. "Birinin aklını başına getirmesi gerekiyor. senin inatçı kıçın."

"Herkes beni rahat bırakabilir mi?" Kao tersler.

Ondan gelen öfke karşısında irkiliyorum ve kalbim göğsümde hızla çarpmaya başlıyor.

"Bir dakikalığına öfke nöbeti geçirmeyi keser misin?" Noah Kao'ya havlıyor. "Tanrı aşkına, sen imkansızsın!"

Kao yatağın kenarında oturduğu yerden ayağa kalktığı anda bir nefes alıyorum. Hareketleri öfke dolu ama nereye gittiğini hissetmek için ellerini uzatışını izlerken kalbim tam ortadan ikiye ayrılıyor.

Kao bana doğru gelirken kılımı bile kıpırdatamıyorum. Eli koluma değiyor ve bu onun donup kalmasına neden oluyor.

Ona doğru uzanmaya başlıyorum, ama sonra gözlerini kapatıyor ve alçak sesle "Çekil yolumdan" diye tıslıyor.

Onu görmezden gelerek bir adım öne çıkıyorum ve kollarımı beline doluyorum. Sol yanağımı göğsüne bastırıyorum ve "Yapmayacağım. Benim için orada olurdun, o yüzden yardım etmeme izin ver."

Elleri omuzlarıma yerleşiyor ve duraklıyor. Nefesinin saçlarımı karıştırdığını hissediyorum ama sonra beni geri itiyor. Acı bir kıkırdama sesi çıkararak, "Yaralısın." diyor. Başını sallıyor ve beni yana doğru iterek bırakıyor. "Hiçbir şey bunu değiştirmeyecek." Bir başka acı kıkırdama daha kulaklarımı tırmalıyor.

"Kao!" Bay Reed tersledi.

"Ne oluyor lan?" Noah homurdanıyor.

Yıkılmış bir halde sadece Kao'ya bakabiliyorum. Benden iğrendiği gerçeği kırık kalbimi göğsümden söküp atıyor.

Göğüs kafesimde kalan boşluğa yabancı bir duygu sızıyor. Kao'ya her zaman sarılabilmiş ve dokunabilmişim. Ne zaman istesem. O benim insanımdı. Benim aşkımdı. Onu teselli edememek en büyük işkence. Ama onun benden tiksiniyor olması aramızda bir yarık açılıyormuş gibi hissettiriyor.

Bir yabancıya bakana kadar Kao Reed hakkında bildiğimi sandığım her şey hafızamdan siliniyor.

Onun hakkında nasıl bu kadar yanılmış olabilirim? Onun nazik, sadık ve güçlü olduğunu sanıyordum.

Yanılmışım.

Bu yabancı çok zalim. Kao'm yara izlerini umursamazdı. Bana önemli olmadıklarını söylerdi.

Acı dolu bir nefes çekerek gözlerimi kapatıyorum ve arkamı dönüp ondan uzaklaşmaya başlıyorum.

"Fallon," Bay Reed arkamdan sesleniyor.

Koridorda duruyorum ve Bay Reed'in mavi gözleriyle karşılaşmak zor oluyor. "Çok özür dilerim," diyerek oğlunun davranışı için özür diliyor.

Tehditkâr gözyaşlarıma karşı koymak için tüm gücümü harcıyorum ve yanağımdaki acıyı hoş karşılayarak gülümsemeyi başarıyorum. "Merak etme. Kao'nun başından çok şey geçiyor."

Bay Reed koluma uzanıp onu sıkıyor. "Ve çok inatçı. Lütfen ona zaman verin."

Başımı sallıyorum, gülümsemem hiç bozulmuyor. "Elbette." "Teşekkür ederim."

Bay Reed'in aceleyle içeri girmesini izliyorum ve kendimi yarım bir kadın gibi hissederek şaşkınca odama yürüyorum. İçeri girdiğimde kapıyı arkamdan kapattım ve sonra

Yıkımın içimde yarattığı tahribata izin verirken dudaklarım aralanıyor. Nefes nefese kaldım ve kalbimin üzerindeki gömleğimi tuttum.

Oh, Tanrım. Durdur şunu. Çok acıyor.

Boğazımı yırtan bir hıçkırık boynuma kramp girmesine neden oluyor. Kao kazada ölmüş gibi hissediyorum.

Hayatta kalamadık.

Kapı sırtıma çarptı ve sendeleyerek öne doğru yürüdüm. Jase içeri giriyor ve gözleri üzerime dikilir dikilmez ileri atılıyor. Kollarıyla beni sarıyor ve ben de acımı dindirmesi için çaresizce kuzenime sarılıyorum.

"Buradayım," diye mırıldanıyor sırtımı okşarken. "Her şey yoluna girecek."

Başımı sallıyorum ve geri çekiliyorum. Elimin tersiyle sol yanağımdaki gözyaşlarını siliyorum. "Olmayacak. Benden nefret ediyor. O... o yaralardan iğreniyor."

"Ne oluyor lan?" Jase'in kaşları öfkeyle birbirine çarptı. "Kim?"

Kao'nun söylediklerini hatırlayınca yüzüm tekrar parçalanıyor ve "Kao." diyorum. Jase'in kollarına geri dönüyorum. "Benden nefret ediyor."

"Şşş." Jase'in kolları etrafımda sıkılaşıyor. "Kao şokta. Eminim öyle demek istememiştir."

Jase'in sözleri beni rahatlatmıyor. Kao'nun değişmesi çok kolay oldu. Bir an benimle ilişki kurmak istedi, sonra da ben onun için bir hiç miydim?

Bu soru sadece kalp ağrımı derinleştiriyor ve bir daha asla bütün olamayacakmışım gibi hissetmeme neden oluyor.

KAO

Babam ve Noah bana çok kızgın. Aslında, bu hafif bir ifade. Ama daha az umursayamazdım. Fallon'a yaptığım şeyle yüzleşmem ve açıklamaya çalışsam bile anlamayacaklar.

Duygularım öfke ve suçluluk arasında gidip geliyor, ikisi de eşit derecede zayıflatıcı. Sanki kendimle savaştaymışım gibi hissediyorum.

Fallon'a sarılmak ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum ama nasıl yapabilirim? Bir daha hiçbir şey yoluna girmeyecek.

Hiçbir şey onu neredeyse öldürdüğüm gerçeğini değiştirmeyecek. Benden uzak durması daha iyi ve eğer uzak durması için bir pislik olmam gerekiyorsa, öyle olsun. Onu öldürdüğüm için içinde olmadığı bir dünyayla yüzleşmektense sevgisini ve saygısını kaybetmeyi tercih ederim.

Sadece yüzündeki ve boynundaki kesikleri ve geçireceği ameliyatı düşünmek bile, üzerime çöken pişmanlıktan dolayı ruhumun bir ton ağırlığında olduğunu hissettiriyor.

Keşke geri dönüp bazı şeyleri değiştirebilseydim. Fallon'a asla yemeğe çıkma teklif etmezdim. Onunla birlikte olma hayalimden vazgeçerdim. Onun güvenliğini sağlamak için her şeyi yapardım.

Ama artık çok geç.

Şimdi, hiçbir şey yok. Karanlık ve boşluktan başka bir şey yok.

"Bebeğim?" Annemi duyuyorum ve eli yanağımı okşadığında her şey daha iyi olmak yerine daha da kötüleşiyor.

Annem beni bir centilmen olarak yetiştirdi. Hayatımdaki kadınları her zaman korumam için.

En önemli olanı korumayı başaramadım.

Kumaş şingirtilerini duyuyorum. "Sana birkaç şey getirdim." Elime bir şey tutuşturuyor. "Bu bir iPad. Ayarlarını yaptım, böylece ekrana dokunursan sana nerede olduğunu söyleyecek." Annem parmağım ekrana çarpana kadar elimi hareket ettiriyor.

'Müzik. Açmak için çift dokunun' diye bir ses duyulur.

Benimle dalga geçiyor olmalısın. Annemin iyi niyetli olduğunu biliyorum ama bu bana kör olduğumu bir kez daha hatırlattı.

Dünyam boka sarmış olsa da yüzüme bir gülümseme yerleştirip "Teşekkürler anne" diye mırıldanıyorum.

"Unutmayın, kapak sola doğru açılır. Bu şekilde, doğru tarafı yukarı kaldırdığınızı bileceksiniz."

Başımı sallıyorum ve sonra kağıtların hışırtısını duyuyorum.

"Size atıştırmalıklar getirdim ve onları çekmeceye yerleştirdim," diye açıklıyor annem. "Bunu bir hazine avı gibi düşün. Gerçi hepsi senin en sevdiklerin."

"Öyle mi? Biraz sebze sokmaya çalışmayacak mısın?" Ona takılıyorum.

"Kahretsin, bunu düşünmeliydim. Bir dahaki sefere gizlice biraz koyarım," diyor annem.

Kıkırdamalar.

Elini benimkinin üzerine kapattığında, "Sen de benimle yatmayacak mısın?" diye soruyorum.

"Hayır." Parmakları benimkileri sıkıyor. "Şu anda sadece oğlumu seveceğim ve ona destek olacağım. Sen kendini daha iyi hissettiğinde nakille ilgileneceğiz."

Sessizlik odayı dolduruyor ve annemin yatıştırıcı varlığı etrafımı koruyucu bir pelerin gibi sarıyor.

"Fallon'u incittim," diye mırıldandım.

"Bir kazaydı," diye yanıtlıyor annem, yumuşak bir ses tonuyla. "Onu öldürebilirdim."

"Bebeğim," diye nefes alır annem. "Bu senin hatan değildi." "Onu korumalıydim," diye itiraz ediyorum.

"Sen yaptın." Annemin eli ön kolumda bir aşağı bir yukarı geziniyor ve ben başımı sallayınca devam ediyor: "Fallon'u güvende tutmak için arabana çarpan kamyonun tüm yükünü sen çektin."

"Yeterince güvenli değil," diye homurdanıyorum. "O yaralı."

"Ailesi en iyi estetik cerrahı bulmuş. Eminim tüm yara izlerini yok edebilecektir."

Fallon'un ameliyata gireceğini düşünmek bile kalbimden geriye kalanları her an yok olacakmış gibi hissettirene kadar büzüştürüyor. Daha fazla acıya katlanmak zorunda kalacağı düşüncesine dayanamıyorum.

Artık Fallon hakkında konuşmak istemediğim için başımı sallıyorum. Bu çok zor.

Tanrım, neden onu yemeğe davet ettim ki? Bu neden olmak zorundaydı?

Umutsuzluğa ve çaresizliğe karşı gözlerimi kapattım.

Annem bir nefes veriyor ve söyleyecek doğru kelimeleri aradığını hissedebiliyorum.

"Sorun yok anne," diyorum onu rahatlatmak için. "Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

Etrafımdaki karanlık hiçliğe göz kırparken saatin kaç olduğunu anlayamıyorum.

Noah'nın nefes alışlarını duyuyorum, hastane odamdaki kanepede uyuyor.

Boğucu bir nefes çekiyorum. Bu cehennem beni öldürüyor. Tek yapabildiğim burada yatmak ve bu esnada kendimi tükeniyormuş gibi hissetmek.

Hiçbir şeyi değiştiremem. Fallon'a gidemem.

Göremiyorum. Lanet olsun... yapamam.

Doğrulup öfkeyle yorganı üstümden itiyorum. Bacaklarımı yatağın kenarına atıyorum ve şilteyi sertçe kavırıyorum.

Fallon'u incittim. Benim yüzümden yara aldı.

Kendimden nefret ediyorum.

Göğsümde öfkeli bir hırıltı yükseliyor ve yatağı itiyorum.

Delirecekmişim gibi hissediyorum. Suçluluk duygusu, zaten değersiz bir bok parçasından başka bir şey hissetmeyen kalbime acımasızca vurmaya devam ediyor. Sürekli var olan karanlık her şeyi çok daha kötü hale getiriyor. Dikkatimi dağıtacak hiçbir şey yok. Sadece sonsuz gece ve sürekli yaptığım şeyi hatırlatıyor.

Fallon'la birlikte olamam. Okulumu bitiremeyeceğim. Sanki biri hayatımı silme tuşuna basmış gibi.

Ne yapacağım ben?

Sikeyim.

Uğruna yaşanacak ne kaldı?

Öfke, hayal kırıklığı ve suçluluk içimde dönüp duruyor, bana bir saniye bile rahat vermiyor.

Kapının olduğu ya da olacağını düşündüğüm yöne doğru tökezlemeye başlıyorum. Her adımda kalp atışlarım hızlanıyor.

Artık hiçbir işe yaramıyorum.

Dudaklarımda patlayan nefeslerimi duyuyorum. Tenim karıncalanıyor ve kollarımı yukarı kaldırarak ellerim sert bir şeye çarpana kadar boş havaya dokunmaya devam ediyor. Duvara benziyor ve sonunda kapıya ulaşana kadar ellerimi üzerinde gezdiriyorum.

Buradan çıkmam lazım. Aklımı kaybediyorum.

Kapıyı açmayı başarıyorum ve odadan çıkarken duvara yakın duruyorum.

Karanlık **e t r a f ı m d a** sonsuza kadar uzanıyor. Bağımsızlığımı elimden alıyor ve beni kör ediyor.

Göğsümde basınç oluşuyor ve daha hızlı nefes almaya başlıyorum ama ciğerlerime hava gitmiyor gibi geliyor.

Sırtımı duvara dayamış, kasvetli bir şekilde etrafıma bakmaya çalışıyorum
Ben.

Darbe tekrar vuruyor.

Baskı daha da artar.

Ellerimi yukarı kaldırıp saçlarımı avuçlarken daha hızlı nefes almaya çalışıyorum. Felç olmuş gibi hissediyorum. Kaybolmuş. Ölü gibi.

Karanlıkta yalnızım. Çok yalnızım.

Gözyaşlarım akmak üzereyken bedenim sarsılıyor ve ellerimi yüzümü örtmek için aşağı indiriyorum.

"Kao?" Noah'nın sesini duyuyorum.

O kadar dayanılmaz hale geldi ki, hemen onun sesine doğru dönüyorum ve uzanıyorum. Noah kolumu tutuyor ve beni odaya geri çekiyor. Kapının kapandığını duyuyorum ve sonra kolları beni sıkıca kavıyor. Noah'ya tutunuyorum, onsuz bir hiç olacağımı biliyorum.

İçimden acı dolu bir nefes kaçıyor ve hayatımın sona erdiğini kabullenemeyerek başımı sallıyorum.

Daha 23 yaşındayım.

Bu olamaz. Bu benim geleceğim olamaz.

Hayatımdan geriye kalan tek şey bu olamaz.

"Her şeyi düzelteceğiz," diye mırıldanıyor Noah.

Başımı tekrar sallıyorum. "O yaralı," diye fısıldıyorum. "Ben körüm." Suçluluk duygusu ve çaresizlik bir kez daha içime işlerken Noah'ya daha sıkı sarılıyorum.

"Her seferinde bir şey. Ameliyata gir. Görme yetini geri kazanalım," diye beni ikna etmeye çalışıyor Noah.

"Şimdi olmaz," diye kelimeleri gıcırdatıyorum, başa çıkamıyorum. "Şu anda seninle kavga etmeyi kaldıramam."

Noah'nın kolları beni ayakta tutarken çelik bantlara dönüşüyor. "Tamam," diye mırıldanıyor. "Yanımdayım. Bunu da atlatacağız."

Söylediği hiçbir şey korkumu ve umutsuzluğumu hafifletmeye yardımcı olmuyor. Gözlerimi kapattığımda, olduğum her şey, uğruna yaşadığım her şey elimden alınıyor.

İçimde bir şey ölüyor ve geri çekilmeye başlıyorum, ama Noah beni daha sıkı kavlıyor ve homurdanıyor, "Sakin beni itmeye cüret etme. Sana izin vermeyeceğim. Sen benim kardeşimsin ve her şeyine katlanırım ama beni dışlamana izin vermeyeceğim."

Uyuşmuş gibi hissederek, "Noah" diye fısıldarken kollarında duruyorum. Kendimi kapatıyormuşum gibi hissediyorum. "Hiçbir şey yok." Karanlık beni yutuyormuş gibi hissediyorum. "Sadece hiçbir şey."

Bölüm 6

FALLON

Geçtiğimiz üç gün şimdiye kadar katlanmak zorunda kaldığım en zor günlerdi. Kao'nun yaralarımına verdiği tepkinin ve kornea naklini reddetmesinin şoku hâlâ içimi titretiyor.

Olanlara bir anlam veremiyorum.

Ondan uzak duramıyorum, odasının dışında duruyorum. İçeri girmek için yeterli cesareti toplamaya çalışıyorum.

Trinity'ye dönmeden önce onu görmek istiyorum. Ailem eve dönmemi istiyor ama ben derslerimden geri kalmak istemiyorum. Ayrıca arkadaşlarıma yakın olmak kalp ağrımı biraz hafifletiyor.

Güçlendirici bir nefes alıyorum ve kapıyı iterek açıyorum. Odaya girdiğimde Noah'nın gözleri Kao'nun yatağının yanında oturduğu yerden bana dikiliyor.

Noah çok yorgun görünüyor.

Yaklaşıyorum ve bakışlarım Kao'ya kayıyor.

"Uyuyor," diye fısıldıyor Noah. "Zor bir gece geçirdik."

Anında boğazımda bir yumru oluşuyor. Yatağın diğer tarafında duruyorum ve gözlerim yavaşça Kao'nun her santimini okşuyor. Onun güzel yüzüne bakarken, acımasız sözlerin acısı azalıyor.

Aldatıcı bir an için, neredeyse normal hissediyorum. Sanki Kao ve ben ayrı düşmemişiz gibi.

Kendimi durduramayıp ona doğru eğildim ve dudaklarımı yanağına bastırdım. Kokusundan derin bir nefes alıyorum.

Tanrım, onu çok seviyorum. Lütfen bana geri dönmesine izin ver.

Tek yapmak istediğim yanına uzanmak ve ikimiz de iyileşene kadar ona sarılmak. Aramızda bir boşluk yokmuş gibi davranmak istiyorum.

Bunun yerine, kendimi geri çekilmeye zorlamam gerekiyor.

Ağzının etrafındaki sert çizgileri gördüğümde uyanık olduğunu anlıyorum. O rahat bakış gitmiş, yerini öfke almıştı.

Başımı sallıyorum, Kao ve Kao arasında olanları kabullenemiyorum.

Ben.

Biz bundan daha güçlüyüz. Birbirimizden ayrılamazdık. Birbirimizi seviyoruz. Sevmiyor muyuz?

Bu sözleri Kao'ya hiç söylemedim, ama eminim nasıl söylediğimi biliyordur. onun hakkında hissediyorum. Ondan başka hiç kimse olmadı.

"Kao," diye fısıldıyorum, hissettiğim umutsuzluk sesimde parıldıyor, "nasıl hissediyorsun?"

Gözleri yavaşça açılıyor ve eskiden içinde yıkandığım tüm sıcaklık kaybolup yerini buz gibi bir ifadeye bırakıyor. "Gidersen kendimi çok daha iyi hissedeceğim."

Sözleri fiziksel bir darbe gibi çarpıyor ve bir adım geriye doğru sendeliyorum.

Noah ayağa kalkıyor ve bana doğru yürüyerek bir kolunu belime doluyor. "Gel Fallon." Sesi Kao'nunkinin tam tersi, şefkat dolu.

Noah'nın beni odadan çıkarmasına izin verdim, kafa karışıklığı ve kalp acısıyla dolu bir dünyada kapana kısıldım.

Noah beni odama kadar geçirdikten sonra "Ona biraz zaman ver" dedi.

Kao'nun en iyi arkadaşıyla yüzleşirken başımı sallıyorum. "Bu gerçekten yardımcı olacak mı? Sanki bir yabancı gibi."

Noah'nın yüz hatları yumuşuyor ve elini omzuma götürüp sıkıyor. "Yaralandığın için kızgın."

Gözlerim Noah'nın kilitleniyor. "Öyle hissettirmiyor. Sesindeki tiksintiyi duydum."

"Olanlar yüzünden," diyor Noah. "Kao kendini suçluyor." "Bunu sana o mu söyledi?" Bunun gerçekten bir sebep olabileceğini umarak soruyorum. *Belki de benden iğrendiği için değildir?*

Noah omzumu bir kez daha sıkıyor. "Bana söylemesine gerek yoktu. Onu herkesten daha iyi tanıyorum. Eminim sebebi budur. Şokun etkisi geçer geçmez ve nakil yapılır yapılmaz normale dönecektir."

İçime daha fazla umut dolunca gözlerim açılıyor. "Ameliyatı kabul etti mi?"

Noah'nın yüzünde hayal kırıklığı beliriyor ve "Henüz değil" diye mırıldanmadan önce bana cevabımı veriyor. Fikrini değiştirmeye çalışıyorum."

Başımı sallıyorum, çaresizlik az da olsa umudumu azaltıyor. "Neden nakil yaptırmak istemediğini anlamıyorum."

"Şu anda sadece kızgın," diye açıklıyor Noah.

"Keşke onun yanında olmama izin verseydi," diye itiraf ediyorum.

"Bunu kişisel algılama Fallon." Noah yorgun bir iç geçirdi. "O da beni kendinden uzaklaştırmaya çalışıyor."

Benim münzevim.

Bu düşünce ağzımın kenarının hafifçe kalkmasına neden oluyor. "Bugün kampüse geri dönecek misin?" Noah soruyor.

Başımı salladım. "Evet, Hunter ve Hana beni almaya geliyorlar. Yakında burada olurlar."

"Yurtta görüşürüz o zaman."

Noah kapıya doğru yürümeye başladı ve ben de "Noah" dedim. Omzunun üzerinden bana baktı. "Teşekkür ederim."

Odamdan çıkmadan önce ağzının kenarları hafifçe kalkıyor.

Meşgul olmak için her şeyi topladığımdan emin oluyorum. Trinity'ye geri döneceğimi bildiğimden, saçlarımı çözerken banyoya doğru yürüyorum. Yarısı yüzümün sağ tarafına sarkacak şekilde tararken gözlerim bandajların üzerinde geziniyor.

Kesiklerin neye benzediğini hâlâ göremedim. Doktor dikişler çıkana kadar sargıları çıkarmayacağımı söyledi. Her gün duş almama ve kesikleri temizlememe izin var.

Yaralarla kendi başıma ilgilenmek zorunda kalacağım düşüncesi göğsümü endişeyle dolduruyor.

Hunter ve Hana'yı karşılamak için banyodan çıkmadan önce odadaki hareketlilik derin bir nefes almama neden oluyor.

"Hazır mısın?" Hunter soruyor, gözleri yatağın yanındaki çantaya takılıyor.

"Evet."

Hana'nın bakışları bana kilitleniyor ve sonra endişe kaşlarını çatmasına neden oluyor. "Bir şey mi oldu?"

"Kao'yu görmeye gittim," diye mırıldandım. "Bu konuda pek mutlu değildi." Hunter derin bir nefes veriyor. "Evet, hepimize karşı mesafeli."

Yataktan kazağımı alıp omuz silkiyorum. "Noah, Kao'nun kızgın olduğunu ve hatta onu uzaklaştırmaya çalıştığını söyledi."

Hana, "Eminim ameliyat olduktan ve tekrar görebilmeye başladıktan sonra her zamanki haline dönecektir," diyor.

Hunter gece çantamı aldı. "Evet, açıkçası kör olsaydım aklımı kaçırdım. Kendimizi onun yerine koymalıyız."

"Keşke ona yardım etmeme izin verse," diyorum koridorda yürürken. Kao'nun odasına yaklaşırken adımlarım yavaşlıyor ve ona gitme isteğiyle dolup taşıyorum.

Onu burada bırakmaktan nefret ediyorum.

"Bana bir saniye ver," dedikten sonra kapıyı iterek açıyorum ve Kao'nun öfkesine karşı kendimi hazırlayarak yatağının yanına yürüyorum ve üzerine eğilerek yanağına bir öpücük konduruyorum. Doğrulurken, "Ben eve gidiyorum ama ziyarete geleceğim. Eğer sana bir şey getirmemi istersen Noah beni arayabilir."

"Zahmet etmeyin," diyor Kao, kelimeler kulağa gergin geliyor.

Kao'yu görmezden gelerek Noah'ya bakıyorum. "Bütün gün kalacak mısın?" Noah bana sırtıyor. "Evet."

"Bu akşam sana yiyecek bir şeyler getirmemi ister misin?" "Bir hamburger harika olur."

Hunter, "Abur cubur fırsatını kaçırmayacağını b i l m e l i y d i m ," diye şaka yapıyor.

Biraz gülümsemeyi bile başarıyorum. "Pastırmalı ve peynirli mi?" "Ekstra peynirli."

Tekrar Kao'ya bakıyorum. "Biraz dinlen, Kao." Dilimin ucuna onu sevdiğimi söylemek geliyor ama sözcükleri yutuyorum ve aceleyle odadan çıkıyorum.

Koridorda bana katılmadan önce Hana'nın Kao'ya "Umarım yakında daha iyi hissedersin," dediğini duyuyorum.

KAO

Hunter, "Jade'le biraz sonra uğrarım," diyor.

Kahretsin, bütün kalabalık burada mı?

Bir dakika sonra Noah homurdanıyor, "Kaşlarını çatmayı bırakabilirsin. Hepsi gitti."

Yorgun bir nefes verdim ve gözlerimi kapattım.

"Bu saçmalık," diye mırıldanmaya devam ediyor. "Kızgın ve sinirli olmanı anlıyorum ama ailene ve arkadaşlarına bok gibi davranıyorsun." Bir sandalye gıcirtısı duyuyorum. "Buna bir son vermelisin. Ameliyata gir ve hepimizin acısına son ver."

Bir kapının kapandığını duyana kadar çenemi sıkıyorum. "Noah?" Cevap olarak sadece sessizlik alıyorum ve muhtemelen gittiğini anlıyorum.

Yatmaktan yorulduğum için oturur pozisyona geçiyorum. Sanki yalnız değilmişim gibi garip bir his kaplıyor içimi. Yüzümü sağa çeviriyorum ve kaşlarım çatılmaya başlıyor. "Kim var orada?"

Havanın hareket ettiğini hissedebiliyorum. "Benim," diye cevaplıyor Jase.
Sikeyim.

"Neden ameliyata gitmiyorsun?"

Bir nefes daha çekiyorum ve başımı sallıyorum. Gerçekten de Jase'e karşı koyacak gücüm yok. Fallon'a yaptıklarımı görmek istemediğim için reddettiğimi öğrendiği an çılgına dönecek.

"İşe yarayacağının garantisi yok," diyerek daha güvenli olan seçeneği seçiyorum. Bu bir yalan değil. Bir daha göreceğimin garantisi yok.

Bunu düşünmek bile ciğerlerimdeki havanın boşalmasına neden olurken, darbe milyonuncu kez vuruyormuş gibi geliyor.

"Yani? Risk almaya değer. Zaten olduğundan daha fazla kör olamazsın." Sözleri sert ve soğuk, içime bir öfke ürpertisi gönderiyor.

"Tanrı aşkına," diye kelimeleri gıcırdatarak söyledim. "Sadece git."

Jase daha çok bir uyarıya benzeyen bir kıkırdama çıkarır. "Ve seni kendine acımaya mı bırakayım? Hayatta olmaz." Yaklaştığını hissedebiliyorum. "Bak, bunun çok zor olduğunu anlıyorum. Bunun olması berbat bir şey ama bir kazanın tüm hayatını belirlemesine izin veremezsin."

"Siktir, Jase. Ciddi misin?" Tersledim. "Nasıl anlıyorsun lan? Fazla seçeneğim yok. Bu artık benim hayatım."

"Öyle olmak zorunda değil," diye savunuyor. "Ameliyat için gidin."

Hayal kırıklığına uğramış bir of çekerken başımı tekrar sallıyorum. "Bırak artık."

Bir an sessizlik oldu, sonra Jase "Seni asla pes edecek biri olarak görmedim" dedi.

"Her neyse," diye mırıldanıyorum, lanet kapıdan giren her aile üyesi ve arkadaşla aynı kavgayı etmekten bıkmıştım.

"Evet," diye mırıldandı Jase. "Her neyse." Lanet bir ninja gibi hareket ediyor çünkü kapı açılana kadar hiçbir şey duyamıyorum. "Mila ve Fallon'ın kalbini kırıyorsun. Bu kendini yok etme yolunda ilerlemeye devam edersen, seni eşek sudan gelinceye kadar döverim."

Kapının kapandığını duyuyorum ve kaşlarımı çatarak karanlığa bakıyorum. Jase için konuşmak kolay. Fallon'a zarar veren o değil. O kör değil.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Lanet olsun. Herkesi kaybedeceğim.

Kapının sesini tekrar duyuyorum ve başımı sallamaya başlıyorum, hayal kırıklığı ve kızgınlığın ötesinde. "Herkes beni yalnız bırakabilir mi!"

Jax Amca'nın, "Görünüşe göre keyfi pek yerinde değil," dediğini duyuyorum.

Vücudum anında geriliyor. Jax Amca tüm bu saçmalıklarımı görebilecek tek kişi. Yıllar önce babam neredeyse ölmek üzereyken onunla ilgilenmişti.

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," diye mırıldandı babam.

Sikeyim.

İkisi de mi?

"Şimdi de bana mı saldırıyorsunuz?" Boş bir sesle kıkırdıyorum. Yatağın ayakucunda iki yana oturduklarını hissediyorum, sonra Amca Jax cevap verir, "Buradayız çünkü önemsiyoruz."

Sessiz kaldığımda babam, "Kör değildim ama neler yaşadığını bildiğimden eminim," diyor.

Bu konuşmayı yapmamızın an meselesi olduğunu biliyordum. Doğruyu söylemek gerekirse, bundan korkuyordum. Babam kendi cehennemini yaşadı ve ben buna kulak tıkayamam. Konu babamın ölüme bu kadar yakın olmasıyken olmaz. Bunu düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor.

"Ne kadar umutsuz ve hayal kırıklığına uğramış hissettiğinizi biliyorum. Ne kadar kızgın olduğunu biliyorum." Babamın sözleri göğsümde bir duygu birikmesine neden oluyor. "Ne kadar yalnız hissettiğini de biliyorum."

Umutsuzluk dalgasına karşı gözlerimi kapattım.

"Ama yalnız değilsin," diyor Jax Amca. "Seni seven o kadar çok insan var ki."

Başımı salladım ve başımı kaldırarak fısıldadım,
"Biliyorum." "Neden nakil yaptırmıyorsun?" Jax Amca soruyor.

Bu gerekçenin onlar nezdinde pek bir karşılığı olmayacağını bilsem de, "İşe yaramama ihtimali var" diye cevap veriyorum.

"Yüzde on, Kao," diye yalvarır babam. "Tekrar görme ihtimalin yüzde doksan. Lanet olsun, benim hayatta kalma şansım yüzde beş bile değildi."

Sağ kolumu yukarı kaldırarak bir elimi yüzüme sürüyorum. "Biliyorum baba."
Fallon.

Ona ne yaptığımı görmeye dayanamıyorum.

"Gerçek sebep ne?" Jax Amca soruyor.

*Yemin ederim yerleşik bir saçmalık
dedektörü var.*

Başımı sallıyorum, suçumu onlara itiraf etmek istemiyorum. Çok utanıyorum.

"İyi," diye mırıldandı Jax Amca. "Eğer bir daha görüşmemeye bu kadar kararlıysan hayatınla ilgili ne yapmayı planlıyorsun?"

Hiçbir şey. Sadece hiçbir şey.

Sessizliğim babamın omuzlarımı tutmasına neden oldu. "Kes şu saçmalığı, Kao." Nefesleri öfkeli geliyor ve onu suçlayamam. Bana karşı sabırlarını kaybettikleri için hiçbirini suçlayamam. "Tanrım! Önünde hâlâ koca bir hayat var. Bunu böyle mahvetme."

Geri çekilmelerini isteyerek yalan söyledim, "Bunu düşüneceğim. Tamam mı? Sadece... Her şeyi sindirmek için zamana ihtiyacım var."

Babam beni kucaklıyor ve sesi kulağıma kadar geliyor: "Lütfen Kao. Kendin için değilse bile, benim için yap."

Babam geri çekildiğinde başımı ona doğru çevirdim. "Bana bir hafta ver."

O zamana kadar kendimi taburcu edebilmeli ve zavallı kıcıımı bir otel odasına kilitleyebilmeliyim.

"Sadece bir hafta mı?" Babam soruyor. Sesindeki umutlu ton, ruhumdan geriye kalanları da öldürüyor.

"Evet."

Bölüm 7

FALLON

Arkadaşlarımla paylaştığım süite girdiğimde, Hana ve Hunter yanımda olmasına rağmen boş hissediyorum.

"Öğle yemeği için bir şeyler sipariş etmemi ister misin?" Hunter sorar.

Ağzımın köşesi hafifçe kalkıyor. Böyle şefkatli arkadaşlarım olduğu için çok minnettarım. "Somon salatası iyi olurdu."

Hunter siparişi restorana bildirmek için cebinden telefonunu çıkarırken bana sırtarak "Tamamdır," diyor.

"Fallon evde mi?" O ve Mila koridordan koşarak gelmeden önce Jade'in seslendiğini duyuyorum. Beni gördükleri anda Jade mutlu bir çığlık atıyor ve sonra beni kocaman bir kucakla sarıyor. "Geri dönmene çok sevindim."

Yeşim uzaklaştığında ve Mila yaklaşp kollarını bana doladığında, duygularım boğazıma düğümleniyor. Saldırıya uğradığından beri pek sarılmamıştık, o yüzden bu benim için çok şey ifade ediyor.

Mila geri çekilir ve "Nasıl hissediyorsun?" diye sorar. "Daha iyiyim." Ağzımın sol köşesi biraz kalkıyor.

Kapı çalınıyor ve Hunter açmaya gidiyor. Bir kahkaha atıyor ve annemle Kingsley Teyze içeri girdiğinde nedenini anlıyorum.

Kingsley Teyze'nin kollarında çikolata çiçeklerinden oluşan aranjmanı gördüğümde dudaklarımdan bir kıkırdama dökülüyor.

İkisi de sol yanağımdan öpüyor, sonra Kingsley Teyze hediyeği bana uzatıyor. "Biraz rahatlatıcı yemek yiyebileceğini düşündüm ve

Çiçeklere alerjim olduğu için bunun gerçeğinin yerine geçebileceğini düşündüm."

"Çok teşekkür ederim," diye sırtıyorum teyzeme. Sepeti ondan alıp mutfak tezgahının üzerine koymaya gidiyorum.

Annem gelip elini belime koyuyor. "Yeni mi geldin?"

"Evet," diye başımı sallayarak ona dönüyorum. "Ayrılmadan önce Kao'nun odasına uğradık."

Annemin gözleri bandajlara takılıyor. "Sen hastaneden çıkmadan önce kesikleri temizlediler mi?"

Başımı salladım. "Sadece yarın sabah tekrar temizlemem gerekecek." "Gelip yardım edeceğim."

Anneme minnettar bir gülümseme veriyorum. "Teşekkürler."

"Hepiniz öğle yemeği yediniz mi?" Kingsley Teyze soruyor.

Hunter annesine, "Henüz değil," diye cevap verir. "Ben de tam Fallon için sipariş vermek üzereydim."

Kingsley Teyze'nin bakışları bana döndü. "Restorana gitmek istemiyor musun?"

Başımı sallıyorum, henüz diğer öğrencilerin arasına karışmaya hazır değilim.

"Bana tüm siparişleri vermek ister misin, ben de restoranı arayayım?" Hunter soruyor.

Onlar meşgulken ben gece çantamı alıp odama doğru yürüyorum. Kapımın önünde duruyorum ve bakışlarım Kao'nun yatak odasına gidiyor. Çantayı yere bırakıp kısa mesafeyi yürüyorum ve içeri girdiğimde kapısını arkamdan kapatıyorum.

Tanıdık kokusu havada asılı kalıyor ve derin bir nefes alıyorum. Gözlerim dizüstü bilgisayarının bulunduğu masasını tarıyor.

Kalbim küçük bir yumruya dönüşüyor ve Çarşamba günü derslerde giydiği gömleğin yatağının kenarında durduğunu görünce yaklaşıyorum. Tişörtü elime alıp yüzüme bastırıyorum ve onun kokusunu aldığımda gözyaşlarım boğazıma doluyor.

Tanrım, seni özledim Kao.

Son üç günde her şeyin ne kadar korkunç bir şekilde değiştiğine hâlâ inanamıyorum.

Kirli gömleği yatağa geri koyuyorum ve Kao'nun dolabına doğru yürüyorum, bir tanesini çıkarmadan önce elim tüm gömleklerinin üzerinde geziniyor. Banyoya yürüyorum ve tıraş losyonu şişesini alıp kumaşa biraz sıktıktan sonra yanıma alıyorum.

En azından, bu şekilde, hala yakınınızdaymış gibi hissedeceksiniz.

Ailem ve arkadaşlarımın sırayla beni kontrol ettiği uzun bir gün oldu.

Temiz bir kot pantolon ve tişört giydikten sonra odamdan çıkmadan önce saçlarımın yüzümdeki ve boynumdaki sargıları örttüğünden emin oluyorum.

Birkaç dakika önce teslim edilen Noah'nın hamburgerini almak için mutfağa gittiğimde, Jase ve Mila odaya giriyor. Yemeğe gitmiş olmalılar.

Anahtarları elime aldığımda Jase'in bakışları arabamın anahtarlarına takılıyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Kao'yu ziyarete." Onlara doğru yürümeye başladım.

"Seni ben götüreceğim," diyor Jase. Cevabımı beklemeden arabamın anahtarlarını benden alıyor ve tezgâhın üzerindeki kâseye geri atıyor.

Onunla tartışmanın bir faydası olmayacağını bildiğimden, peşini bıraktım. Hepimiz odadan çıktık. Kendime karşı dürüst olursam, geldikleri için memnunum. Belki de

Kao o kadar kızmaz. Mila'ya karşı yumuşak bir noktası var, özellikle de saldırıdan sonra.

Asansöre adım atarken başımı kendime doğru sallıyorum. Arkasına saklanmak için arkadaşlarımı kullanmam berbat bir şey. Sadece... daha fazlasını kaldıramam. Kao'nun öfkesi asla alışamayacağım bir şey.

Jase'in arabasına bindiğimizde camdan dışarı, yanımızdan geçen manzaraya bakıyorum.

"Nasılsın?" Jase soruyor. "İyiyim."

"Bana yalan söyleme Fallon," diye mırıldanıyor.

Gözlerim dikiz aynasında Jase'inkilerle buluştu. Her zaman çok anlayışlı olmuştur, ondan hiçbir şey saklayamazsınız.

Derin bir nefes çekerken omuzlarım çöküyor. "İyi olacağım. Sadece şu an çok zor," diyerek gerçeği itiraf ediyorum.

"Daha önce Kao'yu gördüm,"

diyor Jase. "Öyle mi? Nasıldı?"

"Kızgındı."

Evet, bu her şeyi özetliyor.

"Keşke ameliyata girse," diye umudunu dile getiriyor Mila.

"Neden gitmediğini anlamıyorum," diye itiraf ediyorum.

"Bence başarılı olamayacağından korkuyor. Fazla umutlanmak istemiyor," diye görüş bildiriyor Jase.

"Ama bu şansa değer," diyorum.

Jase hastanenin park alanına girdiğinde iç geçirir. "Bunu ona söyledim."

Hepimiz dışarı çıkıyoruz ve Jase, Mila ile benim aramda yürüyor. VIP katına ulaşana kadar sessizdik.

Jase elini sırtıma koydu. "Ne olursa olsun, ben buradayım."

Kapıyı itip açmadan önce ona minnettar bir gülümseme veriyorum.

Kao oturuyor ve Marcus Amca yatağın ayak ucunda oturuyor.

Noah bir sandalyeye çökmüş, telefonuna bakıyor.

"Selam," diyorum içeri girerken ve önce Noah'ya hamburgerini uzatıyorum. "Teşekkürler, hayatımı kurtardın."

Kao'nun kafası bana doğru dönüyor ve alnında bir çatıklık oluşuyor. Yatağın yan tarafına geçmek için tüm gücümü toplamam gerekiyor. Eğildiğimde yüzündeki çizgiler derinleşiyor. Yanağına bir öpücük konduruyorum ama bir saniye sonra yüzünü benden çeviriyor.

Doğrulduğumda Jase kolunu belime doluyor ve beni yanına çekiyor.

Mila'nın Kao'ya sarılışını izliyorum ve o da Mila'ya sarıldığında canım çok acıyor.

Ne kadar güçlü olmaya çalışırsam çalışayım, bu çok fazla. Bir elimi yüzüme götürüp ağzımı kapatarak Jase'den uzaklaşıyorum. Gözyaşlarımı tutmak için savaşıyor aceleyle odadan çıkıyorum.

Koridorda hızla ilerleyerek bekleme odasına koşuyorum ve boş olması için dua ediyorum. İçeri girer girmez hıçkırıklara boğuluyorum.

"Çok üzgünüm Fallon," diyor Mila arkamdan ve sonra gelip sarılıyor Ben.

Kollarımı arkadaşşıma doluyorum, bir yandan da elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum.

kalp kırıcı duygular geri döndü. Derin bir nefes çekiyorum ve sonra ondan uzaklaşıyorum.

"Ben iyiyim." Gözleriyle buluştuğumda yüzümü gülümsemeye zorluyorum.

Ben iyi değilim. Azıcık bile değilim.

KAO

Fallon'a karşı soğuk olmak beni öldürüyor. Ona sarılmayı çok istiyorum ama onu uzak tutmak en iyisi. Beni kısa sürede unutacak ve sonra hayatına devam edebilecek.

"Bunu neden yapıyorsun Kao?" Jase öfkeyle tersler.

Fallon'un kuzeniyle tekrar yüzleşecek gücü kendimde bulamadığım için başımı sallıyorum. Bugünün erken saatleri beni tüketmeye yetti.

Jase'in bana yaklaştığını hissediyorum ve sonra gıcırdayarak, "Cevap ver bana." diyor. Yorgun bir iç geçirdim. "Kes şunu, Jase."

"Bırakmak mı? Ciddi misin?" diye homurdanır. "Fallon'u gözümün önünde incittin! Gözlerini geri kazanabilecekken kör gibi dolaşıyorsun. Bu işin peşini bırakmayacağım."

"Bunu şimdi yapmak zorunda mıyız?" Şak diye söyledim.

"Evet. Bana neden tam bir pislik gibi davrandığını açıklar mısın? Neden ameliyata gitmiyorsun? Fallon'u neden uzaklaştırdın?"

Sorularına cevap vermeyi reddederek dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Jase bunu neden yaptığımı öğrendiği anda geri adım atmayacaktır. Benim bir piç olduğumu düşünmesini tercih ederim.

Jase'in gözlerinin üzerimde yandığını hissediyorum. "Bu tüm grubu etkiliyor ve Mila cehennemi yaşadı. Hepimiz yaşadık. Mila ve Fallon'u daha fazla üzmene izin vermeyeceğim. Onlar da biz de çok endişeliyiz."

Jase'in haklı olduğunu biliyorum ve bu beni ikiye bölüyor. Fallon'u korumam gerekiyor ama arkadaşlarıma daha fazla acı çektirmek de istemiyorum.

Babam beni şaşırtarak, "Kao bunu düşüneceğini söyledi" dedi.

Fallon'a yaptıklarımı görmeye dayanamıyorum. Dayanamıyorum işte.

"Üzgünüm Bay Reed, ama bunu düşünmek yeterli değil." Sonra Jase bana çıkıştı, "Bize neler olduğunu anlat. Tanrım, bunların hiçbirisi mantıklı değil."

Çenemi sıkıyor, gözlerimi ve ağzımı kapalı tutuyorum.

Bunun Jase'i caydırmaya yeteceğini düşündüysem fena halde yanılmışım.

"Kao, orada oturup beni görmezden gelme. Sen beni görmezden gelene kadar konuş benimle."

İşleri daha da kötüleştirmek için Noah "Sonunda bir müdahale mi yapıyoruz?" diye sorar.

"Siktir," diye homurdandım. "Hepiniz geri çekilir misiniz?"

"Hayır." Noah yine 'P' harfini patlatıyor ve cevap vermemek için ellerimi yumruk yapıyorum.

"Buradayız çünkü seni seviyoruz Kao," diye beni rahatlatmaya çalışıyor babam.

Birkaç saniye sessizlik oluyor, sonra Jase bağırıyor, "Kao! Kesin şu saçmalığı!"

Gözlerimi açıyorum ve hiçbir şey göremesem de Jase'e doğru bakıyorum. Öfkem kontrolden çıkıyor ve ayağa fırlayarak bağırıyorum, "Fallon'u incittim! Tamam mı? Şimdi mutlu musun lan?" Nefeslerim dudaklarımdan fırlıyor ve vücudumdaki her kas geriliyor.

"Çok uzak," diye homurdanıyor Jase. "Bu bana hiçbir şeyi açıklamıyor."

"Onu incittim," diye kelimeleri gıcırdatarak söyledim. "Benim yüzümden yara aldı!" Tüm suçluluk duygusu öfkemle birleşip içimde çalkantılı bir fırtına yaratırken başımı sallıyorum. "Onu güvende tutmam gerekiyordu."

"Bekle," diyor Jase ve sesi tam önümde duyulana kadar yaklaştığını duyuyorum, "Suçlu hissettiğin için mi nakli reddediyorsun?"

Lanet olsun. Çenemi kapalı tutmalıydım.

"Jase haklı mı?" Babam soruyor.

Ben bir şey söylemeyince içlerinden biri elini omzuma koyuyor. "Kao, bu Mila'ya olanlar için benim suçu üstlenmemle aynı şey" dediğinde onun Jase olduğunu anlıyorum.

Başımı sertçe salladım. "Arabayı ben kullanıyordum."

"Kazaya kamyon şoförü sebep oldu," diyor babam. "Fallon'u güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yaptın. Çarpışmanın tüm yükünü sen çektin."

"Kör kalarak kendini cezalandıracak mısın? Bu saçmalık," diye homurdandı Jase. "Yersiz bir suçluluk duygusu yüzünden hepimizi cehenneme atıyorsun."

Jase kemiği olan bir köpek gibi ve bana "Ona yaptıklarımı görmeye dayanamıyorum" dedirtiyor.

Jase bir kahkaha patlatıyor. "Yani ondan saklanacak mısın? Cidden mi?" Omzumdaki tutuşu sıkılaşıyor ve daha yakına eğildiğini hissediyorum. "Erkek gibi davrandım ve Mila'nın yanında durdum. Onun kâbuslarını, parçalanmış bedenini, acısını ve korkusunu alan bendim. Onun çığlıklarını duyan bendim ve bu çığlıklar sonsuza dek peşimi bırakmayacak," diye ısııyor. "Ama bir kez bile ondan saklanmadım. Kendine gel ve aynısını Fallon için de yap."

Sözleri ciğerlerimdeki nefesi kesiyor.

Lanet olsun. Jase haklı.

Bir kez bile geri adım atmadı. Yıkılmaz bir güç gibi Mila'nın yanında durdu.

Fallon'a yaptığım şeyle yüzleşmek istemeyerek kolay yolu seçtim. Tam bir korkağım.

Ama yine de körlüğümü ona yüklemeyeceğim.

"Hâlâ Fallon'la birlikte olamıyorum,"

diye itiraf ediyorum. "Neden?" Jase soruyor.

"Nakli gerçekleştirsem bile işe yaramama ihtimali var."

"Yüzde on," diyor Noah. "Tekrar görme ihtimaliniz yüksek. Olumlu şeylere odaklanalım."

"Yine de," diye derin bir nefes alıyorum, içimdeki cehennem ateşiyle nefes almaya çalışarak, "Çok fazla şey ters gidebilir. Fallon'ı engelli bir adamla bağlayamam."

"Bunu gerçekleştiğinde halledelim," diyor Jase. "Emin olana kadar onunla arkadaş ol. Kimse seni onunla çıkmaya zorlamıyor."

Söylemesi yapmaktan daha kolay. Onunla sadece arkadaş olabilecek miyim?

Jase yüzümde bir şey görmüş olmalı ki devam etti: "Aptallığın bitti mi? Nakil yaptırarak mısın?"

Jase, Noah ve babama karşı hiç şansım olmadığını bilerek başımı sallıyorum.

"ok şükür," diye mırıldanıyor Noah.

Babamın ayağa kalktığını hissediyorum. "Yani Dr. Davis'e ameliyatı planlamasını söyleyebilir miyim?"

"Evet," diye mırıldandım.

Eğer ameliyat başarılı olursa, yaptığım şeyle yüzleşmek zorunda kalacağım.

Bölüm 8

FALLON

Annem yanağımdaki sargıyı sıyırmaya başladığında endişe omurgama doğru tırmanıyor.

Gözlerim ayna ve tezgah arasında gidip geliyor, kesikleri görmeyi kaldırıp kaldıramayacağımdan emin değilim. Kırmızıyı ilk gördüğümde gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Annem bir an duraklar. "Her şey yoluna girecek. Dr. Menard tüm yara izlerini temizleyecek. Çalışmalarını gördüm ve o gerçekten en iyisi."

Annem bandajı çıkarmaya devam ederken başımı sallıyorum ve sertçe yutkunuyorum. İş bittiğinde kolunu omzuma doluyor ve "Şimdiden çok daha iyi görünüyor" diyor.

Derin bir nefes alıyorum ve ellerimi iki yanımda yumruk yaparak endişemi bastırıp gözlerimi açıyorum.

Oh, Tanrım.

Bakışlarım gelişigüzel açılmış kırmızı kesiklere ve dikişlere takılırken yer ayaklarımın altında yırtılıyor. Korku filmlerinden fırlamış gibiyim. Yanağımdan boynuma kadar derimde rastgele yaralar var.

Mutlak bir tiksinti içimi ürpertiyor ve nefes nefese "Anne" diyorum.

Annemin beni tutuşu sıkılaşıyor ve aynayla benim aramda gidip geliyor. Gözleri benimkilere kilitleniyor ve benim için hissettiği kalp acısının gözlerinde parıldadığını görüyorum. "Dr. Menard en iyisidir. Her şeyi yoluna koyacaktır," diyerek beni rahatlatmaya çalışıyor.

"Canavar gibi görünüyorum," diye ağlıyorum.

Bununla başa çıkamam.

"Temizleyelim ve tekrar kapatalım. Tamam mı?" Annem diyor ve rutini aceleyle yerine getiriyor.

Gözlerim aynaya yapıştı. İçimdeki kadın kesilip çıkarılmış gibi hissediyorum.

Biçimim bozuldu.

Tek yapabildiğim sığ nefesler almak. Annem dikkatle yeni bandajlar yapıştırıyor ve işi bittiğinde kollarıyla beni sıkıca sarıyor. "Söz veriyorum, her bir yara izinin gittiğinden emin olacağım. Tamam mı?"

İğrenme ve şaşkınlık içinde başımı sallıyorum.

Kesiklerin üstü kapalı olsa da, onları hala net bir şekilde görebiliyorum. İğrençler.

Ben çirkinim.

Safra boğazımdan yukarı itiliyor ve annemden kurtulup tuvalete koşuyorum. Yüzümün görüntüsünden kusarken vücudum kabarıyor.

Midemi boşaltırken annemin eli sırtıma yerleşiyor. Arkama yaslandığımda hıçkırıklar içime dolmaya başlıyor.

Yüzümü asla halka gösteremeyeceğim.

Mükemmel hayatımın yasını tutarken, sakat bir kadın olarak yaşamayı nasıl kabullenebileceğimi hiç bilmiyorum.

*Kadın
mı?*

Hayır.

Artık değil.

Ben bir canavardan başka bir şey değilim.

KAO

Ameliyat için geri dönmeden önce üç günlüğüne eve gidebileceğim.

Babam okula ara vermem gerektiğini savundu. Derslere katılamadığım için Trinity'ye dönmemin mantıklı olmadığını biliyorum. Yine de kendi alanımda olmak istiyorum. Süitte her şeyin tam olarak nerede olduğunu biliyorum.

Noah süite çıkmama yardım etti. Arkamızdan kapıyı kapattığını duyuyorum ve sonra Mila "Tekrar hoş geldin" diyor. Kollarıyla beni sarıyor.

O geri çekildiğinde başka biri bana sarılıyor, sonra Jade "Seni özledim" diye mırıldanıyor.

"Teşekkürler kızlar." Noah'nın kolundaki tutuşumu sıkılaştırıyorum. "Ben odama gidiyorum."

Noah beni koridora götürüyor ve kapıyı arkamızdan kapattığında derin bir nefes alıyorum.

Her şeyin nerede olduğunu hatırlıyorum ve yatağın olduğu yöne doğru ilerliyorum. Yatağa çarptığımda Noah şöyle diyor: "Her şey arasında kaç adım olduğunu kontrol etmeliyiz. Eğer ezberlersen, etrafta daha iyi hareket edebilirsin."

"Tamam." Yatağın kenarına oturdum. "Bir. İki..."

"Şimdi mi yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Olabilir," diyor Noah ve sonra saymaya devam ediyor. "Tamam, kapı ile yatak arasında yedi basamak var."

"Anladım."

Etrafta dolaştığını duyuyorum ve sonra "Komodinden banyoya beş, sonra da tuvalete beş" diyor.

Bir kahkaha attım. "Anladım."

"Yatağın ayak ucundan dolabınıza kadar sağa doğru dört, sonra ileri doğru beş adım.

"Hepsini hatırlamayacağım."

"Birkaç kez üzerinden geçeceğiz. Ayağa kalk," diye emrediyor Noah.

İnleyerek ayağa kalkıyorum ve son dört yıldır yaşadığım odanın etrafında yürüme alıştırmaları yapmaya başlıyoruz.

Kapının açıldığını duyuyorum. "Bakın kim gelmiş," diyor Jase. Kavgadan kalan tüm agresifliği gitmiş, sesi yine eski haline dönmüştü. "Tekrar hoş geldin." Sonra "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Kao'nun odanın içinde hareket etmeye alışmasına yardım ediyorum," diye açıklıyor Noah. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Tabii," diye cevaplıyor Noah. "Git tuvaletin yanında dur."

Noah beni yatağa geri götürüyor. "Sen yatağın sağ tarafındasın. Ben gömme dolabın orada olacağım."

"Ve?" Ne yapmamı beklediklerinden emin olmadığım için soruyorum.

"Jase'e beş adım kaldı. Bakalım yapabilecek misin?" diye talimat veriyor Noah.

Omuz silkiyorum ve beş dikkatli adım atıyorum. Jase hemen yanımda bir kahkaha patlatıyor. "Başardın. Harika."

Noah biraz gururlu bir ses tonuyla, "Şimdi bana göre altı adım olmalı," diyor.

Sağıma dönüp altı adım sayıyorum ama altıncı adımın yarısında Noah'yla karşılaşıyorum ve o da hemen kollarımı tutuyor. "Tamam, beş buçuk oldu."

"Hepiniz ne yapıyorsunuz?" Hunter'ın sorduğunu duydum.

"Hey, tam zamanında geldin. Orada kal," diye cevap veriyor Jase. "Kao odanın etrafında dolaşmak için kaç adım atması gerektiğini öğreniyor."

Noah beni çeyrek daire şeklinde döndürüyor. "Dört sağa, Hunter'a ulaşmak için yedi ileri."

Bu uygulamaya başladığımızdaki kadar emin hissetmiyorum ve biraz daha hızlı yürüyorum. Hunter'ın yanında durmam gerekirken, "Ve? Doğru yaptım mı?" diye soruyorum.

"Evet," diye mırıldanıyor Hunter, sesi boğuk. "Kesinlikle başardın. Ben buradayım." Kolumu tuttuğunu hissediyorum.

"Harika, hadi tekrar yapalım," diye emrediyor Noah. "Kaç kere?" Ben soruyorum.

"Ben sana kaç adım atman gerektiğini hatırlatmak zorunda kalmadan bunu yapana kadar."

Neredeyse normal yürüyormuşum gibi hissedene kadar adımları uygulamaya devam ediyorum.

"Şimdi sıra süitin geri kalanında," diyor Noah, küçük gurur balonumu patlatarak.

"Ciddi misin sen?" Ben soruyorum. "Biraz ara veremez miyiz?" "Hayır."

"'P' harfini böyle patlatmayı bırakmalısın," diye şikayet ediyorum. "Hayır," diye dalga geçiyor şerefsiz.

"Bizi nerede istiyorsun?" Jase sorar.

"Jase, sen koridorun sonunda dur. Hunter, sen mutfağı al."

Noah beni koridora götürüyor, sonra Mila'nın "Ne yapıyorsun?" diye sorduğunu duyuyorum.

"Kao'nun süitte dolaşmaya alışmasına yardımcı oluyoruz," diyor Jase. içinde.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Elbette," diye cevaplıyor Noah. "Gidip oturma odasında durabilirsin."

Mila "Durun" der ve sonra seslenir, "Jade, Hana, Fallon kışınızı kaldırıp buraya gelin."

Sikeyim.

"Ne oldu?" Jade soruyor. "Evet?"

Hana'nın sesini duyuyorum.

"Fallon nerede?" Mila soruyor.

"O... uyuyor," diye cevap veriyor Hana. Duraksamayı kaçırmıyorum ve bu Fallon'un benden kaçıyor olabileceğini düşünmeme neden oluyor. Şikayet edebileceğimden değil. Benim istediğim de buydu.

Yine de berbat.

"Hana, git ön kapının yanında dur ve Yeşim, Kao'nun odasının önünde dur."

Herkes yerini aldığı anda, Noah benimle birlikte süitte yürüyor ve tüm farklı adımları sayıyor. Her şeyin birbirinden ne kadar uzakta olduğuna dair bir fikre sahip olduğumda saatler geçmiş gibi geliyor.

Odama geri dönmekten önce Jase kolumu tuttu. "Fallon'la konuşmalısın."

Biliyorum. Bu kaçınılmaz.

Derin bir nefes çekiyorum, sonra başımı sallıyorum.

"Kapısına on beş adım var," diye mırıldanıyor Jase.

Duvarı hissedebilmek için soluma uzanarak on beş adım atıyorum. Kapıyı hissettiğimde, Jase'in olduğu yere dönüp bakıyorum.

"Evet, sadece kapıyı çal," diye sessiz soruma cevap verdi.

Kendimi çelikleştirmek için bir an ayırıyorum. Fallon'la konuşmak beni zorlayacak ama bunu yapmak zorundayım. Kapıyı çalıyorum ve cevap gelmeyince, "Hana uyuduğunu söyledi. Daha sonra tekrar denerim."

Kapının açıldığını duyduğumda kendi odama doğru dönmeye başlıyorum ve onun kokusu bana doğru geliyor. İçime çekerek, "Konuşabilir miyiz?" diye soruyorum.

"Evet," diye yumuşak bir sesle cevap veriyor, sesi kırık çıkıyor.

Nasıl acı çektiğini duymak göğsümde bir acı dalgası yaratıyor.

Fallon'un yatak odasının düzenini ve her zaman temiz olduğunu bildiğimden içeriye beş adım atıyorum, sonra duruyorum.

Kapıyı kapattığını duyuyorum ve bana yaklaştığını hissediyorum.

"Ameliyat olmayı kabul ettiğine sevindim," diyor, sesi endişeli geliyor.

Tanrım, benim yanımda rahatsız olmasından nefret ediyorum.

Sessiz kaldığımda Fallon, "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye soruyor. Sesi bitkin ve... çığ geliyor.

"Kendini daha iyi hissedene kadar bekleyebilir," diye cevap veriyorum.

İçini çeker. "Yatak solunuzda. Yardımcı olabilir miyim?"

Bir elimi ona doğru uzatıyorum ve parmakları benimkilere dolandığında ve ona yaklaştığımda, kendime hakim olamıyorum ve neredeyse ona sarılma ihtiyacıma teslim oluyorum.

Yatağa gitmeme yardım ediyor ve bu bir uyandırma çağrısı görevi görüyor. Fallon için istemediğim şey tam olarak bu - sanki bir bebekmişim gibi yetişkin kıcıma bakmak zorunda kalması.

Oturdum ve sonra düşüncelerimi toparlamaya çalıştım.

"Berbat bir haftaydı," diye mırıldanıyorum, bu konuşmaya nasıl başlayacağımdan emin değilim. "Evet," diye onaylıyor.

Yanımda oturduğunu hissediyorum.

"Ameliyatın ne zaman olacağını biliyor musun?" Fallon soruyor.

"Perşembe." Öne doğru eğilerek kollarımı bacaklarımın üzerine koyuyorum ve ellerimi birbirine kenetliyorum. "Özür dilerim."

Çok özür dilerim.

"Başa çıkman gereken çok şey var," diyerek davranışımı mazur görüyor.

Başımı sallayarak derin bir nefes alıyorum ve sonra korktuğum soruyu soruyorum: "Arkadaş olmaya geri dönebilir miyiz?"

Yutkunduğunu duydum. "Ne demek istiyorsun?"

Kahretsin, bu çok zor.

"Sadece arkadaşız Fallon. Daha fazlası değil." Kelimeler bir ton ağırlığında. Pişmanlık, kalp ağrısı ve kayıplarla dolu. Onu benden uzaklaşmaya zorlamazsam bizim için savaşmaya devam edeceğini biliyorum ve bu da beni yalan söylemeye itiyor.

çıkıyorduk. Bir ilişkimiz yoktu. Sadece eski halimize geri dönüyoruz."

"Ama..." Nefes alışının hızlandığını duyuyorum. "Bana çıkma teklif ettin. Aramızda daha fazlası vardı," diye savunuyor.

Benim inatçı savaşçım.

Başka bir acı dalgası içimden geçerken gözlerimi kapatıyorum.

Gitmene izin vermek istemiyorum.

Ama başka seçeneğim yok.

"Evet, bu bir hataydı," diye yalan söylemeye devam ediyorum. "Hiçbir zaman arkadaştan fazlası olmadık."

"Bunu nasıl söylersin?" diye soluk soluğa kalır. "Beni sevdiğini biliyorum Kao. Bunu gözlerinde gördüm. Sarılmalarında hissettim."

Tanrı yardımcım olsun. Onun kalbini kıracak kadar güçlü değilim. Yataktan kalkıp bir elimi saçlarımın arasından geçirdim. Kahretsin, bu beni öldürüyor.

"Elbette seni seviyorum Fallon," yalanlara devam etmeden önce bir gerçeği itiraf ediyorum, "Bir arkadaş olarak. Daha fazlası değil."

Nefesinin kesildiğini duyuyorum ve kollarım onu rahatlatmak için can atıyor.

"Orada öylece durup aramızda arkadaşlıktan başka bir şey olmadığını nasıl söylersin?" diye çıkışır.

Kızması iyi bir şey. Kalp acısıyla başa çıkmasına yardımcı olacaktır.

Ben cevap veremedim Fallon devam ediyor: "Peki ya geçen Çarşamba söylediğin onca şey? Bana çıkma teklif ettin Kao. Evet, işleri ağırdan almak istedin ama... bana çıkma teklif ettin."

"Bir hata yaptım." İçimi çektim. Tüm bu yalanlar içimi deşiyor. Ruhum kan kaybediyor gibi hissediyorum. "Ben... Biz her zaman

birlikte. Sanırım Hunter ve Jade'in, ardından da Jase ve Mila'nın eşleşmesiyle kendimi o ana kaptırdım."

Kahretsin, bu hiç adil değil. Neden o kamyon bize çarpmak zorundaydı? Neden bu bizim başımıza geldi?

Başımı sallıyorum, sorular sadece göğsümü daha fazla umutsuzlukla dolduruyor.

"Seni diğer kızları önemsedğim gibi önemsiyorum" derken kalbim tam ortasından çatlıyor. Aksini düşünmene izin verdiğim için özür dilerim."

Ayağa kalktığını duyuyorum ve sonra gelip önümde duruyor. Bakışlarını üzerimde hissediyorum ve gözlerimi yere doğru indiriyorum.

Eli çeneme dokunuyor ve sonra yüzümü yukarı doğru itiyor. "Aşağı bakma ve bana arkadaştan öte bir şey olmadığımızı söyleme."

Dokunuşundan geri çekiliyorum ve son gücümü toplayarak sesimi alçak ve soğuk tutuyorum, "Orada olmayan bir şeyi araştırmayı bırak Fallon! Sana duygularımı açıklamak zorunda değilim. Bırak artık şunu. Arkadaşlığımızı kurtarmaya çalışıyorum."

"I..." Titreyen nefesini içine çektiğini duyuyorum. "Sadece anlamıyorum."

"Anlayacak ne var ki?" Bu konuşmayı sonlandırmak için bağıriyorum.

"Sana asla çıkma teklif etmemeliydim. En başından o yola çıkmamalıydık."

Onu daha fazla incitmeyi göze alamadığım için gitmem gerekiyor, kapının olduğunu düşündüğüm yöne doğru yürüyorum. Elim tahtaya çarpıyor ve tokmağı arıyorum. Kendimi dışarı bıraktığımda, Fallon'un yumuşak bir hıçkırıktan önce nefesinin kesildiğini duyuyorum.

Gözlerimi kapattığımda onu terk etmek neredeyse imkânsız ama bir şekilde başarıyorum. Kapıyı arkamdan kapatarak, kırık bir sersemlik içinde kendi yatak odama doğru tökezliyorum.

Kalbim parçalanmış gibi hissediyorum ama kendime bunun en iyisi olduğunu söyleyip duruyorum. Fallon'a hak ettiği geleceği sunamam.

En iyisi bu.

Ona dünyayı verebilecek birini bulacak.

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra yere çöküyorum ve iki elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. Bir elimi göğsümü tırmalamak için indirene kadar dayanılmaz acıdan nefes almaya çalışıyorum.

Çok acıyor. Hem de çok.

Tanrım, neden ölmedim?

Bölüm 9

FALLON

Sabah 11'de Dr. Menard'la buluşmam gerekiyor. Aklımdaki tek şeyin bu olduğunu sanırsınız ama değil. Hâlâ olanları sindirmeye çalışıyorum. Duygularım karmakarışık.

Kao'nun sözleri. Kalbimi parçalara ayırmaya devam ediyorlar.

Suçluluk duygum içimi kemiriyor, ruhumun son kırıntılarını da yok ediyor. Kao'ya restorana o yoldan gitmesini söylememeliydim. Çenemi kapalı tutsaydım kaza önlenebilirdi.

Kao beni suçluyor.

İçimdeki çalkantılı karmaşada, korku her şeyi umutsuz gölgelerle lekeliyor. Yara izleriyle hayata nasıl uyum sağlayacağım? Kao'suz bir hayata?

Her şeyi anlamlandırmaya çalışırken, sürekli bizimle ilgili anıların bombardımanı altındayım ve bu beni daha da çok incitiyor.

Oturma odasında diğer çocuklarla birlikte oturan Kao'ya doğru yürürken midem sinirden düğümleniyor. Hepimiz barbekü için Jase'in evindeyiz. Mezuniyet balom önümüzdeki Cuma günü ve zamanım kalmadı. Ya Kao'dan bana eşlik etmesini isteyeceğim ya da yalnız gitmek zorunda kalacağım.

Okuldan çocuklar teklif etti ama hepsine hayır dedim. Göz koyduğum tek bir adam var ve ondan da birkaç santim uzaktayım.

Kao'nun çarpıcı bakışları bana kayıyor ve ağzının köşesi kalkıyor. O kadar çekici ki bir an için afalladım.

"Diğer kızlar nerede?" Jase dikkatimi Kao'dan uzaklaştırarak soruyor.

"Kızlar hâlâ dışarıda baloda ne giyeceklerini konuşuyorlar." diye cevap verirken yüzümdeki gülümseme içime işleyen gerginlikten dolayı titriyor. Bakışlarımı Kao'ya çevirerek, "Konuşabilir miyiz?" diye soruyorum.

İçkisini masaya koyarken alnında hafif bir çatıklık oluşuyor. "Elbette."

Ön kapıyı işaret ediyorum. "Dışarısı iyi mi?"

Diğer çocuklar bize bakıyor ve bu beni daha da endişelendiriyor. Kao ayağa kalkınca arkamı dönüp aceleyle Jase'in evinden çıkıyorum. Verandanın merdivenlerinden inip kaya bahçesine doğru ilerliyorum.

Işıklar arka bahçeyi bir masal diyarı gibi gösteriyor ama ben nefesimi kontrol etmeye çalışmakla o kadar meşgulüm ki hiçbirini algılayamıyorum.

Kayaların arasındaki su kaynağına ulaşınca sertçe yutkunup arkamda duran Kao'ya dönüyorum. Gözleri ay ışığında cilalı safir gibi parlıyor.

"Yani... uhm," doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. Ne söyleyeceğimi yüzlerce kez prova ettim ama şimdi hiçbir şey hatırlayamıyorum.

Kao bana doğru uzanıyor ve güçlü parmakları kolumu sarıyor. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum ve titreyen bir nefes alıyorum. "Evet, ben sadece... Sana bir şey sormak istiyorum."

Endişe Kao'nun yüz hatlarını hâlâ karartıyor ama sonra ağzını cesaretlendirici bir gülümseme kaplıyor. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Gözlerim Kao'nun yüz hatlarında geziniyor ve bir kez daha ne kadar yakışıklı olduğunu görünce nefesim kesiliyor. Buna bir de ne kadar nazik ve sevecen olduğu eklenince, onun bir melek olmadığına inanmak zorlaşıyor.

"Ah..." Kekeleyerek, "Mezuniyet balom önümüzdeki Cuma günü," diye başlıyorum. Bunu doğru yapmak isteyerek omuzlarımı dikleştiriyorum ve çenemi biraz daha yukarı kaldırıyorum. "Benimle gelir misin?"

*Kao bir an için şaşkın görünüyor, sonra yüzüne bir gülümseme yayılıyor.
"Kahretsin, bir an için endişelendim. Tek sormak istediğin bu muydu?"*

*Hayır diyeceğinden korkarak başımı sallıyorum ve gözlerim ağzına kilitleniyor.
"Onur duyuyum Fallon," dudaklarında duymak için can attığım o büyülü
sözcükler beliriyor.*

*Ağzım geniş bir gülümsemeye dönüşürken rahat bir nefes alıyorum.
Kao hâlâ şaşkın görünüyor ve "Okuldan hiç kimse sana sormadı mı?" diye
soruyor.*

*"Birkaç tane vardı," diye itiraf ediyorum. "Ama hiç biriyle gitmek
istemedim. Balomun mükemmel olmasını istiyorum."*

*Kao bir kıkırdama çıkarır. "Ve onu giydirmene izin verecek tek erkek benim,
değil mi?"*

Gözlerimi deviriyorum. "Tek sebep bu değil."

"Peki, ne giymem gerektiğini ve seni ne zaman almam gerektiğini söyle."

*Kao'ya sırtıyorum ve dayanamayıp kollarımı boynuna dolayarak ona
sarılıyorum. "Teşekkür ederim. Evet demen benim için çok anlamlı."*

*Kao'nun kolları beni sarıyor ve midemde bir kelebekler kaleydoskopunun
canlanmasına neden oluyor.*

Kao yanımdayken balom bir rüyanın gerçeğe dönüşmesi gibi olacak.

*Gözümden bir damla yaş süzülüyor ve kısa süre sonra bandajın içinde
kayboluyor. Balodan beri Kao benim adamım.*

Kapım çalındığında sefalet içinde boğuluyorum ve Hana odama giriyor.

*Bana şöyle bir baktı ve sonra gelip sarıldı. "Hey, dostum." Sesi şefkat ve
sevgiyle doluydu.*

"Hey," diye mırıldandım.

Hana geri çekildi ve yatakta yanına oturdu. "Nasılsın?"

Başımı sallıyorum. Genelde herkesin yanında güçlü davranırım. Ama ailemin, Hana, Jase ve Hunter'ın yanında buna gerek yok. Onlar bana en yakın olanlar ve onlara karşı rol yapmak zorunda değilim.

"Bu... çok acıyor," diye itiraf ediyorum ve dudaklarımdan bir hıçkırık kaçıyor. Elimin tersini ağzıma bastırıyorum. Hana, Kao'yla yaptığımız o yıkıcı konuşmadan sonra bütün geceyi benimle geçirdi.

Beni sarıp sarmalıyor. "Ben de anlamıyorum. Kao'nun seni sevdiğini herkes görebilirdi. Keşke sana karşı neden bu kadar mesafeli olduğunu bilseydim."

Geri çekildiğimde, tüm kalp ağrımı en iyi arkadaşıma boşaltıyorum. "Sanırım kaza için beni suçluyor." Bir hıçkırık içimi titretiyor. "Ona bu yoldan gitmesini ben söyledim." Başımı sallayarak, "Keşke çenemi kapalı tutsaydım" diye mırıldandım.

Hana başını sallar. "Bu senin hatan değil Fallon. Kendini suçlama." İçini çeker. "Belki de Kao sakatlığını sana yüklemek istemiyordur. Sonra tekrar, nakil ona görme yetisini geri kazandıracak. Bunların hiçbir mantıklı değil."

"Ya da yara izleri olabilir," diye nefes nefese kalıyorum. "İğrençler. Hiçbir erkek benim gibi görünen biriyle birlikte olmak istemez." Çenem titriyor ve yanaklarımdan daha fazla gözyaşı akıyor.

"Yapma Fallon. Çirkin değilsin." Hana beni tekrar kucakladı. "Baban seni doktor randevusuna götürecektir, değil mi?"

"Evet." Geri çekilip Hana'nın bakışlarıyla buluşuyorum. "Ya işe yaramazsa? Ya yaraları daha da kötüleştirirse?"

"Dr. Menard en iyisidir. Ameliyatın başarılı geçeceğinden eminim" diyerek beni cesaretlendirmeye çalışıyor.

"Yine de biraz yara izim olacak."

"Yine de benim güzel arkadaşım olacaksın," diyor Hana.

"Kao öyle düşünmeyebilir," diye fısıldıyorum. Kao'nun yaralarımına verdiği sert tepkiden ve dünkü konuşmamızdan beri kendime olan saygım yok denecek kadar az.

"Kao'nun böyle düşünmediğine eminim." Hana ayağa kalkıyor ve "Derin nefes al. Baban her an burada olabilir."

Sakinleşmek için elimden geleni yapıyorum ve feci duygularım üzerinde biraz kontrol sahibi olmayı başardığımda ayağa kalkıyorum. Çenemi kaldırıyorum ve son bir derin nefes alarak Hana yanımdayken odadan çıkıyorum.

Oturma odasına girdiğimde Kao'nun Noah'nın yanındaki kanepede oturduğunu hemen fark ediyorum.

Onun görüntüsü ayaklarımı yerden kesmekle tehdit ediyor ama bir şekilde soğukkanlılığımı korumayı başarıyorum. Dudaklarımı gülümsemeye zorluyorum. "Hey, çocuklar."

Noah dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı. "Hey. Doktor randevusuna gidiyor musun?"

"Evet."

Tam o sırada ön kapı çaldı. Hana babam için kapıyı açmaya gitti.

Babam içeri giriyor ve onu görmek bile gözyaşlarımın akmasına neden oluyor. Noah ve Kao onu selamlarken, ben soğukkanlılığımı daha fazla koruyamayarak aceleyle odadan çıkıyorum.

KAO

Noah benimle materyal üzerinden konuşarak beni derslerle ilgili güncel tutmaya çalışıyor.

"Ödevi yapalım mı?" diye soruyor. "O zaman ben senin adına teslim edebilirim."

İçimi bir şükran dalgası kaplarken başımı Nuh'a doğru çeviriyorum. Geçtiğimiz hafta pek iyi duygular hissetmemiştim ve bu beni aşırı duygusal yapıyordu.

Elimi kaldırarak Noah'ya doğru ilerliyorum ve kolunu hissettiğimde onu sıkıca kavriyorum. Boğazımı temizleyerek, "Teşekkür ederim" diye mırıldandım. Noah'ya dönüyorum ve onu kucaklıyorum. "Her şey için teşekkür ederim. Hıyarlık ettiğimi biliyorum ama Tanrım, sen olmasan bu durumdan kurtulamazdım."

Bir kolunu bana doladı. "Her zaman arkanı kollayacağım."

"Biliyorum." Sertçe yutkunuyorum. "Ve bu benim için her şey demek."

Tam ayrılmıştık ki Jade'in "Çocuklar, kahve ister misiniz?" diye sorduğunu duydum.

Ağzımın kenarı kalkıyor. "Bu harika olurdu." Jade ve Mila sırayla içecek ya da yiyecek bir şey isteyip istemediğimi kontrol ediyor. Arkadaşlarımla işleri benim için kolaylaştırmak için bu kadar çabalaması çok alçakgönüllü.

Daha fazla hareket duyuyorum ve sonra Jase soruyor, "Bugün restoranda öğle yemeği yiyecek miyiz? Bence dışarı çıkmaya başlamalısın."

Bir de Jase var, sürekli beni zorluyor. İyi niyetli ve sonsuza kadar saklanamayacağımı biliyorum. Yeni bir rutin, yeni bir yaşam biçimi bulmalıyım.

Sorusunu sessizlik izliyor ve herkes yanıtımı beklerken nefeslerini tutmuş gibi hissediyor.

Sonra Jase dedi ki, "Restoranı bile temizleyeceğim. Sadece süite kapanmanı istemiyorum."

Bir kakhaha attım çünkü Jase herhangi bir arkadaşı için bu kampüsün altını üstüne getirebilirdi.

"Gitmek zorunda değilsiniz. Ama öğle yemeğinden önce ya da sonra gidebilir miyiz?"

"İşte bu!" Jase, muhtemelen onunla bu konuda kavga etmediğim için mutlu bir şekilde ağzından kaçırdı.

"11'de gidebilir miyiz?" Jade bahseder. "Ya da ikide? O zaman daha sakin olur." Huff diye bir ses çıkarır. "Ve sana yan bakan herkesi yumruklayacağım."

Bir kahkaha attım. Jade'in bunu yapacağına hiç şüphem yok. Söz konusu biz olunca çok sert oluyor.

"İki kişilik yapalım," der Jase. "Böylece Fallon doktor randevusundan dönmüş olur."

Bir anda onun için duyduğum endişe bir roket gibi içime fırladı ve az önce hissettiğim sakinliği söndürdü.

"İşte kahven," diye mırıldanıyor Jade ve sonra elimi tuttuğunu hissediyorum. Parmaklarımı yaklaşıyor ve fincanı tutmamı bekliyor.

"Anladım," diyorum. "Teşekkürler."

"Fallon'la konuşman nasıl geçti?" Jase aniden sorar.

"Umduğum kadar iyi olmadı," diye itiraf ediyorum, Jase'in muhtemelen Fallon'un kalbini neredeyse söktüğümü zaten bildiğini biliyorum.

Sadece dünü düşünmek bile kalbimi yeniden parçalıyor.

Jase'le ayrıntılara girmek istemediğimden, "Tekrar arkadaş olmaya devam edeceğiz. Bunun için endişelenme."

Noah konuşma sırasında durmadan yazıyordu ve ben de "Ödevimi mi yapıyorsun?" diye soruyordum.

"Sadece temel bilgiler, sonra üzerinde birlikte çalışabiliriz," diye mırıldanıyor.

Jase bir kıkırdama çıkarır. "Noah, sen inanılmazsın. Kao senin için şanslı yıldızlarına teşekkür edebilir."

Gülümseyerek ekliyorum, "Hepiniz için. Hepiniz çok yardımcı oldunuz. Gerçekten minnettarım."

"Arkadaşlar bunun içindir," diyor Jase. Hareket ettiğini duyuyorum. "Kıçımı kaldırıp sınıfa gitsem iyi olacak." Sonra bağıyor, "Hunter, gidelim!"

Süitte dolaşan arkadaşlarımı dinliyorum, bu da beni sakinleştiriyor.

Dürüst olmak gerekirse, onlarsız mahvolurdum. Karanlığı katlanılabilir kılıyorlar. "Tamam, hadi yapalım şunu," diyor Noah, dikkatimi ona çekerek. Bitene kadar ödev üzerinde çalışıyoruz ama aklım Fallon'da kalıyor.

Randevunun iyi gidip gitmediğini ve onun iyi olup olmadığını merak ediyorum.

Ön kapı açıldığında başımı hafifçe o yöne çeviriyorum. "Dönmüşsün," diyor Noah. "Nasıl geçti?"

Fallon, "Güzel," diye yanıtlar.

"Doktor ne dedi?" Noah dilimin ucuna kadar gelen soruyu soruyor.

"İyimserdi. Ameliyatı ancak Ocak ayında planlayabilir." Fallon'un sözlerini zorlayan acıyı duyabiliyorum. "Tüm geri bildirimler iyiydi."

Fallon bize her şeyi anlatmıyor ve neredeyse ona ne olduğunu soracağım ama buna hakkım olmadığını biliyorum.

Noah ona, "Saat ikide hep birlikte öğle yemeğine çıkacağız," diye haber veriyor.

"Ben pas geçeceğim. Randevudan sonra çok yorgunum. Yine de iyi eğlenceler." Bizden uzaklaştığını duyuyorum ve sonra yatak odasının kapısı kapanıyor.

"Nasıl görünüyor?" Noah'a sordum.

"Kesikleri görmedim. Hâlâ bandajlı," diyor bana. "Yani duygusal olarak? O iyi mi?"

Noah bir an duraksıyor, sonra mırıldanıyor: "Berbat görünüyor Kao.

Başa çıkamıyor."

Bedenim kalkıp peşinden gitme içgüdüleriyle sarsılıyor. Onu rahatlatmayı o kadar çok istiyorum ki, tüm kaslarım geriliyor.

Ama şu anda ihtiyacı olan son kişinin ben olduğumu bildiğim için oturmaya devam ediyorum.

"Merak etme. Hana onunla birlikte," diyor Noah sanki iç mücadelemi hissedebiliyormuş gibi.

Noah kaçırdığım işlerin üzerinden geçmeye başlıyor ama ben pek dikkat etmiyorum.

Fallon'dan uzak durmak çok zor. Bu oyunu daha ne kadar sürdürebileceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Arkadaşlarıma ne kadar ihtiyacım olsa da, akademiden ayrılmayı düşünmek zorunda kalabilirim.

Lanet olsun, bu yılın böyle geçeceğini kim bilebilirdi ki? Kızların taşındığı günü düşünüyorum.

Hoş geldin balosunu ve Fallon'un ne kadar güzel görüldüğünü hatırlıyorum. Onun görüntüleri zihnimde yanıp sönüyor ve bu görüntüler beni rahatlatıyor. Karanlığı azaltıyorlar.

Summer'dan hoş geldin balosunda bana eşlik etmesini isteyecektim ama Jase hepimizin grup olarak gitmesi gerektiğini söyleyince bu fikirden vazgeçtim. Ayrıca kızlar Summer ve arkadaşlarıyla pek anlaşıyor gibiydi. Bu şekilde otomatik olarak Fallon'un artı biri oldum.

Odamdan çıkarken gözlerim Fallon'a kilitleniyor, benden birkaç adım önde oturma odasına doğru ilerliyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor. Kömür rengi takım elbisemle uyumlu gümüş rengi elbisesinin içinde çok güzel görünüyor. Bakışlarım mükemmel vücudundan aşağı kayıyor ve kışında duruyor.

Lanet olsun, çok seksi.

Keskin bir çekim patlaması oluyor ve gözlerimi ondan ayıramıyorum.

"Mila, kolyem için bana yardım edebilir misin?" Fallon açık alana adım atarken soruyor ve beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

"Yardım edeceğim," diye söze giriyorum arkasından yaklaşırken. Fallon'un önünde durarak kolyeyi elinden alıyorum. Tokasını açıyorum,

ve ona bir adım daha yaklaşıarak önce saçlarını yana tarıyorum. Yumuşak kokusu etrafımda bir ağ örüyor ve kendimi durduramayarak yanaklarımız birbirine değene kadar yaklaşıyorum ve kolyeyi yerine sıkıştırıyorum.

Göğsümde farkındalık artıyor ve aramızda bir akım zaplıyor. Bir an duraksayıp Fallon'dan derin bir nefes alıyorum ve çekim artıyor. Aşırı güçlü.

Fallon'un her zaman güzel olduğunu düşündüm ve evet, iyi arkadaşız, ama süite taşındığından ve birbirimizi her gün gördüğümüzden beri, ona karşı arkadaşlıktan daha fazlasını hissettiğimi fark ettim.

Çok daha fazlası.

Geri çekilerek, gözleriyle buluşmadan önce bakışlarımın onun üzerinde gezinmesine izin veriyorum. "Nefes kesici görünüyorsun, Fallon."

Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Teşekkürler, Kao." Ağzında gergin bir ifade beliriyor ve kolyesini kurcalıyor. "Takım elbisenin içinde neredeyse bir yetişkin gibi görünüyorsun." Sonra Hunter'ın oturduğu yere yöneliyor ve ağzımın kenarının kalkmasına neden oluyor. Fallon pek sık gerilmez ve bunun benim yüzümden olduğunu bilmek, onun da çekiciliği hissettiğine dair bana umut veriyor.

Hatırladıkça ağzımın kenarları yukarı doğru kıvrılıyor. O gece Jade ve Mila Fallon'a çıkma teklif etmem için beni sıkıştırdılar ama ben onu kollarıma alıp dans etmekten çok daha mutluydum.

En azından anılarım var. Gözlerim kapanıyor, bana bir ömür boyu yeteceklerini düşünüyorum.

Bölüm 10

FALLON

Dr. Menard tüm yara izlerini yok edebileceği konusunda iyimser. Bu bana biraz umut veriyor, ancak Ocak sonundaki ameliyata kadar onlarla yaşamak zorunda kalacağım.

Randevu kendimi daha iyi hissetmemi sağladı, ancak şu anda Kao'nun kaybı her şeyi gölgede bırakıyor.

Dün kalp ağrısı keskindi, ancak ilk acı azaldıkça, sızı amansız hale geldi.

Birini ne kadar çok sevdiğinizi o gidene kadar fark etmemeniz çok esrarengiz.

Ama Kao gitmedi. O burada ve kaybettiklerimi bana sürekli hatırlatıyor. Kusursuz yüzünü, çarpıcı mavi gözlerini görmek hâlâ ona her baktığımda içimde bir çekim yaratıyor.

Diğerleriyle birlikte güldüğünde ve hiçbir şey değişmemiş gibi onlarla konuştuğunda, ruhumdan bir parça daha kopuyor.

Beni sevdiğini biliyorum. Söylediği hiçbir şey bu inancımı değiştirmeyecek. Ama aynı zamanda kaza için beni suçluyor ve ben de suçlu olduğumu biliyorum. Ben ve benim kontrol manyağı tavırlarım ilişkimizi daha başlamadan mahvetti.

Hayatımda açtığı delikten kurtulabileceğimi hiç sanmıyorum. Kao benim için tek erkekti, öyle ve öyle kalacak.

Düşünme hakkında ve boş gelecek germe önde . Ben göğsümde umutsuzluk büyütüyor.

Onun öpücüğünü asla hissedemeyeceğim.

Onunla asla sevişmeyeceğim.

Tanrım, ona tekrar sarılabilecek miyim?

"Fallon," diye fısıldıyor Hana yanıma otururken.

Beni yavaş yavaş delirten amansız ağrıya karşı gözlerimi kapatıyorum.

"Yapamam, Hana," diye mırıldanıyorum, sesim tüm kalp ağrısından gergin.

"Hayatımı onsuz hayal edemiyorum."

Hana kollarını bana doluyor. "Görme yetisini geri kazanır kazanmaz aranızın düzeleceğinden eminim," diyerek beni rahatlatmaya çalışıyor.

Başımı sallayarak titreyen bir nefes çekiyorum içime. "Ben öyle düşünmüyorum. Kao enine boyuna düşünmeden bir şey yapmaz ya da söylemez. Bunu atlatabileceğimizi hissetseydi benden uzaklaşmazdı." Benimle gerçekten işinin bittiğini fark edince dudaklarımdan acı dolu bir nefes fırlıyor.

Kalp acısından vücuduma kramplar giriyor ve tek yapabildiğim ağlamak oluyor. Gözyaşlarımdan kurtuluş yok.

Sadece bitmek bilmeyen bir ıstırap.

Bununla yaşamayı ya da en azından iyiymişim gibi davranmayı öğrenmem gerekecek.

Hana'dan uzaklaşıp kalkıyorum ve banyoya doğru yürüyorum. Bir yüz bezini soğuk suyun altında ıslattıktan sonra yüzümün sol tarafına hafifçe bastırarak ağladığıma dair tüm izleri yok ediyorum.

Bakışlarımı aynaya kaldırarak gözlerime bakıyorum.

Kendini topla, Fallon. Hayat devam ediyor, seninle ya da sensiz.

Mila'nın neden iyiymiş gibi davrandığını şimdi anlıyorum.

Sen de yapabilirsin. Çene yukarı. Cesur

yüz. Kimse için için öldüğünü bilmek

zorunda değil.

"Aile eğlencesi zamanı," diye bağılıyor Jade oturma odasından.

"Hadi ama. Biraz eğlenebiliriz," diyor Hana.

Kapıdan çıkarken onu takip ediyorum ve oturma odasına girdiğimizde sehpanın üzerindeki viski şişesini, bardakları ve Jase'in telefonunu fark ediyorum.

"Doğruluk mu, içki mi?" Gözlerim oturmak için açık alanların üzerinde gezinirken soruyorum. Genelde Kao'nun yanına otururdum ama benim için yer olsa da bunun iyi bir fikir olacağını sanmıyorum.

Hana'yı takip ediyorum ve yanına oturuyorum.

"Bu akşamki oyun biraz farklı. *Hangisini tercih edersin*. Ok dönecek ve kime denk gelirse cevap verme sırası onda olacak. Bu sadece gerginliği azaltmak için," diye açıklıyor Jase.

Mila'nın onun yanına sokulmasını izliyorum, sonra gözlerim Hunter ve Jade'e kayıyor. Onları birlikte mutlu görmek yoğun bir kayıp acısı veriyor.

Kao'yla bunu istedim.

"Muhtemelen uygunsuz olacak," diye kıkırdıyor Noah.

Jase sırtıyor. "Tabii ki." Sonra herkes için bir kadeh viski doldurur.

Çok içen biri değilim ama şu anda kehribar rengi sıvı beni rahatlatıyor.

Herkes hazır olduğunda, Jase döndür tuşuna basar ve ok Hunter'ın üzerine düşer.

Mila telefonunu kontrol ettikten sonra kıkırdıyor: "Kız arkadaşın olmadan mı yoksa en iyi arkadaşın olmadan mı yaşamayı tercih edersin?"

"Siktir," diye homurdanıyor Hunter. "Ne cevap verirsem vereyim başım belada. Sadece içebilir miyim?"

"Evet, ama iki shot atmalısın. Biri benim için, biri de Jade için."

"Bunu nasıl anladın?" Hunter ilk kadehi devirmeden hemen önce soruyor.

"Oh, sadece seni sarhoş etmek istediğim için," diye gülüyor Jase. Ekrandaki döndürme tuşuna tekrar basıyor ve ekran Noah'nın üzerine geliyor.

"Beş yaş büyük biriyle mi yoksa beş yaş küçük biriyle mi çıkmayı tercih edersin?" diye sorarken Mila'nın yüzündeki sırıtış büyüyor.

"Daha yaşlı." Noah cevabı düşünmek zorunda bile kalmadı. Elini uzatıp başlat düğmesine bastı ve ok yavaşlayıp üzerimde durduğunda yüzümü buruşturmaya başladım.

Lanet olsun.

"Hakkında hiçbir şey bilmediğiniz biriyle mi yoksa arkadaş grubunuzdan biriyle mi evlenmeyi tercih edersiniz?" Mila soruyor.

Bu hiç eğlenceli değil.

Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim ve Hana'ya bakarak "Benimle evlenmek mi istiyorsun?" diye şaka yapmaya çalıştım.

"Elbette," diye sırıtıyor ve kaşlarını bana doğru sallıyor.

Bu oyunu atlatmak için güce ihtiyacım var, kendime biraz viski koyuyorum ve ok Mila'da dururken sıvının boğazımı yakmasına izin veriyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor nefesinin altından, muhtemelen bir sonraki sorunun ne olduğunu zaten biliyor, çünkü liste elinde. Burnunu kaşıdı, sonra "Şimdi mi bebek sahibi olmak istersiniz yoksa hiç mi?" diye okudu.

O daha cevap veremedi Jase, "Sanırım bebek yapmaya gitmek üzere sizden ayrılıyoruz," diyor.

Onun tepkisi hepimizi kahkahalara boğuyor ve havada boğucu bir bulut gibi asılı duran gerilimi hafifletmeye yardımcı oluyor.

Ok Kao'nun üzerine düştüğünde gözlerim onunla Mila arasında gidip geliyor. "Bir arkadaşınla mı yoksa bir yabancıyla mı seks yapmayı tercih edersin?"

Soru karşısında kaşları havaya kalkıyor ve normalde yapacağı gibi düşünmeye vakit ayırmadan, "Bir arkadaş," diye cevap veriyor.

Noah, "Senin için yapabileceğim çok şey var ama bu kesinlikle hayır," diye mırıldanıyor. Jase "Hangimiz?" diye sorana kadar herkes gülüyor.

Kao başını Jase'e doğru eğiyor ve yüz hatları geriliyor. "Bir bok göremiyorum, bu yüzden gerçekten önemli değil." Kao ayağa kalkıyor ve kanepenin etrafında dolanırken ben de onun gidişini izliyorum.

"Bu işe yaramadı," diye mırıldanıyor Mila, kaşlarının arasında üzgün bir ifade.

Gözlerim arkadaşlarımın üzerinde geziniyor ve yüzlerindeki gerginliği görmek içimde yeni bir endişenin büyümesine neden oluyor.

Hayatta kalacak mıyız, yoksa bu kaza hepimizi parçalayacak mı?

KAO

Hastaneye döneli sadece bir saat oldu ve her yüzeye yapışan dezenfektan yüzünden şimdiden midem bulanıyor.

Dün gece hayatımın en uzun gecelerinden biriydi. Umutlu hissetmekle korkudan aklımı kaçırmak arasında gidip geldim.

Dr. Davis gözlerimi kontrol ettikten sonra açıklamaya başladı: "Ameliyattan hemen sonra göremeyeceksin."

"Peki ya sonra?" Babam yatağın yanında oturduğu yerden soruyor.

"Kao," diye hitap ediyor Dr. Davis bana, "koyu renk reçeteli güneş gözlüğü takman gerekecek ve korneayı sürtünmeye karşı korumak için göz kalkanlarıyla uyumak zorunda kalacaksın. Gözlerin ışığa duyarlı olacak ve muhtemelen baş ağrısı çekeceksin. İlk başta siyah ve gri tonlarını göreceksiniz. Bir insanı görebileceksiniz ama neye benzediğini göremeyeceksiniz. Yavaş yavaş renkler ve daha ince ayrıntılar geri gelecektir. İki ay sonra, iyi görebiliyor olmalısınız ve görüşünüz düzelmeye başlayacaktır."

"Tüm bu süreç ne kadar sürer?" diye sordum. Dr. Davis tekrar göreceğimden emin görünüyor ve bu göğsümde umut uyandırıyor.

Olabilir.

"Altı ila on iki hafta," diye cevaplıyor Dr. Davis. Omzumu sıkıyor.
"Ameliyathanede görüşürüz."

Başımı sallıyorum ve o gittikten sonra babamın sesi iyimser bir şekilde şöyle diyor: "Her şey yolunda gibi. Nasıl hissediyorsun?"

Umudun içeri girmesine izin vermekten çok korkuyorum. İkinci kez kör olmanın ezici darbesinden sağ çıkamayacağım.

"İyiyim," diye yalan söylüyorum, hatta dudaklarımı bir gülümseme haline getirmeye çalışıyorum.

Bir süre sonra bir hemşire beni almaya geliyor. Ameliyathanede yatağa uzandığımda ve sağlık personelinin etrafımda hareket ettiğini duyduğumda kalp atışlarım hızlanmaya başlıyor.

Daha hızlı nefes almaya başlıyorum ve yorganı sıkıca kavırıyorum. *Hay sikeyim. Umut kök saldı. Ya işe yaramazsa?* Korku zihnimi doldururken göğsümde panik oluşuyor.

Parmaklarının elimi sardığını hissediyorum. "Buradayım, melek çocuğum."

Vaftiz annemin sesini duymak boğazımda bir yumru oluşmasına neden oldu. Bu hastanede hemşire olmasına rağmen, ameliyatta bulunmasını beklemiyordum.

"Mamma G?" Hala burada olduğuna inanmadığım için soruyorum.

"İyi olacaksın," diye bana güvence veriyor. "Baban bunu yapabildiyse, sen de yapabilirsin."

Başımı sallıyorum, ameliyat boyunca yanımda olacağını bildiğim için kendimi çok daha iyi hissediyorum. İşlem sırasında uyanık olmam gerekecek olması berbat bir şey ama vaftiz annem yanımdayken o kadar da ürkütücü olmayacak.

"Teşekkürler, Mamma G," diye fısıldıyorum, elini daha sıkı tutarak. O her zaman aile ve arkadaş çevremizin kalbi olmuştur, ama şu anda

Her şeyi. "Teşekkür ederim."

Elime bir öpücük kondurduğunu hissediyorum. "Seni seviyorum melek çocuğum."

Prosedür başlıyor ve ben Bayan Sebastian'ın benimkileri kavrayan parmaklarına odaklanmaya çalışıyorum. Arada bir beni sıkıyor.

Dr. Davis gözlerim üzerinde çalışırken tıbbi jargonun hiçbirini anlayamıyorum.

Hemen bir şey göremeyeceğimi söylese de, bir ışık parıltısı, bir gölge görmeyi umuyorum... Tanrım, bu kapkara cehennem çukuru dışında herhangi bir şey.

Dr. Davis ameliyatın iyi geçtiğini söyledi. Gece boyunca biraz uyumayı başarıyorum ve uyandığımda bir gün öncesini hatırlamam biraz zaman alıyor.

"Günaydın," dediğini duyuyorum Bayan Sebastian'ın mutlulukla. "Uyanma vaktin gelmişti. Neredeyse kahvaltıyı kaçıırıyordun." Çatal bıçak sesleri duyuyorum ve sonra soruyor, "Kahve ister misin, sonra ne kadar yiyeceğin konusunda kavga edebiliriz?"

Gözlerim acıyor olsa da kıkırdıyorum. "Kahve harika olur."

Bayan Sebastian oturmamı bekliyor ve sonra yatağı düzeltiyor. Arkama yaslanarak bana kahveyi uzatmasını bekliyorum ve bir yudum aldıktan sonra, "Kaldığınız için teşekkürler, Anne G." diyorum.

"Benim göz kamaştırıcı kırım, tanrı-bebeğimin ameliyatı tek başına geçirmesine izin vermez."

"Anne G," diye homurdanıyor Noah uyuduğu kanepeden, "horladığını biliyor muydun?"

"Ben horlamam!" Bayan Sebastian'ın nefesi kesiliyor.

"Mırıldanırım." Noah bir kıkırdama çıkarır. "Hiç kahve kaldı mı?" "Gel biraz al."

"Ayy... ama Kao'ya bir fincan yapmıştın," diye yakınıyor Noah. "Onun senin favorin olduğunu hep biliyordum."

Bayan Sebastian, "Beni kalkıp seni farklı bir kan grubuna sokmak zorunda bırakma," diye uyarıyor. "Tüm tanrı-bebeklerimi eşit derecede seviyorum."

Bir fincan hazırladığını duyuyorum ve sonra Noah, "Şimdi yeniden sevildiğimi hissediyorum," diyor. "Küçük göz kamaştırıcı bok," diye mırıldanıyor Bayan Sebastian, sonra

Dikkatini bana verdi ve "Yemek zamanı" derken sesi yine çok tatlıydı. Pek iştahım olmadığından, "Kahvaltıda ne var?" diye soruyorum.

"Sadece tost. Ama öğle yemeği tamamen farklı bir senaryo olacak" diye uyarıyor. "Bütün gün kalacak mısınız?"

"Doğum izninde olan bir iş arkadaşımın yerine gece vardiyasında çalışıyorum. Dün senin için izin aldım, bu yüzden göz kamaştırıcı kışımın bu gece işe dönmesi gerekiyor."

Göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. "Tanrım, seni daha fazla sevebilir miyim?"

Kapının sesini duyuyorum, sonra babam diyor ki, "Günaydın. Vay canına, Bayan Sebastian, saçınızda bir şey patlamış gibi görünüyor."

"Benimle bu kadar erken başlama, Marcus. Yoğun bakım ünitesi sadece birkaç kat aşağıda."

Gülmeye başlıyorum, babamla birbirlerine girmeleri çok hoşuma gidiyor.

Dr. Davis odaya girene kadar birbirleriyle şakalaşmaya devam ederler. Hava bir anda şakadan gerginliğe dönüşür.

Dr. Davis "Bugün kendini nasıl hissediyorsun Kao?" diye sorarken odanın içinde hareketlenmeler duyuyorum.

Çok gerginim.

"Acı dışında kendimi iyi hissediyorum."

"Dün de söylediğim gibi ameliyat iyi geçti. Bir süre ağrı ve tahriş hissedeceksiniz. Bugün bandajları çıkaracağım. İlk birkaç gün boyunca korneayı korumak için ışıkların kısılması ve perdelerin kapatılması gerekiyor."

"Bunu daha ne kadar yapmam gerekecek?" Ben soruyorum.

"En fazla bir hafta. Dışarıdayken güneş gözlüğü takın. Işığa karşı hassas olabilirsiniz. Kişiden kişiye değişir."

Dr. Davis'in parmakları bandajı çıkarmaya başlarken başımın etrafında geziniyor ve kalp atışlarım tavana fırlıyor. Bayan Sebastian'ın parmaklarının benimkileri kavradığını hissediyorum ve hayatım pahasına ona tutunuyorum.

"Unutma, fazla bir şey göremeyebilirsin, sadece siyah ve grinin tonlarını görebilirsin." "Tamam," diye nefes alıyorum endişemin içinden. Her şey olabiliirdi

sabit siyahtan daha iyi.

Birdenbire göğsümdeki endişe, sanki içimdeki hayat sıkılıyormuş gibi hissettirene kadar doluyor ve neredeyse ona beklemesi için sesleniyorum.

Ama sonra Bayan Sebastian ellerimi iki eliyle daha sıkı kavlıyor ve babamın elini kaval kemiğimde hissediyorum.

Tanrım. Lütfen.

Bandajlar çıktığında gözlerimi kapalı tutuyorum.

Dr. Davis'in parmaklarını sağ göz kapağımnda hissediyorum ve sonra dikkatlice yukarı çekiyor. Gri bir ışık ciğerlerimdeki nefesi kesiyor. Sadece bir an içindi. Sol tarafımdaki parıltı daha sönük.

Dr. Davis "Gözlerinizi açın" diyor.

Duygularım karmakarışık olduğu için titremeye başlıyorum ve kirpiklerimi yavaşça kaldırdığımda hiçbir şey yok.

Gözlerimi kırptırmaya başlıyorum ve sonra karanlık gölgeler görüyorum. "Kao?" Babamın sesindeki endişeyi duyuyorum.

"Sanki karanlık gölgelerden oluşan bulanık bir bulutun içinden bakıyormuşum gibi," diye elimden geldiğince açıklamaya çalışıyorum.

Dr. Davis, "Her geçen gün daha iyiye gidecek," diye beni temin ediyor.

Ona doğru bakıyorum ve bir insanın karanlık hatlarını görmeyi başardığımda içimden bir nefes titriyor. "Siz misiniz, Dr. Davis?"

"Evet."

Dr. Davis reçete edilen güneş gözlükleriyle gözlerimi kapatırken, umutlu hissetmekle bağımsızlığımı yeniden kazanmam için görüşümün yeterince iyileşmeyeceği endişesi arasında gidip geliyorum.

Her şey sırayla, Kao. Bugünü bir zafer olarak kabul et.

Bölüm 11

FALLON

Noah'dan az önce gelen güncellemeye bakıyorum. Eve doğru yoldalar. Kao hastaneye döndüğünden beri Noah bana mesaj gönderiyor. Neler olduğunu bana bildirdiği için harika biri ama bu çok zor. Keşke Kao'nun yanında olabilseydim.

Daha önce Noah, Kao'nun gölgeleri görebildiğini söylemişti. Bu çok iyi bir haberdi ama Kao ile kutlama yapamayacağım gerçeğinin gölgesinde kaldı.

Arkadaş olmamız gerektiğini söylediğini biliyorum ama onun yanında nasıl rahat olabilirim? Onu sevmiyormuş gibi davranamam.

"Fallon," diye sesleniyor Hunter ve beni düşüncelerimden koparıyor. "Ziyaretçilerin var."

Derin bir nefes alıyorum ve odamdan çıkmadan önce yüzümü gülümsemeye zorluyorum. Oturma odasına girip kardeşim Forest'ı gördüğümde gülümsemek daha da zorlaşıyor.

"Hey." Bana sarılmak için gelen Forest'ın yüzünde şefkatli bir ifade var. Benden bir yaş küçük olabilir ama boyu o kadar uzun ki omzuna ancak ulaşabiliyorum. Bir bakıma, o her zaman benim ağabeyim oldu.

Kollarımı ona doluyorum ve kucağında hissettiğim güvenin tadını çıkarmak için kendime bir an veriyorum. Geri çekildiğimde Hunter ve Jase'in kız kardeşleri Aria ve Carla'ya gülümsüyorum. "Hepiniz burada ne yapıyorsunuz?"

"Nasıl olduğunuzu görmek istedik," diye açıklıyor Forest.

Forest, Aria ve Carla benim Jase, Hunter ve Hana ile olduğum gibi yakınlar. Ama gelecek yıl üçü Trinity'ye başlayacak ve o zaman muhtemelen hepimiz büyük bir grup olacağız.

Jase kolunu küçük kız kardeşine doluyor ve "Okul nasıl?" diye soruyor.

Carla ona bakıp omuz silkiyor, "Yine de berbat. Buraya başlamak için sabırsızlanıyorum."

Verdiği cevap Jase'in kıkırdamasına neden olur. "Öyle mi? İlk görevlerini alana kadar bekle, o zaman farklı bir melodi söyleyeceksin."

"Akıllı olan benim," diye alay ediyor ağabeyiyle.

"Kendine yalan söylemeye devam et," diye onunla alay eder.

Hepimiz ayakta durmaya devam edince Hunter "Oturun çocuklar." dedi.

En yakındaki kanepeye çöküyorum ve Forest'ın Aria'nın yanına oturmadan önce onun oturmasını bekleyişini izliyorum.

Eskiden Kao ve ben vardık.

Forest bir anlığına benimle göz göze geliyor ve sonra bakışları yanağıma kayıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim," diye yalan söyledim. "Dikişler önümüzdeki hafta alınacak." "Babam Dr. Menard'ın kesikleri düzeltebileceğini söyledi," diye bahsediyor. "Evet, doktor iyimser."

Normal davranmak, iletişim kurmak, gülümsemek çok zor. Keşke yatağıma girip orada kalabilsem.

Forest kaşlarını çatmaya başlıyor ve sonra ayağa kalkıyor. Başıyla koridoru işaret ediyor ve odama doğru yürüdüğünde ben de kalkıp onu takip ediyorum.

Kapıyı arkamızdan kapattığım anda Forest, "Gerçekten nasılsın?" diye sordu.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kardeşime yalan söyleyemiyorum ve gözyaşlarım yüzeye çıkarken yüzüm parçalanıyor. Başımı sallıyorum ve Forest beni kucağına çektiğinde hıçkırıklar beni sarsmaya başlıyor.

Forest elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Konuş benimle."

"Ben... her şeyle başa çıkamam," diye itiraf ediyorum. "Bu çok zor."

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, sesi yumuşak ve şefkatli ve bu sadece gözyaşlarının daha hızlı dökülmesine neden oluyor.

"Kao benden nefret ediyor. Canavar gibi görünüyorum," diye saçmalamaya başladım. "Rol yapmaya devam edemiyorum. Her şey çok fazla."

Forest beni yatağa götürüyor ve oturuyoruz. Öne doğru eğiliyor ve başını eğerek benimle göz göze geliyor. "Sen bir canavar değilsin Fallon."

"Yara izlerini görmedin." Göğsümden bir nefes titriyor. Her sabah yüzümü görmek kadınlığıma indirilmiş bir ölüm darbesi. "Kendime bile bakamıyorum."

"Babam ve annem kesiklerin güzelce iyileştiğini söyledi."

Başımı salladım. "Onlar bizim ailemiz. Ne kadar çirkin olursak olalım bizi sevecekler."

Forest'ın kaşlarının arasında bir çatıklık oluşur. "Sen çirkin değilsin. Şunu söylemeyi kes."

"Ama gerçek bu," diye sızlanıyorum.

Kontrolsüzce ağlamaya başlıyorum ve Forest beni hemen kucaklayıp geri çekiyor. Beni yatıştırıcı sözlerle sakinleştirmeye çalışıyor ama hiçbirisi işe yaramıyor. Bir süre sonra, "Neden eve gelmiyorsun? Noel tatiline sadece on gün kaldı. Mila ya da Jade kaçıracağın işleri sana e-posta ile gönderebilir."

Burnumu silmek için kalktım. Tanrım, daha önce hiç bu kadar ağlamamıştım. Yüzüm şiş ve hassas.

Belki de Forest haklıdır ve eve gitmeliyim. Hayatıma devam edebileceğimi ve onun paramparça olduğu acımasız gerçeğini görmezden gelebileceğimi düşünerek yanılmışım. *Tıpkı yüzüm gibi.*

Forest'ın yanına tekrar oturduğumda, "Noel Balosu gelecek hafta. En azından her şey ayarlandı ama ben komiteden çekilmek zorunda kalacağım."

Forest kolunu omzuma doluyor. "Ben ofise gidip bu işi halledeceğim. Toplanmaya başla ki seni eve götüreyim."

Çenem tekrar titremeye başladı. Kendimi hayal kırıklığına uğrattım. Bundan daha güçlü olduğumu sanıyordum. Ama burada kalırsam başaramayacağımı biliyorum. Eve gidip ailemle birlikte olmalıyım. Şu anda tüm arkadaşlarımız Kao için endişeleniyor ve ona yardım etmeye odaklanmış durumdalar. Haklılar da. O kör. Benim yaralarım onunkilerle kıyaslanamaz bile... ama yine de bunu tek başıma atlatamam.

"Gel hadi." Forest beni ayağa kaldırdı. "Önümüzdeki iki gün için ihtiyacın olacak eşyaları al. Gerisini ben hallederim."

Başımı kaldırıp kardeşime bakıyorum ve kendimi kırılmış ve küçük hissederek kollarımı beline dolayıp sol yanağımı göğsüne yaslıyorum. "Teşekkür ederim."

Bana sıkıca sarılıyor, sonra geri çekiliyor ve bana gülümsüyor. "En sevdiğim kız kardeşim için her şeyi yaparım."

Bir kahkaha attım. "Ben senin tek kız kardeşinim."

Gömme dolabıma doğru ilerliyorum. "Kao hastaneden dönmeden gitmiş olmak istiyorum."

"Tamam. Ben ofise gidiyorum. On dakika içinde dönerim."

Forest aceleyle odadan çıkıyor ve itiraf etmeliyim ki eve gittiğimi bilmek beni daha iyi hissettiriyor.

KAO

Noah'yı süitin içine kadar takip ediyorum ama o durunca ben de duruyorum. "Onu eve götürüyorum," diye Forest'ın sesini duyuyorum.

Bir anlık şaşkın bir sessizlik oluyor, sonra Jase soruyor: "Noel tatiline daha bir buçuk hafta var. İşi ne olacak?"

"Ya Noel Balosu?" Mila ekliyor.

Forest, "Öğretim görevlileri tüm ödevlerini iletecek ve top endişelerimizin en küçüğü," diyor.

Bir hareket duyuyorum ve sonra Jase soruyor: "Gerçekten eve mi gidiyorsun?" Fallon "Evet," diye cevap veriyor, sesi kırılgan ve yumuşak çıkıyor.

Ben yokken neler olduğunu merak ederek başımı ona doğru çevirdim. Fallon'la aramızdaki gariplik bir yana, işler onun gitmesini gerektirecek kadar kötü görünmüyordu. En azından arkadaşlığımızı kurtarmak için zaman kazanmayı umuyordum.

"Noel tatilinden sonra hepinizle görüşeceğim."

Noah beni kenara çekiyor, sonra mırıldandığını duyuyorum: "Bir şeye ihtiyacın olursa ara."

"Teşekkürler Noah," diye fısıldıyor Fallon yanımda.

Birkaç saniye sonra Noah, "Hadi seni yatağa götürelim" dedi. Kolumdan tuttu ve beni koridora doğru çekmeye başladı.

Geriye dönüp, "Ne oldu?" diye soruyorum. "Fallon az önce eve gitti," diye mırıldandı Jase.

"Benim yüzümden mi?" Bu soruyu sormaktan nefret ediyorum ama canı bu kadar yanıyorsa bir şeyler yapmalıyım. Ne de olsa arkadaşlığımıza geri dönmeliyiz.

"Kendini övme," diye tersliyor Hana yanımdan geçerken. Kapının arkasından çarparak kapandığını duyuyorum.

Mila, "Hana olan biten her şey yüzünden üzgün," diyerek arkadaşını korumaya çalışır. "Fallon'un neden gittiğini bilmiyoruz. Eve yerleştikten sonra onu kontrol edeceğim."

Artık Fallon'un peşinden gidecek durumda olmadığım için nefret ederek başımı sallıyorum.

Kampüs ve süit Fallon olmadan hayalet bir kasaba gibi.

Ona mesaj atamıyorum ve aramız bu kadar dengesizken onu aramak yanlış geliyor. Geçen hafta boyunca, daha keskin olmayan nesneler görmeye başladım. Bir insanı ve hatta saçının uzunluğunu bile seçebiliyorum.

"Şişlik daha iyi görünüyor," diye mırıldanıyor Noah göz damlalarımı koyarken. "Kızarıklık da öyle."

"Bu çok iyi." Ona sırtıyorum. "Ameliyat sonrasında bugüne ağrının bu kadar çabuk geçmesine şaşırdım."

"Kaşıntı nasıl?" diye soruyor.

"Gelir ve gider." Umarım yakında geçer. Noah'nın işi bittiğinde reçeteli güneş gözlüklerimi takıyorum. Gözlerim hala ışığa karşı çok hassas, bu yüzden şimdilik ışıklar kapalı bir şekilde içeride kalıyorum.

"Derse gitmeden önce iki saat çalışalım," diyor Noah. Odanın içinde dolaşırken çerçevesini seçebiliyorum. Sonra gelip yatakta yanıma oturuyor. "Bir iş planı yapmalısın."

Ameliyattan sonra uyum sağlamak ve kaçırdığım işlere yetişmek yeni rutinim haline geldi.

Ama hayat boş geliyor ve bunun Fallon burada olmadığı için olduğunu biliyorum. Eskiden her saniye onun etrafında dönerdi. Gülümsemesini görmek. Elini tutmak. Çıkmıyor olsak bile onunla birlikte olmak.

Ve şimdi iş, göz damlaları ve Fallon'u geri alabilmek için görme yetimin tamamen geri gelmesi için dua etmekten başka bir şey yok.

Noel Balosu'nu kaçırarak olmasından nefret ediyorum. Tüm hazırlıklar için çok çalıştı. Fallon'la ilgili anılarım aklımdan çıkmıyor.

Birkaç ay önce karşılama törenine katıldığımız mutlu günlere geri döndüm.

Fallon masamıza doğru ilerliyor. Bize ulaştığında, çenesini dik tutarak benimle göz göze geliyor.

Tanrım, bir tanrıça gibi görünüyor.

"Kao, lütfen dans pistini benimle birlikte açar mısın?"

Şaşkınlık içimde dalgalanıyor. Trinity Akademisi'nin kurucu ailelerinden birine mensup olduğu için Fallon'un kiminle dans etmeyi seçtiğinin çok önemli olduğunu biliyorum.

Ayağa kalkıyorum ve elimi Fallon'un beline koyarak onunla birlikte grubun bulunduğu sahnenin yanındaki açık alana doğru yürüyorum. Keman tınları havayı doldurmaya başladığında bakışlarımı yakalıyorum ve sağ elini kendi elime alıyorum.

Şarkı ve Fallon'un kollarımda olması, onunla mezuniyet balosunda dans ettiğim zamankinden çok farklı hissettiriyor.

Fallon'un grubu ve çalacakları müziği seçmekten sorumlu olduğunu biliyorum ve açılış şarkısı olarak One Republic'ten Secrets'i seçtiğini bilmek her kelimesini dinlememe neden oluyor.

Salondaki herkes kayboluyor ve ben Fallon'la göz temasını bir türlü kesemiyorum. Sanki beni bir büyüünün altına sokuyor.

Bir sonraki şarkı, Zac Efron ve Zendaya'dan Rewrite The Stars, kalp atışlarımı hızlandırıyor ve bedenlerimiz arasında beklenti uğuldamaya başlıyor.

Fallon bana müzik aracılığıyla nasıl hissettiğini anlatmaya çalışıyor gibi geliyor.

Elimi kalçasından sırtına doğru götürerek göğüslerimiz birbirine değene kadar onu kendime yaklaştırıyorum.

Aramızda her zaman özel bir dostluk vardı, ama şu anda daha fazlası var - çok daha fazlasının olasılığı ile dolu.

Şarkının şiddeti arttıkça dudaklarım aralanıyor ve Fallon'un güzel yüzünde duyguların oynaşmasını izliyorum.

Fallon'un dudakları kıpırdayıp şarkının son sözlerini fısıldadığında kalbim kaburgalarımın sertçe çarpıyor: 'Seni istediğimi biliyorsun. Bu saklamaya çalıştığım bir sır değil. Ama sana sahip olamam. Kırılmak zorundayız ve ellerim bağlı.

Bölüm 12

FALLON

Verandada oturmuş, yaklaşmakta olan fırtına bulutlarına bakıyorum.

Kapının açıldığını duyuyorum ve omzumun üzerinden bakarak babamın gelip yanıma oturmasını izliyorum.

Bir süre sessizce oturduktan sonra babam "Annenle tanışmadan önce dünyam siyah ve beyazdı" dedi.

Gözlerimi ona çeviriyorum ve elimi tuttuğunda gülümsemek için kendimi zor tutuyorum.

"O olmasaydı Trinity'deki son yılımı atlatabileceğimi sanmıyorum."

Babamın itirafını duyunca içimde bir şok dalgası oluştu. O her zaman tanıdığım en güçlü adamdı ve zor bir dönemden geçtiğini duymak onu gözümde daha insani bir hale getirdi.

"Julian Amcan ve büyükbabanla aram pek iyi değildi. Sadece Mason Amcan ve Lake Amcan vardı sırtımı dayayabileceğim."

Bedenimi babama doğru çeviriyorum ve başımı yüksek arkalıklı sandalyeye yaslıyorum. İki elimi onunkilere dolayarak devam etmesini bekliyorum.

"Ama sonra annen bir kaleydoskop gibi hayatıma girdi. Her şeyi değiştirdi. Julian ve babamla olan ilişkiyi. O... beni daha güçlü yaptı."

"İşte bu yüzden ona gökkuşağım diyorsun," diye mırıldanıyorum.

"Evet." Babam başını sallıyor, sonra bakışlarını benimkilere çeviriyor. "Sanırım söylemeye çalıştığım şey her şeyin daha iyiye gideceği. Her zaman düzelir."

Derin bir nefes çekiyorum ve gözlerimi birleşmiş ellerimize indiriyorum. "Daha iyiye gidecekmiş gibi gelmiyor," diye itiraf ediyorum. "Kao ile aramızdaki şeyler asla kazadan önceki gibi olmayacak. Ve yara izleri..."

Bir daha asla kadın gibi hissedemeyeceğim.

Babam sandalyeden kalkıp önüme çömeliyor. Gözlerinde ciddi bir ifade beliriyor. "Dört hafta içinde ameliyata gireceksin ve Dr. Menard tüm yara izlerini alacak. Şu anda zor olduğunu biliyorum ama bir ay dayan."

Yarına kadar dayanabilmek için tüm gücümü harcıyorum. Bir ay sonsuzluk gibi geliyor.

Babam yüzümdeki umutsuzluğu görmüş olmalı ki ayağa kalkıp beni yukarı çekiyor.

İki eliyle yüzümü çerçevelediğinde, boğazımdaki yumru inanılmaz derecede büyüyor. Dikişler iki gün önce alındı, ama korkunç şişmiş yara izlerini iyileştirmek için hiçbir şey yapmadı.

Babam daha yakına eğiliyor, gözleri kesin bir ifadeyle yanıyor ve ağzı kararlı bir çizgiye oturuyor. "Çok güzelsin Fallon." Sonra eğiliyor ve dudaklarını sağ yanağıma bastırıyor.

Ellerimi iki yanımda birleştiriyorum ve gözlerimi sıkarak "Sen benim babamsın. Her zaman güzel olduğumu düşüneceksin."

"Öylesin," dediğini duyuyorum Mason Amca'nın.

Babam kenara çekiliyor ve Mason Amca ile Lake Amca dışarıda bize katıldıklarında yıkılmamak ve ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.

Mason Amca'nın keskin bakışları yüzümde geziniyor ve sonra o kadar kesin konuşuyor ki bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum: "Nefes kesicisin. Hiçbir yara izi bunu değiştiremez."

Ben başımı sallayınca Mason Amca "Kolumdaki yara izi beni farklı mı gösteriyor?" diye soruyor.

Başımı tekrar sallıyorum. "Sen bir erkeksin, Mace Amca. Bu seni sert gösteriyor."

Lake Amca, "Dört hafta içinde yeni gibi görüneceksin," diye ekliyor.

Biliyorum. Ama bu beni daha iyi hissettirmiyor.

"Gerçekten sorun nedir?" Lake Amca soruyor. Tıpkı Jase gibi o da her zaman çok anlayışlı olmuştur.

Kao.

Ailelerimiz arasındaki iş bağları nedeniyle, sürtüşmeye neden olacak bir şey söylemek istemiyorum.

Gerçeği kabul etmek yerine, "Bir ay s o n r a her şeyin farklı olacağını biliyorum. Sadece şu an çok zor."

Amcalarım ve babam bana sarıldılar, sonra Lake Amca "Hadi, yemek getirdim" dedi.

Onları evin içine kadar takip ederken söylediği sözler ağzımın kenarının kıvrılmasına neden oluyor.

Büyükbabamı ziyaret etmeye devam ettim ve onun yanındaki kanepeye oturarak izleyeceğimiz filmi başlatmasını bekledim.

On üç yaşına bastığımdan beri klasik filmler izliyoruz, büyükbabam Jase ile satranç oynuyor. Carla ve büyükbabam aynı kitapları okuyor ve Forest ile golf oynuyor.

Büyükbabam bir film seçmek yerine Youtube'a girdiğinde kaşlarımı çatıyorum.

"Bana karşı sabırlı ol kızım. Youtube'a pek sık girmem," diye açıklıyor büyükbaba. "Ahh... işte burada."

Sonra Dr. Menard tarafından çekilmiş bir rekonstrüktif videoyu açıyor. Dr. Menard aile içi şiddete maruz kalmış bir kadına nasıl rekonstrüktif ameliyat yaptığını anlatırken gözlerim televizyon ekranına yapışıyor. Ameliyat öncesi ve sonrası resimleri görünce nutkum tutuluyor.

Video sona erdiğinde büyükbaba, "Doktorunun ne kadar iyi olduğunu görmeni istedim, böylece yaklaşan ameliyatın hakkında endişelenmeyeceksin" diyor.

Geçtiğimiz haftalarda ailemle konuştuğum ve şimdi de videoyu izlediğim için Dr. Menard'ın bana yardımcı olabileceğinden eminim.

"İyi olduğunu biliyorum," diye büyükbabama katılıyorum. "Akademiye geri dönmek ve ameliyattan önceki üç hafta boyunca derslere katılmak zorunda kalmak konusunda endişeliyim," diye açıklıyorum.

Büyükbabanın kalın kaşlarının arasına karanlık bir ifade yerleşiyor ve sonra havlıyor: "Sen benim kızımsın ve eğer biri sana sorun çıkarırsa, onun işini bitiririm."

Büyükbabamın şiddetli koruyuculuğu kalbimi ısıtıyor, ancak endişemi azaltmak için hiçbir şey yapmıyor.

"Neden endişelendiğini söyle bana," diye beni ona açılmaya teşvik ediyor büyükbaba.

Geri adım atmayacağını bildiğim için derin bir iç çektim. "Kao."

Büyükbabamın yüzündeki gürleyen ifade kararıyor.

"Vereceği tepkiden korkuyorum. Noah bana Kao'nun görüşüyle ilgili güncellemeler gönderiyor ve bu sabah Kao'nun yüzler ve ne giydikleri gibi daha ince ayrıntıları görebildiğini söyledi." Noel tatilinin sonuna yaklaştığımız her gün endişem daha da artıyor. Geri dönmek istemiyorum. Keşke ameliyat sonrasına kadar evde saklanabilseydim ama bir ay boyunca okulu kaçırmak da bir seçenek değil. "Kao'nun yaralarımı görmesini istemiyorum. Benden tiksindirse bu beni öldürür."

"Kao ile bir ilişkin var mı?" Büyükbaba soruyor.

Başımı salladım. "Kazadan önce yakındık ve kaza olduğunda ilk randevumuzdaydık."

"Peki ya kazadan sonra? Onunla ilişkiniz nasıldı?"

"Sadece arkadaş olmak istediğini söyledi." Boğucu bir nefes çekiyorum. "Yaralandığımı öğrendikten sonra benden uzaklaştı."

Büyükbaba başını sallıyor, ağzının kenarları aşağı doğru çekiliyor. "Çok basit," diye homurdandı. "Çocuk sana layık değil."

Başımı sallıyorum ve bir elimi kaldırarak sol kulağımın arkasına bir miktar saç sıkıştırıyorum. "Ama onu seviyorum."

"Öyle bile olsa," dedi büyükbabam elime uzanıp sıkarak, "Aldıran önemli değil, önemli olan da aldırılmaz."

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

"Haklısın." Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum ve kalkıp fincanlarımızı alıyorum. "Sen filmi seçerken ben de bize biraz daha kahve yapayım."

Mutfağa gitmek için acele etmemeye çalışıyorum çünkü büyükbabam haklı olsa da endişelenmeden duramıyorum. Kao yara izlerinden iğrenirse ikinci kez hayatta kalamam. Bu halimle zar zor dayanıyorum ve sanki bir tüy beni devirebilirmiş gibi geliyor.

Tanrım, bunu nasıl yapacağım? İki gün içinde geri dönmek zorundayım.

KAO

Oturma odasında otururken yüzümde sürekli bir gülümseme var. Bir hareket gözüme çarpıyor ve gülümsememi genişletiyor. Bana doğru yürüyen annemi bulanık da olsa seçebiliyorum. Her şey hâlâ siyah ve beyaz,

ama uzun süre odaklanırsam bulanıklık biraz azalıyor. Bir hafta öncesine göre çok daha iyi görebiliyorum.

Bir hafta önce onu tanıdığım da babam neredeyse ağlıyordu. Ben de neredeyse ağlıyordum. İyileşmek için uzun bir üç hafta oldu ve bunu en kötü düşmanıma bile dilemem ama işler yoluna girmeye başladı.

İyileşme bana umut verdi. Gözlerim iyileşmeye devam ederse, Fallon ve benim için bir şans var. Ona yeniden bir gelecek sunabileceğim. Bu düşünce kalp atışlarımı hızlandırıyor. Son üç haftadır onunla iletişim kuramamak cehennemden farksızdı. Jade, Mila ve Noah aracılığıyla nasıl olduğunu öğrenmeliyim.

Öğleden sonra yerleşmek için kampüse geri dönüyoruz. Gerginim ve Fallon'u çok fazla incittiğim için endişeliyim ve onunla birlikte olabilme şansım yok oldu.

Ama bir planım var. Öncelikle arkadaşlığımızı yeniden rayına oturtmak için var gücümle çalışacağım. Gözlerim kendi başıma çalışabilecek kadar iyi görmeye başladığında, tüm gücümle onun peşinden gideceğim.

Biraz şansla, ay sonuna kadar birlikte olabiliriz. Yeni bir yıl ve yeni umutlarım var.

Bağımsız olmak ve Fallon'u geri almak, en üst sıralarda yer almak
Liste.

Geç oluyor ve Fallon ile Hana'dan hiçbir iz yok. "Kao, yemek geldi," diye sesleniyor Noah mutfaktan.

Etrafta dolaşmak garip. Görüşümün iyileşmesiyle daha kolay olacağını düşünmüştüm ama kendimi hala adımları sayarken buluyorum çünkü göremiyorum

küçük mobilya parçaları.

Koridorda yürüyorum ve bir sandalye bulup dikkatlice oturuyorum. "Ne yiyoruz?"

Noah buzdolabından iki şişe su alırken, "Çizburger ve patates kızartması," diye cevap veriyor. Birini önüme koyuyor.

"Teşekkürler." Noah hamburger yemeye devam ediyor çünkü o zaman ne yediğimi anlayabiliyorum. Sebze ve biftek gibi daha küçük yiyecekler hala zorlayıcı.

Yemek yerken Noah, "Yarın teslim edebilmem için iş planını bitirmemiz gerekiyor. O zaman tüm işleri halletmiş olursun."

"Yardımlarınız için teşekkürler."

Ön kapının açıldığını duyuyorum ve kafamı hemen sesin geldiği yöne çeviriyorum.

"Selam çocuklar, Noel tatiliniz nasıl geçti?" Hana bizi fark ettiğinde soruyor. Kalp atışlarım tavan yapıyor. "Oh, ve mutlu yıllar."

Fallon odaya girdiğinde kalp atışlarım hızlandı.

Hana hepimize sarılıyor ama Noah'ya yaklaşıırken benim gözlerim Fallon'a kilitleniyor. "Seni tekrar görmek güzel," diyor ona.

Ayağa kalktım ve ona yaklaştım. Ne söyleyeceğimi bilmeden sağ kolumu ona doladım. Sırtımı hızlıca sıvazladıktan sonra uzaklaşmaya çalışıyor ama ben onu daha sıkı tutarken sol kolumu da ona doluyorum. Hâlâ ne diyeceğimi bilemeden mırıldanıyorum: "Döndüğüne sevindim."

Fallon'a sarıldığımda nihayet kendimi evdeymişim ve hayatta tökezlemiyormuşum gibi hissediyorum. Kokusunu derin bir nefesle içime çekiyorum ve sanki yeniden nefes alabiliyormuşum gibi hissediyorum. "Seni özledim" diye itiraf ediyorum.

Fallon bana o kadar sıkı sarılmıyor ve ikinci kez uzaklaştığında gitmesine izin veriyorum.

"Görüşün nasıl?" diye soruyor ve sesindeki gerginliği ve yüzünü benden nasıl çevirdiğini kaçırmıyorum.

"Daha iyi. Her gün bir değişiklik fark ediyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim." Benden uzaklaşıyor. "Eşyalarımı yerleştirmem lazım. Sonra görüşürüz."

Kızlar odalarına gittikten sonra Noah, "Düşündüğümün yarısı kadar bile kötü değildi," diye mırıldanıyor.

"Evet," diye katılıyorum. "Gariplik hâlâ devam ediyor ama en azından beni tokatlamadı."

Noah kafama hafifçe vurdu. "Bu, sana vuramayacak kadar hanımefendi olan Fallon adına." Yemeklerimizi bitirdikten sonra Noah, "Göz damlası zamanı, sonra da iş planına sıkı sıkıya sarılmamız gerekiyor" diyor.

Tabureden kalktım ve "Bunu nerede yapmak istiyorsun?" diye sordum.

"Kanepeye otur. Ben her şeyi getiririm. Odana kapanmaktan bıktım."

Oturma odasına gidip oturuyorum. Noah ihtiyacımız olan her şeyi getirdikten sonra, "Işıkları kararttım. Güneş gözlüklerini çıkarabilirsin."

Gözlükleri çıkarıp kanepeye bırakıyorum ve Noah ile göz göze gelebildiğimde ona sırtıyorum.

Koridordan gelen ayak seslerini duyuyorum ve o yöne baktığımda Fallon ve Hana'nın açık alana geldiğini görüyorum.

Noah'ya "Dur bakalım," diye fısıldıyorum ve ayağa kalkıp kızlara doğru yürüyorum.

Fallon donakalıyor ve yanına yaklaştığımda arkasını dönmeye başlıyor, ama hemen kolunu tutuyorum ve bu onun şaşkın bir nefes almasına neden oluyor.

Önüne geçiyorum ve saçlarının yüzünün sağ tarafından sarktığını fark ediyorum. Yaraları ve geçirmesi gereken ameliyat hakkında endişeleniyordum.

git. Elimi yüzüne götürdüğümde geri çekilmeye çalışıyor ama kolunu sıkıca kavıyorum.

"Bir bakayım."

Başını sallıyor. "Hiçbirinizin görmesini istemiyorum." Sesi titriyor ve bu göğsümde endişe patlamasına neden oluyor ve içimde kötü bir his dalgalanıyor.

Saçlarını çekmeye çalışıyorum ama Fallon geri çekilip yüzünü yana çeviriyor. "Hayır dedim, Kao."

Yaralarının ne kadar ciddi olduğunu görmeye kararlı bir şekilde yüzünü tutuyorum ve parmaklarım şişmiş çıkıntıların üzerinde geziniyor.

Tekrar çekiştiriyor ve ben de "Kıpırdama Fallon" diye bağıryorum.

"Hayır!" Kendini kurtarmayı başarıyor ve koridordan aşağıya doğru atılıyor. Peşinden gidiyorum ve odasına ulaşmadan kolunu tekrar yakalıyorum. Bana doğru savrulurken saçları hareket ediyor ve yüzünün ve boynunun sağ tarafındaki koyu renkli yara izlerini seçebiliyorum. İnce detayları ya da renkleri göremiyorum ama kesikleri görebiliyor olmam çok kötü oldukları anlamına geliyor.

Fallon'un söylediğinden çok daha kötü bir şekilde yaralandığını fark ettiğimde dehşet çöküyor üzerime.

Bölüm 13

FALLON

Her şeyin kötü olduğunu sanıyordum ama Kao'nun gözleri yüzüme odaklandığında beni boğan ıstırabın yanında bunlar hiçbir şey.

Belki de yara izlerini seçecek kadar iyi göremiyordur.

Umudum kısa sürüyor ve şok yüz hatlarını sıkılaştırırken ani ve korkunç bir şekilde ölüyor.

"Tanrım, Fallon," diye soluk soluğa kaldı. "Endişelenecek bir şey olmadığını söylemiştin." Yakıcı bir acı dünyamdan geriye kalanları parçalıyor.

"Kesiklerin bu kadar kötü olduğunu bana neden söylemedin?" diye çıkıştı, şaşkın ifadesi hızla dehşete dönüştü.

Bu en çok korktuğum andı ve bir kabusu dönüşüyor.

Buradaki herkes dururken, neden Kao yara izlerini görmek zorundaydı?

Dehşete kapılmış yüzünü daha fazla görmemek için gözlerimi kapatıyorum. Utanç göğsümde yanmaya başlıyor, kadınlığımın son kırıntılarını da kavuruyor.

Kendimi korumaya alıyorum ve kolumu Kao'nun elinden kurtarıyorum. Kendime olan saygımdan geriye kalanları kurtarmaya çalışarak kelimeleri ısırarak söylüyorum: "Neden yapayım ki? Yaralandığımı öğrendiğin anda artık senin için yeterince iyi olmadığımı karar verdin. Bunun aramızdaki hiçbir şeyi değiştireceğini düşünmemiştim."

Sözlerimin acımasız olduğunu biliyorum ama dudaklarımdan dökülmelerine engel olamıyorum.

Bu aynı zamanda gerçek.

Kao'dan uzaklaşarak odama giriyorum ve yara izlerimi kimse görmeden tekrar kapatmaya çalışıyorum.

"Böyle mi düşünüyorsun?" Kao arkamdan soruyor.

"Ben de bunu biliyorum!" Tuvalet masama doğru yürüyorum. Fırçamı alıp saçımı düzeltmeye başlıyorum.

Tanrım, Kao'nun eli yara izlerinin üzerinde gezindi.

Sadece bu düşünce bile midemin bulanmasına yetiyor. "Fallon," diye konuşmaya başlıyor Kao, sesi daha yumuşak.

Mahcup ve ezilmiş bir halde ona doğru döndüm ve bağırdım, "Odamdan defol! Bu konuda konuşmayacağım." Nefeslerim dudaklarımda patlıyor ve soğukkanlılığımı kaybetmeme bir saniye kalıyor. Kao kıpırdamayınca ileri atılıp göğsünü itiyorum. "Çık dışarı! Çık dışarı! Çık dışarı!"

Jase ve Hana odaya gelir ve neyse ki Hana Kao'yu uzaklaştırır.

Jase hızla kapıyı kapattı ve bana doğru koştu. "Ne oldu?" Ellerini kaldırmaya başlıyor, ama ben başımı salladığımda, hala içimi burkan kalp kırıklığıyla nefes almaya çalışırken, Jase duruyor ve gözleri yüzüme kilitleniyor.

Tanrım. Yapamam.

Jase'in yüzünde şok dalgaları belirliyor ve darbe ayaklarımı altımdan çekip alıyor. İçimden bir çığlık koparken yere yığılıyorum.

Jase önümde diz çöktüğü sırada Hunter odaya dalıyor. Nefes almaya çalışıyorum ama bir çığlık daha nefesimi tamamen kesiyor.

Yapamam.

Keşke ortadan kaybolabilseydim. Keşke hiç var olmasaydım.

Jase iki eliyle yüzümü çerçeveleyiyor ve yakınımaya eğiliyor. "Şşş... sorun yok. Nefes al, Fallon."

Nefes almak için başımı sallamaya çalışıyorum ama boynuma kramplar giriyor ve sanki ciğerlerim son yaşama isteğimle birlikte çökmüş gibi hissediyorum.

Hunter'ın kolu omuzlarıma dolanıyor. "Hadi Fallon. Sadece nefes al."

Başımı tekrar sallıyorum, düzgün düşünemiyorum.

Hana koşarak odaya giriyor ve Jase ile Hunter'ın arasından sıyrılıyor. Ateşli gözlerim ona takıldığı anda vücudum öne doğru fırlıyor ve kollarının güvenliğine doğru koşuyor. Kollarım onu sıkıca sarıyor ve kaybettiğim her şey için ağlarken yüzümü boynuna gömüyorum.

Tanrım, neden hayatta kaldım? Ölsemda daha iyiydi.

"Çocuklar, gidebilirsiniz," diye tersliyor Hana. "Ben hallederim." "Ama..." Jase tartışmaya başlar.

"Git de onu sakinleştireyim!" Hana bağılıyor.

Tanrım, durdur şunu.

Yanan göğsümden bir çığlık daha kopmadan önce boğuk bir nefes almayı başarıyorum.

Hana bana sarıldı ve mırıldanmaya başladı, "Herkes gitti. Sadece biz kaldık. Sen varsın." Yaralı yanağıma bir öpücük konduruyor ve hıçkırıklar bedenimi sarıyor. "Şşş... Yanındayım." Sesinin titrediğini duyuyorum ve onun da gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu biliyorum.

Birkaç kez yutkunup ciğerlerime hava almaya odaklanıyorum ve sonra bir başka amansız yıkım dalgası vuruyor. "Kao... yaralarım... dokundu," diye kekeliyorum gözyaşlarımdan arasından.

Hana beni biraz geriye itiyor ve "Şu an için endişelenme. Sadece benimle birlikte nefes al." Başımı sallamaya başlıyorum ama Hana hızla yüzümü çerçevesiyor ve bakışları benimkilerle kilitleniyor. "Bana bak Fallon." Yüzündeki ifade bana duyduğu sevgiyle dolu ve bu ifade kırık kalbime ve yenik ruhuma güç veriyor. "Seni seviyorum. Sen benim en iyi arkadaşım, kız kardeşimsin. Seni çok seviyorum."

Tekrar normal nefes alabilene kadar sözleri beni sakinleştirmeye yardımcı oluyor.

Şefkatli bir gülümseme yüz hatlarını yumuşatıyor. "Seni bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum. Sen hayatımdaki en önemli insansın."

İlerleyerek kollarımı tekrar ona doluyorum ve hayatım pahasına ona sarılıyorum. "Ben de seni seviyorum."

Birkaç saniye sonra Hana tekrar geri çekiliyor. "Yara izleri senin kim olduğunu değiştirmiyor. Sen güçlüsün ve kırılmaz bir ruhun var. Tamam mı? Sadece bir süreliğine kontrolünü kaybettin ama tekrar ayağa kalkacaksın. Ve çok daha güçlü olacaksın."

Başımı sallıyorum çünkü Hana'nın söyledikleri doğru. Sonsuza kadar aşağıda kalamam. Sosyal konumum benim gibi insanların pes etmesine izin vermiyor.

"Canının yanmasına izin var," diye devam ediyor Hana. "Kırılmaya hakkın var ve söz veriyorum her parçayı toplamak ve seni yeniden bir araya getirmek için yanında olacağım. Ama dibe vurduktan sonra tek bir yol var, o da yukarı." Hana ayağa kalkıyor ve sonra beni yukarı çekiyor. Bana bakarken yüzünde sert ve sadık bir ifade vardı. "Ve Tanrı'nın izniyle, önümüze ne çıkarsa çıksın ayağa kalkmaya devam edeceğiz. Tamam mı?"

Tekrar başımı salladım. "Evet."

"Söylediğini duymak istiyorum," diye talep ediyor.

"Karşımıza ne çıkarsa çıksın ayağa kalkmaya devam edeceğiz," sözlerini tekrarlıyorum.

Yüzü yumuşuyor ve başparmağıyla yanaklarımdaki gözyaşlarını siliyor. "Daha iyi hissediyor musun?"

Sakinleşmeyi zor başardım ve sonra yıkım dalgası tekrar üzerime çöktü. "Kao yara izlerini gördü." Sertçe yutkunuyorum. "Jase ve Hunter da."

"Bana güveniyor musun?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. Hana'dan daha fazla güvendiğim kimse yok.

Kapıyı açmaya gitmesini izliyorum ve sonra Jase odaya dalıyor. Bana doğru yürüyor ve beni göğsüne kilitliyor. Önce yanağıma sonra da şakağıma bir öpücük kondurduğunda, bedenim onun tutuşuyla sarsılıyor. Çekerek

Yüzümü çerçevesiyor ve gözleri gözlerimde yanıyor. "Nasıl görüldüğün umurunda değil Fallon."

Çenem titremeye başlıyor ama gözyaşlarımı zorlukla yutuyorum.

Jase, "Keşke baş edemediğini benden saklamasaydın," diye devam ediyor.

Hunter elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Biz bir aileyiz. Neden bize söylemedin?"

Çünkü hepiniz Kao'nun yanında olmakla meşguldünüz.

Hana yaklaşıyor ve "Hepiniz biraz meşguldünüz" derken ses tonunda bir ısıklık var.

Jase ve Hunter'ın yüzlerinde dalgalanan suçluluk duygusunu görüyorum ve bu beni sadece bok gibi hissettiriyor.

"Hâlâ eşyalarımı yerleştirmem ve duş almam gerekiyor," diye mırıldanıyorum, onlarla bir şeyler konuşamayacak kadar yorgunum.

"Akşam yemeği yedin mi?" Hunter soruyor. "Senin için bir şeyler sipariş edebilirim." Hiç iştahım yok. "Ben böyle iyiyim."

"Sana kahve yapayım mı?" Jase soruyor ve ağzımın kenarının kalkmasına neden oluyor. O kimseye kahve yapmaz.

"Evet, kahvenin tadına bakmak isterdim," diye takılıyorum.

Kuzenimin yüzünde bir sırıtış beliriyor. "Özel yeteneklerimi gizli tutuyorum, yoksa herkes bana sürekli kahve yaptırırdı."

Bir kahkaha attım. "Evet, kendine yalan söylemeye devam et."

Şakalaşmalar gerginliği azaltmaya yardımcı oluyor ve Jase ile Hunter gittikten sonra bavuluma dönüyorum.

"Git duş al," diye emretti Hana. "Ben senin için bavulunu açarım."

"Anne tavuğum," diyorum ona bir kez daha sarılarak. "Sen olmasan hayatta kalamazdım."

KAO

O kadar şaşırmışım ki, Noah'nın göz damlalarını koyduğunu ve güneş gözlüklerimi yüzüme geri taktığını bile anlamıyorum.

İçimde biriken kalp ağrısı ve pişmanlık yüzünden bedenim titriyor. Fallon'un yanında olmalıydım. Kendi güvensizliklerim ve endişelerim yüzünden onu kendimden uzaklaştırmıyordum, ne kadar zor durumda olduğumu bilebilirdim.

Tanrım, onu olabilecek en kötü şekilde hayal kırıklığına uğrattım.

Bunu ona nasıl telafi edeceğim? Telafi edebilir miyim?

Onun ağladığını duymak ve yanında olmasını istediği son kişinin ben olduğumu bilmek kalbimi yerinden söktü.

Her şeyimle sevdiğim kadın gözümün önünde yıkıldı ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kalbim acılı bir yumru haline gelene kadar göğsüm sıkışıyor.

Derin nefesler alıp sakinleşmeye çalışıyorum çünkü Fallon için şimdi güçlü olmam gerekiyor.

Fallon'u körlüğümünden korumak için kendimden uzaklaştırmaya çalışsam da kalbimin onu asla bırakmadığını fark ettim. O hep benim hayatımdı ve hep öyle kalacak.

Fallon'a bok gibi davrandım.

Tanrım, keşke kendimi yumruklayabilseydim.

Düşünceler vücudumdaki her kası geriyor.

Jase gelip diğer kanepeye oturuyor ve Hunter da onun yanına çöküyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor Jase, sesi kızgın geliyor. "Nasıl haberimiz olmadı?"

"Hepimiz Kao'ya odaklanmıştık," diye mırıldandı Noah.

Gerçeğe karşı gözlerimi kapattım. Kendimi kaybettim ve arkadaşlarımız bana yardım etmek için koşuşturdu. Fallon'u savunmasız bıraktım.

Kahretsin, ben çok zayıf bir bok çuvalıyım.

Hunter, "Onu bu durumdan kurtarmamız gerek," diyerek bariz olanı ifade ediyor.

"Evet, kesinlikle," diyor Jase. "Yine de ona yardım edebilecek tek kişinin Kao olduğunu düşünüyorum." Başımı kaldırıyorum ve Jase'e bakıyorum. "Onu sen kırdın, bu yüzden onu düzeltmen gerekiyor." Sesindeki acı ısırtığı duyabiliyorum.

Gerçeği tartışmam.

Başımı sallayarak, "Keşke ne yapacağımı bilseydim." diyorum.

"Sen lanet olası bir erkeksin. Seni ittiğinde, onun yanında kalmak için daha çok mücadele ediyorsun. Sana saldırdığında, bunu kabul edeceksin," diyor Jase.

Mila'ya yaptığı gibi.

"Ve onunla sadece arkadaş olduğunla ilgili saçmalıkları duymak istemiyorum. Onu sevdiğini hepimiz biliyoruz," diye ekliyor Jase.

Ayağa kalkmaya başladım, ama sonra tersledi, "Bu gece olmaz. Önce sakinleşmesi için ona zaman ver."

"Ayrıca," diye ekliyor Hunter, "bence şimdi Fallon'a yaklaşırsan Hana kışına tekme basar."

Jase yorgun bir kıkırdama çıkarır. "Hana'nın bu kadar sinirlenebileceğini kim bilebilirdi?"

"Değil mi?" Hunter iç geçirdi. "Kahretsin, kendimi bok gibi hissediyorum. Fallon her zaman hepimizin yanında oldu."

"Evet, fena çuvalladık," diye mırıldanıyor Jase.

En çok da ben.

Bu gece göz açıcı bir geceydi. Görme yetimin tamamen geri gelmesini beklemeyi sikeyim. Fallon hariç her şeyi sikeyim.

Şu anda önemli olan tek şey o ve ben sadece çok geç kalmamış olmak için dua edebilirim.

Sabahın köründe kalkıyorum ve giyindikten sonra yavaşça koridorda ilerliyorum. Mutfağa girdiğimde Fallon'un bir fincan kahve hazırladığını görünce duraksıyorum.

Tek yapmak istediğim onu kollarıma alıp her şeyin daha iyi olması için öpmek ama bunun o kadar kolay olmayacağını biliyorum.

Her şey sırayla.

Yaklaşıyorum ve Fallon bana doğru dönüyor. Beni görür görmez elindeki kahve fincanını lavaboya bırakıyor ve masanın diğer tarafına geçiyor. Olabildiğince hızlı bir şekilde soluma doğru ilerliyorum ve koridora çıkışını engelliyorum.

Üzerindeki gerginliği hissedebiliyorum ve dün gecenin tekrarlanmasını istemediğim için, "Sadece arkadaş olduğumuz konusunda söylediklerimi hatırlıyor musun?" diyorum.

"Evet, unutmak biraz zor," diye kelimeleri ısırarak söylüyor.

"Yalan söyledim." Keşke geçen dört haftayı yok edebilseydim.

Fallon başını sallar. "Senin merhametine ihtiyacım yok." Yanımdan hızla geçip gidiyor, ben de neredeyse peşinden gidecektim ama koridorun sonunda Fallon'u bekleyen Hana'yı görünce bir kez daha düşündüm.

Kahretsin, bu düşündüğümde çok daha zor olacak.

Fallon söylediğim yalana inandı ama gerçeği öğrenmek için bir dakikasını bile ayırmıyor ve bu onun yapacağı bir şey değil. Bana ne kadar acı çektiğini gösteren bir işaret daha.

Üç fincan kahve yapıyorum ve yarısını dökmek için dua ederek iki fincanı Fallon'un odasına taşıyorum. "Hana," diye sesleniyorum kapalı kapıdan.

Kapıyı açtığında iki fincanı ona uzattım. "Boktan bir barış teklifi olduğunu biliyorum ama..."

"Bu bir başlangıç," diye şımartıyor beni Hana. "Mezun olana kadar bize kahve yapmaya devam et, sonra tekrar konuşabiliriz."

Bir kahkaha attım. "Anlaştık." Kahveyi benden aldığımda ekliyorum, "Ona söylediklerimde ciddi olduğumu söyle."

"Ona biraz zaman ver," diye fısıldıyor Hana.

Başımı salladım ve geriye doğru bir adım attım. "İstediği kadar zaman geçirebilir ama ben artık kaçmayacağım."

"Bunu duyduğuma sevindim. Seni gerçekten dövmek istemiyordum," diye itiraf ediyor Hana ve bu da benden bir kıkırdama daha çıkarıyor.

Kendi kahvemi içmek için mutfağa dönmeden önce, "Sana sahip olduğuna sevindim," diyorum.

Bölüm 14

FALLON

Yara izini elimden geldiğince kapatmaya çalıştım ama ne kadar fondöten sürersem o kadar kötü görünüyordu. Kendimi umutsuz hissederek saçlarımı yerinde tutmak için boynuma bir eşarp doladım çünkü dün gecenin tekrarını yaşamak zorunda kalırsam öleceğim. Bugün derslere başlayacağım için çok endişelendiğimden neredeyse hiç uyumadım.

Düşüncelerim Kao'nun daha önce mutfakta söyledikleriyle de dolu.

*Yalan mı
söyledi?*

Ha.

Beni nasıl geri çevirdiğini ve arkadaştan öte bir şey olmadığını söylediğini hala net bir şekilde hatırlıyorum. Kazada oynadığım rolden dolayı suçluluk duygusuyla doluyum ve söylediği hiçbir şey onun da beni suçladığını unutturamayacak. Haklı olarak da öyle.

Yorgun bir iç geçirdim. Saat daha sabahın sekizi ve ben şimdiden yorgun ve duygusal olarak tükenmiş durumdayım.

"Yalan söyledim."

Kao'nun sözleri tekrar içimde yankılanıyor ama sonra yara izlerini gördüğünde yüzündeki ifadeyi görüyorum. Şok ve dehşet.

Onun acımasını istemiyorum. Yüzünün her yerinde gördüğüm iğrenmenin yanında bu da var.

Gözlerim aynaya kayıyor ve görünüşümü gözden geçiriyorum. Eskiden hazırlanmak için saatlerimi harcadığım ve her dakikasını sevdiğim yerde, şimdi hızlı bir rutin uyguluyorum. Kendime ne kadar az bakarsam o kadar iyi.

Dün gece aldığım yıkıcı darbenin etkisinden hala kurtulamamışken, odamdan çıkmaya cesaret edemiyorum. Daha önce sadece kendime kahve yapmaya gitmiştim çünkü

Herkesin hâlâ uyuyor olacağını sanıyordum. Ama şimdi arkadaşlarım uyandı ve güne hazırlanıyorlar, onlarla yüzleşmek konusunda endişeliyim.

Kapıma hafifçe vuruluyor ve her kimse içeri girmesi için sözcükleri zorlayamıyorum. Kapı yavaşça açılıyor, sonra Mila içeri bakıyor ve beni odanın ortasında dururken görünce içeri giriyor. "Hey," diye fısıldıyor kapıyı kapatırken. Sonra tereddüt eder gibi oldu. "Özür dilerim, Fallon."

Alnımda hafif bir çatıklık oluşuyor.

"Senin için boktan bir arkadaş oldum. İyi olmadığını bilmeliydim." Mila bana birkaç adım daha yaklaşıyor ve yüzündeki pişmanlığı görüyorum. "Yanında olamadığım için özür dilerim."

"Özür dileyecek bir şey yok. Ben iyiyim," diye yalan söylüyorum, Mila'yı üzmemek istemiyorum. Yeterince şey yaşadı ve isteyeceğim son şey onun da benim kâbusumun içine çekilmesi.

Mila'nın bakışları benimkilerle kilitleniyor ve sonra başını sallıyor. "Bana olanlar farklıydı ama... kendimi lekelenmiş hissettim... çirkin."

Gözlerimi onunkilerden ayırıyorum.

"Bir daha asla bütün olamayacakmışım gibi hissettim," diye devam ediyor Mila. Sözleri tam da hissettiklerimi yansıtırken kollarımı belime doluyorum. "Ama yanılmışım." Mila gelip tam önümde duruyor. "Bu iş Çok zamanımı aldı ama parça parça iyileşiyorum."

Başımı sallıyorum ve kendimden iğrenerek fısıldıyorum, "Sen benden daha güçlüsün."

"Hayır," diye başını sallıyor Mila ve ağzının kenarı kalkıyor, "işte burada yanıyorsun. Sen benden çok daha güçlüsün."

Gözlerimi sıkıca kapatıp ondan bir adım geri çekiliyorum. Nefes almak için boşluğa ihtiyacım var.

"Jase vardı. O beni ayakta tuttu ve siz de benim yanımda durdunuz." Mila koluma uzanmaya başladı ama durdu. "Kao senin yanında olamadı çünkü o da yaralandı ve hepimiz onun körlüğü için o kadar endişelendik ki... seni unuttuk. Bir ay oldu ve sen hâlâ ayaktasın. Bunu kendi başına yaptın ve çok üzgünüm."

"Sorun yok," diye mırıldandım.

"Şimdi buradayım ve Jade derse girebilmemiz için bekliyor. Sana bakmaya cüret eden herkesi yumruklayacak."

Gözlerim Mila'nın kılere kayıyor ve o da itiraf ediyor: "İlk birkaç haftanın ne kadar ürkütücü olabileceğini biliyorum. İnsanlar dedikodu yapacak ama onları dinlemeyin. Onların fikirleri önemli değil."

Hana ve benim ders programlarımız aynı değil çünkü o hukuk okuyor, ben ise MBA yapıyorum. Kampüste tek başıma dolaşmak konusunda endişeliydim. Uzun zamandır ilk kez Mila ve Jade'in benimle olacağını bilmek beni rahatlattı.

"İnsanların bakması ve konuşmasıyla nasıl başa çıktın?" diye sordum.

"Yapmadım," diye itiraf ediyor Mila. "Gerçekten önemli olmadıklarını fark edene kadar neredeyse yıkılıyordum. Kendine bunu söylemeye devam et."

'Önemseyenler önemsemez, önemseyenler de önemsemez.

Mila bana bir adım daha yaklaşıyor, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme var. "İyi miyiz?"

Başımı sallarken dudaklarım kolayca kıvrılıyor. Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve bir anlığına sarılıyoruz. Sonra Mila fısıldıyor: "Seni seviyorum ve yolun her adımında yanımdayım."

Benimle konuşmaya gelmesi benim için çok şey ifade ediyor.

Birlikte odamdan çıkıyoruz ve Jade ile Hana'yı oturma odasında beklerken buluyoruz.

Hana, "Saat ona kadar dersim yok, o yüzden seninle yürüyebilirim," diye teklif ediyor.

"Sabah izin al," diye takılıyor ona. "Mila ve Jade yanımda olacak."

Jade koltuktan kalkıyor. "Sadece söyle ve senin için herkesi yumruklayayım." Sonra bana sırtıttı.

"Bunu kabul edebilirim," diye şaka yapıyorum.

Ön kapıya doğru yürürken hâlâ tedirginim, kızların beni koruyabileceği çok şey olduğunu biliyorum.

"Bekle," diye seslendiğini duyuyorum Jase'in ve çantamı benden almaya geldiğinde. "İlk birkaç gün seninle kalacağız." Hunter koridordan koşarak geliyor. Ve böylece, bir maiyetim oluyor.

Süitten arkadaşlarımla çevrili olarak ayrılmak düşündüğümünden daha fazla yardımcı oluyor. Aralarına saklanıyorum ve neyse ki Jase ve Jade benim için savaşa girmeye hazırmış gibi bakarken kimse bana yaklaşmaya cesaret edemiyor.

KAO

Herkes Fallon'la gittiğinde, hayal kırıklığı geri geldi çünkü beni yanında istemiyor.

"Hadi, gidelim," diyor Noah.

Ayağa kalkarken içimi çektim ve odadan çıktık. Derslerden not alamayacak olsam da, onlara oturup dinleyebilirim, bu da çok yardımcı olacaktır. Ayrıca, normal rutinimize ne kadar çabuk dönersem herkes için o kadar iyi olur.

Binadan dışarı çıktığımızda, ekstra koyu güneş gözlükleri güneş ışığına karşı yardımcı oluyor. Noah her zaman onları unutmadığımdan emin olur. O inanılmaz bir güç kaynağı oldu ve benim için yaptığı her şeyin karşılığını ödemek için yüz ömür bile yetmez.

"Selam çocuklar," diye selamlıyor bizi çömez Nate. "Kazayı duyduğuma üzıldüm, Kao."

Başımı sallıyorum, kendimi rahatsız hissediyorum. İnsanlar üzgün olduklarını söylediklerinde nasıl cevap vereceğimi hiç bilemiyorum. Bu onların hatası değil ki.

"Yardımcı olabileceğim bir şey olursa haber ver," diye teklif ediyor Nate. "Teşekkürler," diye yanıtlıyorum yürümeye devam etmeden önce.

İlk sınıfımıza girerken Noah biraz daha karanlık olan arka taraftaki koltukları seçiyor. Otururken, "Arka tarafın bu kadar karanlık olduğunu hiç fark etmemiştim, yoksa buraya saklanır ve dersler boyunca uyuklardım," diye şaka yapıyorum.

Noah bana, "Jase senin için arkadaki floresan ışıkları kaldırttı," diye bilgi verdi.

Şaşırdım ve "Ciddi misin?" diye sordum.

"Evet. Ona teşekkür etmeyi unutma." "Elbette."

Gün yavaş geçiyor ve en azından çok fazla öğrenci yanıma gelmiyor. Yine de, her zaman içine kapanık biri oldum ve kaza olmadan önce onları benimle etkileşime girmeye hiç teşvik etmedim, bu yüzden şimdi bana karşı neden değişeceklerini anlamıyorum.

Ama Fallon her zaman dışa dönük olmuştur. Bugün onun için farklı olacak mı? Tanrım, umarım insanlarla dolup taşmıyordur.

"Kızlardan biriyle konuşup Fallon'un gününün nasıl geçtiğini öğrenebilir misin?" Noah'ya sordum.

"Elbette." Aramayı yapar, sonra da "Fallon iyi. Restorana gidiyorlar. Erken bir akşam yemeği için onlara katılacak mıyız?"

"Evet, gidelim," diye kabul ediyorum, Fallon ve ben sosyal bir ortamda bir araya gelirsek bunun yardımcı olacağını umuyorum.

Restorana girdiğimizde herkesin her zamanki yerinde olduğunu görüyorum ve dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Yanına oturuyorum

Fallon, hemen elini kaldırıp saçlarının yüzünü kapattığından emin oluyor.

Elimi ensesine koyarak eğiliyor ve başının yan tarafına bir öpücük konduruyorum. Fallon sarsılıyor ve geri çektiğimde yüzünü bana dönüp fısıldıyor, "Yapma bunu."

"Neden?" Onun için duyduğum endişeyi görmemesi için yüzümdeki gülümsemeyi korumak için çok çalışarak soruyorum.

"Aramızı bozan sensin," diye mırıldanıyor diğerlerinin duymaması için nefesinin altında.

"Öyle demek istemedim," diye cevap veriyorum. Ona neden böyle şeyler söylediğimi anlamasını sağlamak için, "Yemekten sonra konuşabilir miyiz, böylece kendimi açıklayabilirim?" diye soruyorum.

Fallon kola bardağını eline alıp bir yudum aldıktan sonra, "Dediğin gibi, zaten bir ilişkimiz yoktu, o yüzden hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin," diyor.

Buna hazırlıklıydım çünkü Fallon kolay kolay güven vermez ve bana en çok ihtiyaç duyduğu anda onu en kötü şekilde incittim. Bu çok zaman alacak ve çok çalışmam gerekecek ama pes etmeye niyetim yok.

Ona doğru geri eğilerek, ağzım kulağını örten saçların üzerinde geziniyor. "İstediğin kadar zamanın var ama geri adım atmayacağım. Seni incittim ve kendimi sana tekrar kanıtlamam gerektiğini anlıyorum."

Fallon başını eğiyor ve titreyen bir nefes aldığını duyuyorum ve sonra fısıldıyor, "Dur. Lütfen."

Onu fazla zorlamak istemediğim için geri çekilip "Hepiniz siparişlerinizi verdiniz mi?" diye soruyorum.

"Evet," diye cevaplıyor Jade.

"Ne için havandasın?" Noah bana soruyor.

"Biftek lütfen." Sonra ona şaka yapıyorum, "Hamburgerlere doydum."

Noah bizim için bir garsona işaret ediyor ve siparişimizi veriyor.

Jase'e doğru bakarak, "Amfilerdeki ışıklarla ilgilendiğin için teşekkürler," diyorum.

"Elbette." Sonra Jase, "Yemekten sonra bir film gecesi yapmalıyız." dedi.

Hiçbirimiz cevap veremedi Summer Fallon'un omzuna dokunarak, "Hey, Fallon. Sevgililer Balosu için buluşmamız gerekiyor. Senin için uygun bir gün ne zaman?"

Fallon başını sallar. "Artık dekorasyon komitesinde değilim. Sorumluluğu üstlenebilir ve her şeyi ayarlayabilirsiniz."

Sözlerini şaşkın bir sessizlik takip ederken Fallon'a bakıyorum.

"Uhm... emin misin?" Summer muhtemelen kimsenin ayağına basmak istemediği için sorar.

"Evet," diyor Fallon. "Şu anda çok meşgulüm." "Oh... tamam."

Ne zaman Yaz yapraklar, Hana diyor, "Ama sen Aşk olmak üzerinde Komite."

Fallon'un açıklama olarak sunduğu tek şey "Okul çalışmalarına odaklanmam ve notlarımı yükseltmem gerekiyor" oldu.

Noah, "Eğer geride kaldıysanız size yardımcı olabilirim," diyor.

"Ben iyiyim. Teşekkürler Noah," diye yanıtlıyor Fallon, sesi daha sıcak geliyor. "Kao, Noah her şeyi yaparken ortalamanın tavan yapmış olmalı.

Jase şaka yapıyor.

Jase'e sırtıyorum. "En iyi arkadaş olarak bir dâhiye sahip olmanın avantajları."

Yemeğimiz geliyor ve yemek yerken aklım Fallon'da kalıyor. Onun ayaklarını yerden kesecek büyük jestler düşünmeye çalışıyorum ama aklıma gelen her fikir anında reddediliyor. Araba kullanamıyorum ve kazadan sonra aynı arabaya binmeye hazır olduğumuzu gerçekten sanmıyorum.

İşler sarpa sarmadan önce kaldığımız yerden devam etmeye karar verdiğimde, tek umudum davranışlarımın onu kazanması.

Bölüm 15

FALLON

Yara izlerinin aşırı farkında olmanın yanı sıra, bugün düşündüğüm kadar kötü geçmedi. Kimse bana yaklaşmadı ve arkadaşlarımın etrafımda olması çok yardımcı oldu.

Akşam yemeği garipti, özellikle de Kao aramızda hiçbir şey olmamış gibi davrandığında. Neden kaldığımız yerden devam etmeye çalıştığımıza dair hiçbir fikrim yok. Kalbimi kırdığını öylece unutamam.

'Sadece arkadaşız Fallon... Daha fazlası değil... Çıktığımız gibi değil... Bir ilişkimiz yoktu... Sadece her şeyin eski haline dönüyoruz.

Kao'nun yapmaya çalıştığı şey bu mu? Arkadaşlığımızı kurtarmak mı?

Başımı sallıyorum çünkü her şey yolundaymış gibi davranıp onunla arkadaş kalmamın hiçbir yolu yok.

"Çocuklar, hangi filmi izliyoruz?" Jase oturma odasından bağıırıyor.

İçimi çektim. Keşke yatağıma girebilseydim ama arkadaşlarımı daha fazla üzmemek istemediğim için derin bir nefes alıp odamın güvenliğinden çıkıyorum.

Ortak alana girdiğimde, sehpanın üzerine yığılmış tüm atıştırmalıkları ve içecekleri fark ediyorum.

Genellikle, Kao ve ben uzanabilelim diye halının üzerine bir battaniye sererdim. Kalbim onunla paylaştığım özel küçük şeylerin yasını tutuyor.

Jase ve Mila bir kanepede, Jade ve Hunter da diğer kanepede rahat bir şekilde oturuyor ve üç kişilik kanepede boş kalıyor.

Herkesin nerede oturduğunu görmek için önce buzdolabına gidip bir şişe su çıkarıyorum. Ben yavaşça soğuk sıvıyı yudumlarken, Hana bir kot pantolon ve uçuk pembe bir bluz giymiş olarak koridordan geliyor.

"Tristan aradı. Beni alacakmış," diye kıyafetini açıklıyor. "Film gecesini atlamak zorunda kalacağım."

"Siz ikiniz çıkıyor musunuz?" Jade soruyor.

"Evet, sanırım öyle. Henüz resmiyete dökme konusunu konuşmadık," diye cevaplıyor Hana. Gelip bana sarılıyor, sonra da "İyi olacak mısınız?" diye soruyor.

"Elbette," diye sırtıyorum arkadaşşıma. "Randevunuzun tadını çıkarın."

Hana ve Tristan arasında işlerin ciddileşmeye başlamasına sevindim. Arkadaşım iyi bir adamı hak ediyor.

Hana gittikten sonra Kao ve Noah açık kalan son kanepeye oturuyor ve Kao'nun yanına oturmaktan başka çarem kalmayınca şansım yaver gitmiyor. Noah'nın ortada oturacağını umuyordum.

Olay çıkarmak istemediğim için çenemi kaldırıp oturmaya gidiyorum. Kao ile aramda açık bir boşluk bırakarak kolçağa yaklaşıyorum.

"Ne izliyoruz?" Noah soruyor.

Mila filmi oynat tuşuna basarken "Fantastik Canavarlar," diye yanıtlıyor.

En azından sol tarafım Kao'ya dönük ve yara izlerinin görünmesi konusunda endişelenmeme gerek yok. Bacaklarımı yukarı çekerek kolçağa kıvrılıyorum ve başımı yaslamak için sağ kolumu kullanıyorum.

Filmin sadece ilk yirmi dakikasında gözlerimi açık tutmayı başarabiliyorum. Hatırladığım son şey bir ornitorenk görüp bir şeyler çaldığım.

Bir sallanma hareketi beni uykumdan uyandırıyor ve birinin beni taşıdığının farkına varmam birkaç saniye alıyor. Başımı kaldırarak, "Film bitti mi?" diye mırıldandım.

Kao'nun "Evet," diye cevap verdiğini duyuyorum ve kafamdaki son uyku da dağılıyor.

Gözlerim açılıyor ve Kao'nun güçlü çene çizgisiyle yüz yüze geliyorum. Kendimi garip hissederek, "Beni yere bırak" dedim.

Kao beni görmezden geliyor ve daha fazla yaygara koparmamın bir faydası olmuyor çünkü odama dönüyor. Beni yatağa bıraktığında hemen yan tarafa geçip ayağa kalkıyorum.

"Lütfen, konuşabilir miyiz?" Kao soruyor ve sonra yatağın kenarına oturuyor. Başını kaldırdığında gözlerinin yoğunluğunun üzerime yerleştiğini hissediyorum. Her zaman olduğu kadar güçlü, içimin farkındalıkla uğuldamasına neden oluyor.

Ondan sonsuza dek kaçamayacağımı bildiğimden, gidip şifonyerimin yanındaki tabureye oturuyorum. Elim bilinçsizce saçlarımın üzerinde geziniyor, yara izlerinin hâlâ kapalı olduğundan emin oluyorum.

"Özür dilerim Fallon," diye mırıldanıyor Kao.

Gözlerimi onunkilere diktim ve fısıldadım, "Olan oldu. Her şeyi unutalım ve ilerleyelim."

Kao başını sallar. "Unutmak istemiyorum ve sensiz ilerlemem mümkün değil."

"Seninle tekrar arkadaş olabilmem için biraz zaman geçmesi gerekecek," diye itiraf ediyorum. Tabii o noktaya gelmeyi başarabilirsem.

Kao, "Ben de bunu istemiyorum," diyor.

Alnımda bir çatıklık oluşmaya başlıyor ve beni incitmiş olsa da onu hala hayatımda istiyorum. "O zaman sanırım en azından birbirimize karşı medeni davranabiliriz..." demek bana acı veriyor.

"Seni istiyorum," diye sözümü kesiyor Kao.

Sözlerinin neden olduğu acı ve umut karışımına karşı gözlerimi kapatıyorum. Ben.

Neden şimdi?

Her şey cehenneme döneli bir ay oldu. Beni kendinden uzaklaştırdı. Bana pislikmişim gibi davrandı. Öfkesini ve tiksintisini asla unutmayacağım.

Ama onu hala seviyorum.

"Seninle olmak istiyorum," diye tekrarlıyor Kao.

Başımı salladığımda, saçımın yanağımdan uzaklaşmadığından emin olmak için elim anında havaya kalkıyor.

Kao ayağa kalkıyor ve bana doğru yürüyor. Önümde çömeldiğinde bir elini dizime koyuyor.

"Sana sadece bir arkadaş olarak değer verdiğimi söylerken yalan söyledim. Bir daha göremeyeceğimden korktum ve seni, sana hiçbir şey sunamayacak kör bir adama bağlamak istemedim."

İtirafı ciğerlerimdeki havayı söküp atıyor ve umudun tamamen geri gelmesine izin veremeyecek kadar korkarak sadece ona bakabiliyorum.

"Seni seviyorum Fallon."

Kelimeleri ilk kez duymak acı tatlı. Tek istediğim buydu ama şimdi yaşadığımız travmanın gölgesinde kaldı.

"Bir arkadaş olarak değil ama bir erkek olarak," diye devam ediyor Kao. "Her şeyi berbat etmiş biri olarak. Sadece zamanla beni affedeceğini ve bana bir şans daha vereceğini umabilirim."

"Beni incittin," diye fısıldıyorum, geçtiğimiz haftalarda söylediklerinin ve yaptıklarının açtığı yaralar hâlâ taze.

"Özür dilerim. Keşke geriye dönüp her şeyi farklı yapabilseydim." Gözlerim yüzünde geziniyor, herhangi bir acıma belirtisi arıyor. "Seni seviyorum," diyor tekrar.

Bu sözleri böyle duymak istemezdim. Her şey kırılmışken olmaz.

"Ölmüşsün gibi hissettim," diye itiraf ediyorum, beni ne kadar incittiğini bilmesini istiyorum. "Kaldığımız yerden devam edemem. Çok şey oldu."

"Anlıyorum," diye hemen kabul eder. "Sana göstermem için bana bir şans verdiğin sürece, ben hala kazadan önceki adamım."

Titreyen bir nefes çekiyorum. "Sorun da bu Kao." Kaşlarının arasında bir çatıklık oluşmaya başlıyor ve ben devam ediyorum: "Hayat zorlaştığı anda beni terk ettin. Körlüğün büyük bir şok ve alışma süreci olduğunu anlıyorum ama beni kendinden uzaklaştırdın. Sert bir şekilde. Tüm öfkenizi etrafınızdaki herkesten çıkardınız. Sana yaralarımдан bahsettiğimde beni tiksintiyle bir kenara ittin." Gözyaşlarım düşmek üzereyken devam edemiyorum. Gözyaşlarımı yutmak ve kalp acısıyla nefes almak için bir an duruyorum. "Mila'ya sarıldın ama beni yanına yaklaştırmadın." Titreyen bir nefes daha çekiyorum, sonra da "Çok acıyor" diye sızlanıyorum.

Kao ayağa kalkıyor ve omuzlarımdan tutarak beni yukarı çekiyor. Kolları beni sardığında, onu itmek için hiç gücüm yok.

KAO

Fallon'u ne kadar incittiğimi duymak çok zor. Onu rahatlatmak için göğsüme doğru çekiyorum ve sıkıca sarılıyorum.

Başının tepesine bir öpücük konduruyorum ve şöyle diyorum: "Tam bir pisliktim. Çok özür dilerim. Keşke zamanı geri alabilsem ve her şeyi farklı yapabilsem." Saçlarına bir öpücük daha kondurduktan sonra mırıldanıyorum: "Seni kendimden uzaklaştırmamın nedenlerinden biri de seni kör bir adam tarafından bağlanmaktan kurtarmak istememdi."

Fallon geri çekiliyor ve yüzünü bana çeviriyor. "Diğer sebepler neler?"

"Çünkü seni incittim," diye itiraf ediyorum. "Kazayı hatırlayamıyorum ama arabayı kullanan bendim. Seni güvende tutmam gerekirken yaralandın."

Fallon bir süre bana baktı ve sonra "Hatırlayamıyor musun?" diye sordu.

Başımı sallayarak açıklıyorum: "Net olarak hatırlayabildiğim son şey restoranda öğle yemeği yediğimiz. Buluşma için hazırlandığımıza dair karmakarışık parçalar var ama arabaya bindiğimi ya da araba kullandığımı hatırlamıyorum."

"Senin hatan değildi," diyor Fallon. "Arabanın benim tarafını kamyon dan uzağa çevirdiniz ve kolunuzla beni koltuğa sıkıştırdınız. Elinden gelen her şeyi yaptın."

Fallon'un sözlerini duymak beni çok daha iyi hissettiriyor.

Sonra Fallon mırıldanır, "Sana o yoldan gitmeni söylemiştim." Titrek bir nefes alır. "Benim hatamdı."

Kaşlarımı çatarak başımı sallıyorum. "Hayır, Fallon. Bu kesinlikle senin hatan değil."

Fallon, "En başta o yola hiç çıkmamamız gerektiğini söylemişsiniz," diyor. Tanrım, keşke bunu hiç söylemeseydim. Fallon'un rotasını kullandığımı bilmiyordum. "O gün söylediğim hiçbir şeyde ciddi değildim Fallon. Hepsi yalandı. İstedim ki beni unutman ve hayatına devam etmen için."

Fallon'un bakışları üzerimde yanarken, "Gerçekten hayatıma devam edeceğimi mi düşündün?" diye soruyor. Boş bir kıkırdama sesi çıkarıyor. "Çünkü o zaman beni hiç tanı mıyorsun."

"Seni gelecekteki kalp kırıklıklarından korumak istedim," diye açıklamak için elimden geleni yapıyorum.

Fallon etrafımda dolanıyor ve yatağa oturuyor. "Kör kalsan bile, görüşün tam olarak geri gelmese bile, mutlu bir şekilde yanında dururdum Kao. Birini koşulsuz sevmenin anlamı budur. Sana yardım eden ve seni rahatlatan kişi olmak istedim." O alır

Birkaç derin nefes alıyor ve devam ederken sesindeki acıyı duyabiliyorum: "Beni hiçbir kalp acısından kurtarmadın."

"Ben... Tanrım, aptallık ettim Fallon. Kendimi öfkeme kaptırmıştım. Kendimde değildim." İçinde sıkışıp kaldığım karanlık yeri başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum.

"Yüzündeki tiksintiyi gördüm," diye fısıldıyor, sesi gergin. "Ve seni suçlamıyorum." Acı dolu bir kahkaha patlatıyor. "Tanrım, kazadan hemen önce ilişkimizde senin güzel, benim ise çirkin olduğum konusunda şakalaşıyorduk." Sesi titriyor.

İleri atılarak yanına oturuyorum ve onu kucaklıyorum. "Öyle söyleme."

Fallon geri çekilir. "Ama gerçek bu!" Nefes nefese kalıyor. "Canavar gibi görünüyorum, Kao!"

Yara izlerinin önemli olmadığını ona göstermeye kararlı bir şekilde, iki elimle yüzünü çerçeveleyorum ve ona doğru eğiliyorum. "Asla bir canavar olamazsın." Tekrar geri çekilmeye çalışıyor ama bu beni tersliyor, "Yara izleri umurumda değil Fallon! Seni seviyorum, ne kadar muhteşem olduğun için değil, ne kadar paha biçilemez olduğun için. Gücün inanılmaz. Merhametlisin, sadıksın ve hiçbir şeyden geri adım atmıyorsun." Ona her kelimemde ciddi olduğumu göstermek isteyerek aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve ağzımı titreyen dudaklarına bastırıyorum.

İlk öpüşmemizin bu şekilde olmasını istememiştim. Beklentinin artmasını istemiştim. Ama artık bunun bir önemi yok çünkü Fallon nefes nefese kaldığında başımı eğiyorum ve dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. Ellerini kaldırıp kollarımı tutuyor ve beni itmeyince dilimi ağzına sokuyorum.

Fallon'un ne kadar inanılmaz bir kadın olduğunun farkındalığı kalbimin her santimini dolduruyor. Dilim onunkine değdiğinde, sadece şimşeklerimi duyabiliyorum.

Kalp atışı.

Tanrım, bu kadın benim her şeyim.

Ağzım şefkatle onunkini okşuyor, dudaklarım ve dilim onun sarhoş edici tadını içiyor. Aşkımı öpücüğün içine akıtıyorum ve kontrolümü kaybetmeden önce geri çekilmeyi başarıyorum.

Keşke şu anda gözlerinin rengini görebilseydim.

"Seni kaybetmek istemiyorum Fallon. Seni varlığımın her zerresiyle seviyorum," diye mırıldanıyorum, bana bir şans vermesi için kutsal olan her şeye dua ediyorum.

Nefesleri dudaklarına hücum ediyor ve kendini toparlamak için birkaç saniye bekledikten sonra fısıldıyor: "Zamana ihtiyacım var."

"Senin için her şeyi yaparım."

"Biz..." Boğazını temizliyor, "Arkadaş olabiliriz."

Tanrım, hayır.

Altımdaki zemin yarıyor ama sonra Fallon devam ediyor: "Önce birbirimizin yanında rahat olalım, sonra bir ilişkimiz olup olamayacağını konuşabiliriz."

Umut etmekten çok korkarak, "Yani birlikte olmamız için hala bir şans var mı?" diye sordum.

Fallon ellerimi yüzünden çekiyor ve ancak o zaman farkına varıyorum, o çıldırmadan yaralarına dokunuyordum. Yüzüne bakıyorum ve hissettiğim tümsekleri ve şişlikleri seçebiliyorum. Kesikler yanaklarında ve boynunda gelişigüzel dağılmıştı ama bu onun güzelliğini azaltmıyordu.

"Bakalım ne olacak," diye mırıldanıyor.

En azından hayır değil.

"Bununla çalışabilirim," diye cevap veriyorum, dudaklarımda bir sırıtış beliriyor.

Fallon elini yüzüme doğru kaldırıyor ve parmakları ağzımın kenarında geziniyor. "Gülümsemeni görmeyi özledim."

Dudaklarım parmak uçlarına doğru kıvrılıyor. "Seni görmeyi özledim."

Elini bıraktı ve "Ne görüyorsun?" diye sordu.

"Her şey hala bulanık ve siyah beyaz, ama yüzler, giysiler, bir fincan gibi ayrıntıları görebiliyorum."

"Yani, renk yok mu?" Fallon soruyor.

"Henüz değil. Göz doktorum Dr. Hodgson, ince ayrıntıları ve renkleri görebilmem için iki ila üç hafta daha geçmesi gerekebileceğini söyledi. Bu kişiden kişiye değişir."

"Yani... uhm," dudaklarını endişeyle ıslatıyor. "Yara izlerinin ne kadarını gördün?"

"Küçük bir yaralanma olmadığını anlayacak kadar," diye itiraf ediyorum. Fallon sessiz kalınca soruyorum: "Doktorun ne dedi? Yardımcı olabilir mi?"

Fallon başını sallar. "Ameliyatım ayın yirmi dördü için planlandı. Dr. Menard yarayı önemli ölçüde küçültebileceğini söyledi ama tamamen iyileştikten sonra beyaz izler kalabilirmiş."

"Bu iyi, değil mi?" Sonunda konuşabildiğimize sevinerek soruyorum. Bunu büyük bir kazanç olarak görüyorum.

"Evet," diye katılıyor Fallon. "Ama yine de üç hafta boyunca bu şekilde dolaşmak zorundayım. Kimsenin görmesini istemiyorum."

Elimi sağ yanağına götürüyorum ama bu sefer Fallon geri çekiliyor. "Ona dokunmanı istemiyorum Kao. Lütfen."

"Yara izleri senin hakkında hissettiklerimi değiştirmiyor," diye onu temin ediyorum. Fallon ayağa kalktı. "Yine de rahat değilim."

Fallon için yara izi kelimesini söylemenin zor olduğunu anlamaya başlıyorum. Ayağa kalkıyorum ve mırıldanıyorum, "Benim için her zaman güzel olacaksın."

Yumuşak bir kıkırdama çıkarıyor ama kalp kırıklığı ve umutsuzluk hâlâ parıldıyor.

"Uyumak ister misin, yoksa seni benimle bir fincan kahve içmeye ikna edebilir miyim?" Onunla daha fazla zaman geçirmek istediğim için soruyorum.

"Kahve kulağa hoş geliyor." Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

Fallon'un bakışları bana takıldı ve "Işıklar senin için sorun değil, değil mi?" diye sordu.

"Evet, çoğunlukla. Bazen gözlerim hassaslaşıyor ama o zaman da güneş gözlüklerini iç mekanlarda takıyorum."

"Başka bir şey var mı?"

"Gözlerimi ovuşturmama izin verilmiyor ve göz kalkanlarıyla uyumak zorundayım. Noah göz damlalarını koymakla ilgileniyor."

"O inanılmazdı," diye belirtiyor.

"Evet, ona sahip olduğum için şanslıyım." Kapıya doğru bir adım attım. "Bana kendimi açıklama şansı verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Daha önce dinlemediğim için özür dilerim."

Sağ elini kaldırıyor ve saçlarını okşamaya başlıyor. Kolumu kaldırarak onun gergin hareketlerini durduruyorum. "Keşke yüzünü benden saklamasaydın." Elimi sırtının alt kısmına koyarak onu dürtüyorum. "Yolu göster."

Fallon söylediklerime cevap vermek yerine odadan çıkıp gidiyor. Koridora adımımızı atar atmaz Jase Fallon'un odasının dışındaki duvara yaslandığı yerden kalkıyor. "İyi geceler çocuklar."

"İyi geceler." Fallon bu kez gerçek bir kahkaha atıyor.

Fallon'la işleri yine berbat edersem muhtemelen kıcıma tekmeyi basmak için bekliyordu. Kahretsin, ona izin verirdim.

Şu andan itibaren Fallon'u mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Onun hak ettiği adam olacağım.

Bölüm 16

FALLON

Kao masada otururken ben kahve yapıyorum.

Bu gece o kadar çok şey oldu ki, hepsini sindirmekte zorlanıyorum.

Kao beni öptü.

Cezvenin dolmasını beklerken parmaklarımı dudaklarıma götürdüm. Ağzını dudaklarımda hissetmek her şeydi ve düşündüğümünden çok daha fazlasıydı. Hazırlıksız yakalanmış olsam da bundan pişman değilim.

Kao'ya bir ilişki yaşamayı düşünmeden önce arkadaşlığımıza geri dönmemiz gerektiğini söylerken dürüsttüm.

Ayrıca görme yetisi tamamen geri gelmeden önce ameliyat olmayı umuyorum.

Derin düşüncelere dalmışken parmaklarım yavaşça yanağıma gidiyor ve kabarık deriyi hissediyorum. Kao'nun dokunduğunu bilmek midemi bulandırıyor.

Elimi geri çekiyorum ve saçımı hızla yerine yerleştiriyorum. "Sorun nedir?" Kao soruyor.

"Hiçbir şey." Kelimeyi ağzımdan kaçırıyorum. Ilık sıvıyı hızla fincanlara boşaltıyorum, ardından krema ve şekeri ekliyorum.

Kao'ya dönerek önüne bir fincan koyuyorum. Kao bir kıkırdama çıkarıyor. "Kahveni özlemişim."

Ağzımın kenarı biraz kalktı ve sonra şöyle dedim: "Noah'nın sana yardım edişini izledim. Tıp okumalıydı."

"Evet, ama her zaman sen devralabilirsin." Kao benimle dalga geçiyor gibi geliyor ama emin olamıyorum. "Beni giydirmene hiç itirazım olmaz."

Bir kahkaha patlattım. "Oh, öyle mi?"

Yanına oturdum ve kahvemi yudumladım.

Kao'nun fincanı dikkatle ağzına götürmesini izliyorum.

"Nasıl başa çıkıyorsun?" Duygusal olarak nasıl olduğunu bilmek istediğim için soruyorum.

"Daha iyi." Fincanı yere bırakıyor, sonra gözlerini bana çeviriyor ve o anda kendimi aşırı derecede mahcup hissediyorum. "Konuştuğumuza göre şimdi çok daha iyiyim."

"Evet, ben de." Bu aramızdaki havayı yumuşatmaya yardımcı oldu. Kao'nun yanında yumurta kabuklarının üzerinde yürümekten nefret ederdim. Doğru yönde bir adım attığımızı hissediyorum ve bu omuzlarımdaki baskının bir kısmını aldı.

Hâlâ soracak bir sorum var ama alt dudağımı ısıırıyorum. O solucan kutusunu açmak için çok erken olabilir. Beni rahatsız etmekten vazgeçmeyeceğini bildiğim için zorluyorum ve soruyorum: "Nakli neden reddettiniz?"

Kao'nun gözleri tekrar indirmeden önce yüzümde geziniyor. Vereceği cevabı düşünüyor gibi görünüyor ve bu da ağzımın kenarının kalkmasına neden oluyor. Onun alametifarıkası olan alışkanlıklarını görmek göğsüme sıcaklık getiriyor.

Kao boğazını temizliyor ve yüz hatları geriliyor. "Kendimi cezalandırmak istedim."

Şok oldum, "Neden?" diye sordum.

"Çünkü yaralandın." Gözleri benimkilere kilitlendi. "Kazada ölebilirdin ve ben sadece... suçluluk duygusu beni delirtti."

Kao'nun kendi suçluluk duygusu ve kalp acısı yüzünden beni kendinden uzaklaştırdığını bilmek, onun için daha fazla mücadele etmediğime pişman olmama neden oluyor.

"Bu kadar çabuk pes ettiğim için özür dilerim," diye fısıldıyorum.

Kao vücudunu bana doğru çeviriyor ve elini bana uzatıyor. "Hadi bir anlaşma yapalım." Elimi onun elinin içine koyduğumda, "Artık üzölmek yok. İkimiz için de zor bir aydı. Şimdi geleceğe odaklanalım."

Başımı salladım ve "Tamam." dedim.

Beni bırakan Kao elini kalçasına koyuyor. Sağ dirseğini tezgâha dayıyor ve çenesini parmak eklemlerine dayıyor. Bu duruş onu güçlü gösteriyor... ve ağız sulandıracak kadar çekici.

Bir an için sanki hiç zaman geçmemiş ve kaza bizi ayırmadan önceki halimize geri dönmüşüz gibi hissediyorum.

"Böldüğüm için özür dilerim çocuklar," diyor Noah, içine düştüğüm balonu patlatarak. "Göz damlası zamanı."

Noah'nın masaya üç şişe koymasını izliyorum, sonra bakışlarım Kao'nun gözlerine geri dönüyor. Göz alıcı mavi gözlerini içime çekiyorum ama sonra alımda bir kaş çatılıyor ve daha da yaklaşıyorum.

Aman Tanrım.

Tabureden iniyorum ve Kao'nun çenesini çerçeveleyerek yüzünü kaldırıyorum, böylece irislerinin etrafındaki dikişleri daha iyi görebiliyorum. "Dikişler acıtıyor mu?"

"Eskisi kadar değil. Geliyor ve gidiyor," diye yanıtlıyor Kao.

"Nasıl çıkacaklar?" Bir ameliyat daha geçirmesi gerekeceğinden endişelenerek soruyorum.

"İyileştikçe onları yavaş yavaş çıkaracaklar. Tüm süreç dokuz ay ila bir buçuk yıl sürebilir," diye bilgi veriyor Noah.

Kao'yu bırakıyorum ve Noah'nın damlaları uygulayabilmesi için geride duruyorum. Gelecekte yardım edebilmek için ne yaptığını yakından izliyorum.

Noah onun ne yaptığını anladığımı fark ediyor ve "Farklı göz damlaları arasında birkaç dakika beklemeniz gerekiyor" diye açıklıyor.

"Neden?" Biraz daha yaklaşıyorum ve Kao'nun gözlerinin ne kadar kırmızı olduğunu görünce keşke bu süreci onun için kolaylaştıracak bir şey yapabilseydim diyorum.

"Gözlerini tahriş ediyor."

Başımı sallıyorum ve solüsyonun bir kısmı Kao'nun şakağından aşağı akınca hemen uzanıp başparmağımla damlayı temizliyorum.

"Dikkatli ol," diye mırıldanıyor Kao. "Tüm bu ilgiye alışacağım."

Noah kıkırdıyor ve sonra bir sonraki göz damlası setini u y g u l u y o r . Bir şişe alıyorum ve "Bunlar ne için?" diye soruyorum.

"Bu, Kao'nun vücudunun donör korneayı reddetmemesi için."

Noah'ya bakıyorum. "Kao'ya annen gibi doktor olman gerektiğini söylüyordum."

"Onun sabrı bende yok," diye kıkırdıyor.

"Beni kandırabilirdin," diye takılıyorum.

Noah üç şişe göz damlasını toplar. "Bunlar sadece iyileşmeye yardımcı olmak için." Sonra Kao'ya bakıyor. "Yatağa gittiğinde göz kalkanlarını takmayı unutma."

"Bu gece yatıyor musun?" Kao soruyor.

"Evet, senin inatçı kışınla ilgilenmek yorucu," diye şaka yapıyor. Noah'ya gülümseyerek "İyi geceler" diyorum.

Noah koridorda gözden kaybolunca bakışlarımı tekrar Kao'ya çeviriyorum. "Damladan sonra gözlerin daha iyi hissediyor mu?"

"Evet, o kadar cızırtılı değiller o zaman." Yüzüne muzip bir sırıtma yayılıyor. "Görünüşe göre sadece biz varız."

Saate bakıyorum ve çoktan gece yarısı olduğunu görünce gözlerim açılıyor. "Kahretsin, gerçekten yatağa gitmeliyiz, yoksa yarın kesinlikle uyuyakalacağız."

Kao ayağa kalkmaya başlayınca ben de "Bir saniye bekle. Fincanları durulayayım, sonra yardım ederim."

Arkamızı çabucak toplayıp Kao'ya doğru yürüyorum. "Hadi gidelim."

Koridorda yürürken, "Bu gece için teşekkür ederim." dedi.

Odasına girip ışığı açıyorum ama sonra duraklıyorum. "Işıkları kapalı mı bırakmalıyım?"

"Hayır, açık kalsın."

Yatağına doğru yürüyorum ve örtüleri geri çekiyorum. Komodinin üzerindeki göz siperlerini fark edince, "Göz siperlerini takmak için yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyorum.

"Bir dakika içinde." Kao önce banyoya doğru ilerliyor. "Diş fırçası ve macunu için bana yardım edebilir misin?"

"Elbette." Öne doğru atılıyorum ve yanında duruyorum. Diş fırçasına uzanıp biraz macun sıkıyorum, sonra da eline tutuşturuyorum.

Bardağı suyla doldurup Kao bitirene kadar bekledikten sonra ona uzatıyorum. Diş fırçasını tutucuya geri yerleştirmeden önce kılları hızla duruluyorum.

Kao'nun hâlâ ne kadar yardıma ihtiyacı olduğunu görmek göz açıcı. Keşke ona daha önce yardım edebilseydim.

Onu yatak odasına kadar takip ediyorum ve yatağa girmek yerine yüzünü bana dönüyor. "Şu anda sana gerçekten sarılmak istiyorum."

Bir an tereddüt ediyorum, ama kazandığımız zemini mahvetmek istemediğim için ilerliyorum ve kollarımı beline doluyorum. Sağ yanağımı gömleğine bastırıyorum ve kolları beni ona kilitlediğinde her şey yeniden doğru geliyor.

KAO

Aslında Fallon'u yatağıma sürüklemek ve bütün gece ona sarılmak istiyorum. Ama onunla işleri aceleye getiremeyeceğimi bildiğimden, kollarımı onu bırakmaya zorluyorum.

Yatağın kenarına oturuyorum ve Fallon göz siperlerini takmama dikkatle yardım ederken dudaklarımda yine bir gülümseme beliriyor. Bazı şeyleri kendim yapabilsem de Fallon bana yardım edebilsin diye kendimi tutuyorum çünkü bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum.

Kıkırdıyorum ve "Herhalde sinek gibi görünüyordumdur" diye şaka yapmaya çalışıyorum. "Asla," diye fısıldıyor Fallon ve ben uzandığımda saçları üzerime düşüyor,

yanığıma bir öpücük konduruyor. "İyi geceler, Kao."

Çok besleyici bir ruhu var, en sevdiğim özelliklerinden biri de bu.

Onu.

"İyi geceler," diye mırıldanıyorum. Kıpırdamadan yatmak ve ona yalvarmamak için tüm gücümü harcıyorum.

kalmak için.

Işığı söndürüp kapıyı arkasından kapatıyor ve ben düşüncelerimle baş başa kalıyorum.

Gece yaşananları tekrar hatırlıyorum ve Fallon'un söylediği her şey beni endişelendiriyor. Özgüveni büyük bir darbe aldı ve ben sadece onun ezilmesine yardımcı oldum.

Yıkıcı çöküşümün sonuçlarını görmek, pişmanlığın dilimin arkasında acı bir tat bırakmasına neden oluyor. Cehennem de olsa, yüksek su da olsa, onu yeniden inşa etmeye yardım edeceğim.

Düşüncelerim Fallon tarafından tüketildiği için sadece birkaç saat uyuyabildim. Erken kalktım ve dolabıma doğru yürüdüm. Gözlerim grinin farklı tonlarını tarıyor.

Kahretsin.

Bir an tereddüt ediyorum, bana yardım etmesi için Noah'yı çağırmam gerektiğini düşünüyorum ama sonra elimin değdiği ilk tişörtü ve pantolonu alıp renklerinin uymasını umuyorum.

Kapıma hafifçe vuruluyor ve "İçeri gel" diye sesleniyorum.

Fallon içeri girerken, "Sana kahve yaptım," diyor.

Minnettar bir nefes aldım. "Tam zamanında geldin. Bana uygun bir gömlek ve pantolon seçmeme yardım eder misin?"

"Elbette." Önce fincanı yere bırakıyor, sonra yanıma geliyor. "Ooh, hayır." Eşyaları elimden alıyor ve dolaba geri asıyor. "Aslında o gömlekten kurtulmalıyız. Sende pembeyi sevmiyorum."

Bir kahkaha patlattım. "Dışarı atabilirsin."

Fallon, "Kıyafetlerinizi koyu renkten açık renge doğru düzenleyebilirim, böylece ileride işiniz daha kolay olur" diyor.

"Buna minnettar olurum." Onun her şeyi kontrol altına aldığını görmek kalbimde umut patlamasına neden oluyor.

Fallon gömleği ve pantolonu çıkarıp vücuduma doğru tutuyor. "Evet, bu iş görür."

"Tişört mü, düğmeli mi?" Yardım almadan tişörtü giyip giyemeyeceğimi anlamak için soruyorum.

"Dışarısı soğuk. Tişört giymene izin vermem mümkün değil. Giy şunu, sonra düğmeler için yardım edebilirim."

Hmm... Bunun gidişatını sevdim," diye takılıyorum ona, sonra da ekliyorum, "Önce duş almam gerek."

"Ah..."

Bir kahkaha patlattım ve onun üzerine fazla gitmemeye karar verdim. "Sen kıyafetleri yatağın üzerine koy. Düğmeler için yardıma ihtiyacım olduğunda gelip seni bulacağım."

"Ben giyineyim o zaman. Birkaç dakika içinde dönerim." O gitmeden önce,

"Bana yardım etmek istediğin için teşekkür ederim" dedim. Bir duraksama oldu, sonra Fallon mırıldandı, "Bana izin verdiğin için teşekkür ederim."

Sabah rutinimi tamamlamam birkaç dakika daha uzun sürüyor. Sol elime diş macunu bulaşmasına rağmen dişlerimi yardım almadan fırçalamayı bile başardım.

Pantolonumu giydikten sonra uzun kollu düğmeli ceketimi omuzlarıma atıyorum ve Fallon'un odasına doğru yürüyorum. Kapısını çaldığımda Jade, Hunter'la birlikte odasından çıkıyor ve bana takılıyor: "Yeni görünümünü sevdim. Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Böyle iyiyim, teşekkürler," diyorum çabucak. Tam o sırada Fallon kapısını açtı.

"Oh, vay canına," diye fısıldıyor gözleri göğsüme ve karın kaslarıma kilitlenirken. "Ah... hadi odana gidelim."

Fallon'u odama kadar takip ediyorum ve kapıyı arkamdan kapatarak Fallon'un önünde durup ona sırtıyorum.

Ellerini omuzlarıma doğru kaldırarak, düğmeleri iliklemeye başlamadan önce gömleğimi düzeltiyor. Parmaklarının göğsüme değdiğini hissetmek içimdeki beklentiyi büyütüyor. Aşağı doğru indiği her santim aramızda oluşan elektrik akımını artırıyor.

Tanrıya şükür cazibesi hâlâ devam ediyor.

Karın kaslarımdaki son düğmeye ulaştığında, onu tutmamak için ellerimi iki yanımda yumruklamak zorunda kalıyorum.

"Yardıma ihtiyacın ol an başka bir şey var mı?" Fallon sorar, sesi alçak ve boğuktur.

Benden ne kadar etkilendiğini duymak kanımın damarlarımda dolaşmasına neden oluyor.

Kontrolümü kaybetmemek ve Fallon'a olan ihtiyacıma boyun eğmemek için çok çaba sarf etmem gerekiyor. "Çoraplar," diye mırıldanıyorum. "Ve ayakkabılar."

"Doğru ya," diye nefes alıyor Fallon ve sonra dolabıma geri dönüyor. Onu beklerken ben de yapılmamış yatağıma oturuyorum.

Fallon aceleyle geri dönüp önümde diz çöktüğünde, "Bunu kendim yapabilirim" dedim.

"Benim için fark etmez." Çoraplarımı ayağıma geçiriyor, sonra ayakkabılarımı giyebilmem için ayağa kalkmama yardım ediyor. "Dur sana bir kazak getireyim."

Çocukluğumdan beri bir kadın tarafından giydirilmedim, ama kız arkadaşımın kontrol manyağı olduğunu bildiğimden, onun istediğini yapmasına izin verdim.

Geri geliyor ve kazağı başımdan geçiriyor, sonra yakamı düzeltiyor. Ellerini omuzlarımda gezdirerek, "Hepsi tamam." diyor.

Elimi sol yanağına götürüyorum ve eğilerek alnına bir öpücük konduruyorum. "Teşekkür ederim."

"Uh-huh."

"Yani, daha sonra bir randevumuz mu var?" diye sordum. "Ne?" diye soluk soluğa kalıyor.

"Giysilerimi renklerine göre düzenliyorum," diye hatırlatıyorum ona.

"Ah, tabii." Sesinde bir parça hayal kırıklığı duyduğuma yemin edebilirim. Hâlâ bize yemek sipariş etmeyi düşünüyorum, böylece çalışırken yatak odamın zemininde piknik yapabiliriz, ama ben bunu söyleyemedim Fallon kapıya doğru koşuyor. "İyi günler dilerim. Sonra görüşürüz."

Bir an için aramızın daha iyi olduğunu düşünmüştüm ama Fallon'un benim yanımda hâlâ garip davrandığı açık.

Ne bekliyordun ki? Ona bir gün iyi davranmak, haftalarca süren kalp ağrısını yok etmeyecek.

Sabır, Kao.

Bölüm 17

FALLON

Her şey tuhaf. Zar zor uyudum, öpücüğü ve Kao'nun beni sevdiğini söylemesini tekrar tekrar yaşadım. Yıkıcı gerçekliğimden kaçmak için bir rüyaya dalmışım gibi gerçeküstü hissettiriyor.

Ve sonra bu sabah. Kao'nun karın kaslarını tüm sertliği ve ihtişamıyla görmek beni onun aşırı farkında hissettirdi. Gömleğini iliklemesine yardım etmek yeni bir deneyimdi. Evet, söylemeye gerek yok, işe odaklanmak ve avuçlarımı göğsünde gezdirme arzuma teslim olmamak çok zordu.

Kao zihnimde daireler çizerken dudaklarımda yumuşak bir gülümseme belirliyor.

Kendimi yıpranmış ve garip hissediyorum. Sanki kazadan önceki arkadaşlığımız uzak bir anı gibi. Eskiden birbirimizin yanında rahattık ve evet, aramızda bir çekim vardı ama Kao'nun giyinmesine yardım ederken hissettiklerimle kıyaslanamaz bile.

Belki de onu neredeyse kaybettiğim içindir?

Yeni bir endişe kalbimi kemirmeye başladığında gülümsemem kayboluyor. Kao ile birlikte olmak istiyorum... çok umutsuzca, ama yaralar.

Kalbim ikiye bölündü. Kao kazada yaralansaydı, hiç umurumda olmazdı. Onu hâlâ sever ve isterdim.

Ama Kao'nun benim için böyle hissedeceğini düşünmek zor. Çok zor bir durum.

"Hazır mısın?" Mila beni düşüncelerimden çekip çıkararak soruyor.

"Evet." Noah'nın aceleyle Kao'nun odasına girdiğini görünce duraksıyorum.

"Bana bir saniye ver." Koridorda yürüyorum ve kapıyı itip içeri girdiğimde Noah'nın Kao'ya ilaç verdiğini görüyorum. "Her şey yolunda mı?"

Noah bana baktı. "Evet, sadece migrenim tuttu."

Kao için endişelenerek yaklaşıyorum. "Yapabileceğim bir şey var mı? Serin bir bez?"

"Elbette," diye yanıtlıyor Noah.

Bakışlarım endişeyle Kao'nun üzerinde geziniyor, başını ellerinin arasına almış oturuyor. Banyosuna gidip el bezini soğuk suyun altında duruluyorum.

Kao'ya dönüp "Arkana yaslan." dedim.

Yavaşça hareket ediyor ve uzandığında bezi alnına yerleştiriyorum. Ayakkabılarını çıkarıyorum ve sonra yatakta yanına oturuyorum. "Bir şey deneyebilir miyim?"

"Elbette," diye fısıldıyor, yüz hatlarını sıkılaştıran yoğun bir acı ifadesiyle.

Kao'nun üzerine eğilerek parmaklarımı şakaklarına bastırıyorum ve teninde yavaş daireler çiziyorum.

Bir dakika kadar sonra Kao mırıldanıyor, "Bu yardımcı oluyor."

Noah'a bakıyorum, "Bana içinde biraz buz olan bir kase getirebilir misin?" Noah başını sallıyor ve odadan çıkıyor.

"Bir ile on arasında bir ölçekte, ne kadar kötü?"

diye sordum. "Dokuzdu ama şimdi yedi oldu."

"İyi," diye fısıldıyorum. "Umarım daha iyi olmaya devam eder."

Noah geri döndüğünde, "Biraz su ekleyebilir misin?" diye soruyorum.

Noah banyodan biraz alıyor ve kaseyi yere bıraktığında bezi çıkarıp buzlu suya batırıyorum.

"Kal ve dinlen," diyor Noah, "seninle daha sonra çalışmayı gözden geçireceğim." "Teşekkürler," diyor Kao, sesi gergin geliyor.

Mila odaya bakıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, Kao'nun migreni var. Ben onunla kalacağım. Benim için not alır mısın?"

"Elbette." Endişeli bakışları Kao'ya yöneldi. "Umarım yakında kendini daha iyi hissedersin."

Onlar gittikten sonra, "Ayağa kalkabilir misin? Sana rahat kıyafetler giydirmek istiyorum. Belki biraz uyursan kendini daha iyi hissedersin."

Kao yataktan kalkıyor ve ben de hızlıca kazağını çıkarmaya çalışıyorum. Düğmeleri aceleyle ilikleyip gömleği çıkarıyorum, sonra da dolabına koşuyorum. Bir tişört ve eşofman altı alıyorum. Aceleyle yanına dönüp pantolonunu çıkarmasına yardım ederken vücudunu zorlukla süzüyorum. Rahat kıyafetlerini giydirdikten sonra, "Uzan bakalım." diyorum. Bezin suyunu sıkıp alnına hafifçe sürüyorum. "Çok soğuksa bana söyle."

"Gerçekten iyi hissettiriyor," diye mırıldanıyor. Ağzının köşesi hafifçe kalkıyor. "Beni ilk kez böyle soyacağını hiç düşünmemiştim."

Benden bir kahkaha patlaması kaçtı ve onun daha iyi hissetmesini isteyerek alay ettim, "Neredeyse hiçbir şey alamadım. Kendimi aldatılmış hissediyorum. İyileştiğinde tekrar yapmamız gerekecek."

Kao kıkırdıyor ama anında duruyor ve yüz hatlarını yeniden bir acı ifadesi kaplıyor. Bezi duruluyorum ve şakaklarına masaj yapabilmem için alnının üzerinde bırakıyorum.

Birkaç dakika sonra Kao, "Henüz göz damlası içmedim. Bana yardım edebilecek misiniz?"

"Tabii ki." Yatağının yanındaki üç şişeye bakıyorum. "Belirli bir sırası var mı?"

"Hayır."

İlk şişeye uzanıp kapağını açıyorum ve Kao'nun üzerine eğiliyorum. Gergin hissederek fısıldıyorum, "Yanlış bir şey yaparsam söyle."

Sıvıyı gözlerine damlatıyorum ve göz kırpmasını izliyorum. Arkama yaslanıp şişeyi yerine koyduktan sonra "Göz damlasını ne kadar süreyle kullanman gerekiyor?" diye soruyorum.

"Doktor söylemedi. Her şey iyileşme sürecine bağlı ama muhtemelen bir yıl ya da daha fazla sürecek."

"O zaman buna alışmam gerekecek," diye takılıyorum ve bu Kao'nun ağzının köşesinin tekrar kalkmasına neden oluyor.

Noah'nın bana söylediği gibi arada birkaç dakika bekleyerek diğer iki şeyi de veriyorum. İşim bittiğinde, "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum.

"Kötü dersem kalır mısınız?" Kao soruyor, ben de ona sırtıtıyorum.

"Zaten derse geç kaldım, yani gidecek bir yerim yok." Dolabına bir göz attım. "Şimdi kıyafetlerini de düzenleyebilirim."

"Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor," diye kıkırdıyor Kao. "O zaman seni daha sonra yemeğe götürebilirim."

Anında donup kalıyorum, bir şok titremesi hissediyorum.

Sessizliğim Kao'ya "Eğer çok erkense, bekleyebilir miyiz?" dedirtti.

Başımı sallıyorum, sonra kekeleyerek "Bana... bana çıkma mı teklif ediyorsun?" diyorum.

"Evet, ve ilk girişimin epik bir şekilde berbat olduğunu düşünürsek, yapmam gereken ciddi bir hasar kontrolü var."

Hâlâ kalp kırıklığının korlarını hissediyorum ama Kao'yla birlikte olma umudum her geçen saniye artıyor ve bu beni aşırı duygusal hissettiriyor.

Birlikte çok mutluyduk.

Şimdi Kao görme yetisini geri kazanmak için savaşıyor ve benim de korkunç yaralarım var.

"Fallon?" Kao fısıldıyor. Gözleri üzerimde yumuşuyor ve bir elini uzatıp kolumu tutuyor. "İyi misin?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Bu hiç adil değil," diye fısıldıyorum. "Başımıza gelenlere... inanamıyorum."

"İyi olacağız," diye mırıldanıyor ve doğrulup beni kollarının arasına alıyor.

Bu sözleri herkesten duydum ve bir an bile inanmadım. Ama Kao'nun bunları söylediğini duymak gerçekten ihtiyacım olan tek şeydi.

KAO

Fallon'u bırakmak istemediğim için, "Dün gece pek uyuyamadık. Benimle kestirmek ister misin?"

Başını sallıyor ve ben de hızla yatağın ortasına geçiyorum.

"Sadece ayakkabılarımı çıkarıyorum."

İşi bittiğinde, önce bezi suya geri bırakıyor ve bana "Bırakabilirsin. Migrenim hafiflemeye başladı."

"Güzel." Fallon yanımdaki yatağa kayıyor ve bana doğru uzanabilmesi için sağ kolumu açık tutuyorum. Vücudu bana doğru kıvrıldığında sol elimi başına götürüp omzuma bastırıyorum.

Bir an sertleşiyor ve nedenini bildiğim için mırıldanıyorum: "Yara izlerini dert etme. Beni hiç rahatsız etmiyorlar."

Birkaç saniye sonra Fallon fısıldar: "Onları düşünmeden edemiyorum. Çok iğrençler."

Yüzümü ona dönebilmek için yan dönüyorum ve onu sıkıca göğsüme bastırıyorum. "Sen hala benim için en güzel kadınsın."

Fallon bana daha da yaklaşarak yüzünü göğsüme saklıyor.

Benim için ne kadar önemli olduğunu anlaması gerektiğini hissederek, "Sana hiç söyleyemedim ve tüm bu çilenin bana öğrettiği bir şey varsa, o da yarının garanti olmadığıdır" diye itiraf ediyorum. Biraz geri çekiliyorum ve gözlerim yüzüne odaklanmaya çalışırken, keşke şu anda görüşüm geri gelse de onun her ayrıntısını ve gözlerinin rengini görebilsem diyorum. Kendi mücadelemi bir kenara iterek devam ediyorum, "Sen hayatımdaki en önemli kişisin Fallon. Sen benim başlangıcım ve sonumsun. Bu yüzden seni duyduğumda kendimi kaybettim."

incindim. Benim yüzümden sana bir şey olsaydı, ben hayatta kalamazdım."

"Ama bu senin hatan değildi. Kamyon şoförü uyuyakaldı ve bize çarptı," diye hatırlatıyor Fallon.

"Yine de seni korumak benim görevim ve seni hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyorum." "Başaramadın," diye fısıldıyor, sesinde duygu kabarıyor.

Konunun dışına çıkıyoruz ve ne demek istediğimi anlatmam gerekiyor. "Nasıl görüldüğün ya da gelecekte ne olacağı önemli değil, seni seviyorum ve hep seveceğim. Seni bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağım. Söz veriyorum."

Nefesinin kesildiğini duyuyorum ve sonra soruyor, "Acıyor musun?"

O cümlesini tamamlayamadan kelimeler ağzımdan dökülüverdi: "Hayır!" Elimi çenesine götürüyorum ve nefesinin çenemde dalgalandığını hissedene kadar yüzünü yukarı doğru itiyorum. "Yaralanmandan kesinlikle nefret ediyorum." Başımı sallıyorum. "Sana acımayacak kadar çok saygı duyuyorum Fallon."

Parmakları bileğimi sarıyor. "Teşekkür ederim Kao. Bunu duymaya ihtiyacım vardı."

Fallon'un yatağında olması ve nefesini yüzümde hissetmek içimde bir beklentinin oluşmasına neden oluyor.

Şu anda onu öpmeyi her şeyden çok istiyorum. Dün aniden oldu ve o kadar duygu yüklüydü ki onun tadını çıkaramadım.

Biraz daha yaklaştım ve fısıldadım, "Seni öpebilir miyim?" Başını sallamadan önce gergin bir an geçiyor. "Evet."

İznini alarak, Fallon'dan başka hiçbir şey kalmayana kadar yüzümü ısıtan nefeslerine odaklanıyorum. Yavaşça eğilip dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. Geri çekiliyorum ve hızlanan nefes verişlerini içime çekiyorum. Ağzımı onunkine bastırırken gözlerim kapanıyor. Vücudumu kullanarak Fallon sırt üstü yatana kadar onu itiyorum. Başımı eğiyorum ve onun sarhoş edici kokusunu içime çekerek dudaklarım hareket etmeye başlıyor.

Siktir, öpücüğü yavaş tutmak çok zor.

Dilim alt dudağına sürtünüyor, içeri girmek için yalvarıyor ve bana açıldığı ve onu tatmaya başladığım anda kendimi kontrol edemiyorum. Öpücük daha da yoğunlaşıyor, dillerimiz birbirini keşfediyor. Fallon'dan gelen yumuşak bir inilti beni tüm duyularımdan mahrum bırakıyor ve onu tüketme dürtüsü beni eziyor.

Dilim tekrar ağzının sıcaklığına dalmadan önce dişlerim alt dudağını sıyrıyor. Dudaklarımız birbiri içinde eriyormuş gibi hissediyorum ve tadının ne kadar güzel olduğuna doyamıyorum.

Fallon'u öpmenin dünyamı değiştireceğini hep biliyordum ama bu kadarını asla bilemezdim. O benim her nefesim oldu ve onsuz bir dakika bile yaşayamayacağımı biliyorum.

Görüşüm asla tam olarak geri gelmese bile, onu bırakamayacağım.

Elim yanağından saçlarına doğru kayıyor ve ona her santimini, yaralarını bile sevdiğimi göstermek isteyerek öpüşmeyi kesip yanağına öpücükler konduruyorum.

Bölüm 18

FALLON

Kao'nun dudakları yara izlerimin üzerinde gezindiğinde geri çekilmemek için tüm gücümü harcıyorum. İçimde bir savaş patlak veriyor, bir yanım çirkinliğimi ondan saklamak isterken diğer yanım beni olduğum gibi kabul ettiğini hissetmeye ihtiyaç duyuyor.

Kao'nun ağzı tekrar benimkine geliyor ve geri çekilmeden önce dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Seni bir daha asla bırakamayacağım."

Sözleri gözyaşlarımla boğazıma kaçmasına neden oluyor ama onları yutuyorum ve fısıldayarak "Söz mü?" diyorum.

"Söz veriyorum."

Kao beni göğsüne doğru çekiyor ve nefesini alımda hissediyorum, sonra bir kıkırdama çıkarıyor. "Tanrım, şimdi seni öptüm ya, tek yapmak istediğim bu."

"Çok ağırdan aldın," diye şakacı bir şekilde onu azarlıyorum. "İşleri ağırdan almamız gerektiğini söylediğini biliyorum ama *bu kadar* ağırdan alacağını hiç düşünmemiştim."

Alaycılığım ondan bir kıkırdama daha çıkarıyor. "İşleri ağırdan almaktan bıktım." Bir an duraksıyor, sonra soruyor: "Seni bu akşam yemeğe götürebilir miyim? Muhteşem bir yer olmayacak, sadece kampüsün restoranı olacak."

Sırıtarak başımı sallıyorum ve kolumu beline doluyorum. "Bunu çok isterim." Bir süre sessizce yatıyoruz, sonra soruyorum, "Migren nasıl?"

Yüzüne muzip bir gülümseme yayılıyor. "Dudakların dudaklarıma dokunduğu anda anında iyileştim."

Sessizleşiyoruz ve ben aramızda olan her şeyi sindirmeye çalışıyorum. Kalp ağrısından öpücüğe, hayatım yazı tura atılmış bir madeni para gibi.

ve nereye ineceğini sadece Tanrı bilir.

Kao'nun kollarında yatmak ve vücudunun sıcaklığını hissetmek, içimde dönen duygulara karşı sertçe yutkunmama neden oluyor.

Onu gerçekten kaybettiğimi sandım. Bu kadar inandırıcı olması korkutucu.

"Ne düşünüyorsun?" Kao fısıldıyor, kolları bana daha sıkı sarılıyor. Konuyu tekrar açmaktan çekinerek, "Hiçbir şey" diyorum.

Kao biraz geri çekiliyor. "Düşündüğünü hissedebiliyorum."

"Sadece..." hala endişeli hissediyorum, kelimeleri zorlamak zorundayım, "bana sadece arkadaş olmak istediğini söylediğinde gerçekten ikna ediciydin."

Kao elini sağ yanağıma götürüyor ve anında irkiliyorum, ama bunun saçlarımı şefkatle geriye doğru taramasına ve tutamları kulağımın arkasına sıkıştırmasına engel olmasına izin vermiyorum. "Ben sadece seni korumak istedim. Geriye dönüp baktığımda çok aptalca davrandığımı görüyorum."

"Bana çok kızdın," diye mırıldanıyorum, kaşlarım birbirine yaklaşıyor, kalan kalp ağrısı kalbimi sıkıştırıyor. "Seni hiç böyle davranırken görmemiştim ve bu korkutucuydu," diye itiraf ediyorum.

Kao dudaklarıma bir öpücük konduruyor, sonra da "Özür dilerim" diyor.

Gözlerimi onunkilere dikiyorum ve "Lütfen beni bir daha incitme" derken boğazım düğümleniyor.

"Asla." Gözleri yüzümü okşuyor ve onlardan sadece sevgi parlıyor. "Söz veriyorum."

"Bu kadar güce sahip olman çok korkutucu," diye itiraf ediyorum ona en büyük korkumu. "Mutluluğumu kontrol ediyorsun."

Kao beni tekrar öptü. "Seni hayatımın her günü koruyacağım, kendimden bile."

KAO

Fallon'un duyguları konusunda bana karşı bu kadar dürüst olması ona karşı daha korumacı hissetmeme neden oluyor. Kontrol onun için her şeydir. Gelecekteki mutluluğunu benim ellerime bıraktığını bilmek ciddiye aldığım bir görev.

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve ağzına hızlı bir öpücük daha konduruyorum. Birbirimizden bir santim uzaklaştığımızda, sanki kendi küçük dünyamızda sıkışıp kalmışız gibi hissediyorum.

Elim yanağına gidiyor ve parmak uçlarım dikkatle yara izlerini okşuyor. Kabarik derinin yanağından köprücük kemiğine kadar düzensiz bir şekilde uzandığını hissedebiliyorum.

Dokunuşumun altında kıvrandığında fısıldıyorum, "Seni seviyorum Fallon."

Nefesinin kesildiğini duyuyorum ve sonra yüzünü çenemin altına gömüyor. "Yüzüm ve boynum paramparça olmuş gibi görünüyor" derken sesi kırılgan geliyor. Göğsümde yumuşak bir hıçkırık patlıyor ve onu sıkıca kendime sarıyorum. "Kırmızı ve... çok kızgın."

Fallon'u sırt üstü yatırıp yüzünü göğsümden uzaklaştırıyorum. Başparmaklarımı kullanarak yanaklarında hissettiğim gözyaşlarını siliyorum. "Sen hâlâ gördüğüm en güzel kadınsın." Eğilerek dudaklarımla her bir yara izini okşuyorum.

Benim için önemli olmadıklarını ona sürekli hatırlatmam gerektiğini biliyorum ve eğer ihtiyacı olan buysa bunu günde milyonlarca kez yapacağım.

"Ben..." itiraf etmeden önce tereddüt ediyor, "Artık kendimi bir kadın gibi hissetmiyorum."

İsa.

"Fallon," diye nefes alıyorum, yara izlerinin onu ne kadar etkilediğini görünce şok oluyorum. Vücudumu onunkinin üzerinde konumlandırıyorum ve leğen kemiğim

Bacaklarının arasındaki boşluk, sikim tepki veriyor. Kollarımı başının iki yanına dayıyorum ve titreyen dudaklarına şefkatli bir öpücük konduruyorum. "Beni hissedebiliyor musun?"

"Evet," diye fısıldıyor.

"Nefes kesici güzellikte bir kadın olduğunu söylediğimde bana güven." Sikimi ona daha sert bastırıyorum ve bir zevk patlaması hissediyorum. "Sadece zamana ihtiyacın olduğunu bildiğim için şu anda kıyafetlerini yırtmıyorum."

Tereddüt ediyor ama derin bir nefes alarak soruyor: "Beni gerçekten böyle mi istiyorsun?"

"Seninle sevişmek isteyip istemediğimi mi soruyorsun?" Açıklığa kavuşturmak için soruyorum, gözlerim onunkilere kilitlenmiş. Aletimi ona sürüyorum ve nefeslerimiz birbirine karışana kadar yaklaşıyorum. "Çünkü cevabım mutlak, senin içinde olmak için can atıyorum, evet."

Ona olan arzuma teslim olmamak giderek zorlaşıyor. Birlikte geçireceğimiz ilk zamanın özel olmasını istiyorum, ama Tanrım, ellerim onu keşfetmek için kaşınıyor.

Fallon başını kaldırıyor ve ağzı benimkine çarpıyor. Öpücüğü aciliyetle büyüyor ve bunun onun için ne kadar önemli olduğunu bilerek tüm kontrolü ona bırakıyorum.

Sabit duramayınca sol elimi kalçasına doğru kaydurdım ve yavaşça ona doğru itmeye başladım.

Lanet olsun, bu şekilde devam edersek eşofmanımın içinde patlayacağım.

Dillerimiz açlıkla birbirini okşarken başımı eğiyorum. Kendimi neredeyse hiç kontrol edemeden elim kaşmir kazağının altından kayıyor ve kaburgalarının altındaki gergin teni okşuyorum.

İpeksi bir pürüzsüzlüğü var ve ağızlarımız birbirini yutarken vücut ısısının arttığını hissedebiliyorum.

Sikim ona doğru sertçe itiliyor ve aldığım zevk o kadar yoğun ki göz kapaklarımın arkasında ışıklar patlıyor. Öpüşmeyi kesip nefes nefese kalıyorum. "Tanrım, Fallon. Bana ışıklar gördürüyorsun."

"Ne? Gerçekten mi?" diye soruyor, sesini renklendiren heyecanla.

Başımı sallıyorum, yüzüme geniş bir gülümseme yayılıyor. "Eğer şimdi durmazsak, kontrolümü kaybedeceğim," diye uyarıyorum, onu çok hızlı zorlamak istemiyorum.

Fallon elini yanağıma götürüyor ve dokunuşu şefkatli. "Sana ihtiyacım var Kao" derken gözlerinin sıvı altına dönüştüğünü hayal edebiliyorum. Yeterince beklemedik mi?"

Onun bana bu sözleri söylediğini duymak, bağımsızlığımın neredeyse hiç olmaması nedeniyle kaybettiğim erkekliğimin bir kısmını geri kazandırıyor. Artık kendimi tamamen işe yaramaz hissetmiyorum. Fallon'u sevmek bana bir amaç veriyor ve eğer iyi olacağım tek şey buysa, mutlu bir adam olarak öleceğim.

Ama sonra seksin teknik kısmını düşünmeye başladım. "Yine de küçük bir sorunumuz var."

Fallon'un sesi temkinli bir şekilde "Ne?" diye soruyor.

Utañ dolu bir kıkırdama çıkardım. "Prezervatif. Takmama yardım etmen gerekecek. Bu berbat etmek isteyeceğimiz son şey."

İlk kez sevişmeden hemen önce onunla yapmak istediğim konuşma bu değildi.

"Ayrıca, saat kaç? Noah'nın bizi basmasını istemeyiz," diye bir başka endişemi dile getiriyorum.

An kayboluyor ve birlikte geçirdiğimiz ilk zamanın bundan daha özel olmasını isteyerek, "Belki de öpüşmeye devam etmeliyiz? Seninle seviştiğimde bunun burada, süitte olmasını istemiyorum."

Fallon'un yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor ve bana takılıyor: "Az önce kendinle koca bir konuşma yaptın." Yumuşak bir öpücük konduruyor

Ağız. "Bir şeyleri fazla düşünmen çok tatlı." Bir öpücük daha. "Sevişme konusunda iyiyimdir."

Ağızlarımız tekrar birbirine değdiğinde, geri çekilmesine izin vermiyorum ve alt dudağını ısıyorum. "Bunu yaptığında çok ateşli oluyor," diye mırıldanıyor Fallon ağızma karşı.

"Bu mu?" Sesim boğazımda kısık bir şekilde soruyorum ve sonra dilimi ağzına sokup onu açlıkla öpmeden önce alt dudağını ısıyorum.

Vücudumun yarısını onun üzerinden kaydırıp kazağını yukarı iterek, elim göğsüne ulaşana kadar tenini okşuyor. Başparmağım büzülmüş meme ucunun üzerinde geziniyor ve bu benden bir inilti çıkarıyor.

Sütyenini çekerek göğsünü örtüyorum. Onu diz çöktürüyorum, dokunuşum sertleşiyor ve öpüşüm daha çaresiz hale geliyor ve şu anda neden seks yapmamamız gerektiğine dair tüm nedenleri unutmaya başlıyorum.

Kapımın çalınmasıyla o kadar hızlı geri çekiliyorum ki neredeyse yatağın kenarından düşecektim ama Fallon dudaklarından bir kahkaha fokurdarken beni tutuyor.

Üzerine tırmanarak yanına uzanıyorum ve kıkırdarken kolumu yüzüme atıyorum. "İyi misin?" diye sormayı başarıyorum.

"Neredeyse." Birkaç saniye sonra, "İçeri gelsene?" diye seslendi.

Kapı açıldı ve Noah'nın "Fallon, ona göz damlasını verdin mi?" diye sorduğunu duydum.

"Evet, bir süre önce," diye cevaplıyor. "Migren nasıl?"

"Gitti," diye cevap veriyorum oturduğum yerden, "Kahvaltı etsek iyi olacak."

"Öğle yemeği demek istiyorsun," diye takılıyor Noah. "Saat zaten on iki."

"Bok mu? Ciddi misin?" Fallon soluk soluğa kalıyor ve yataktan kalkmaya başladığını hissediyorum.

Ona doğru uzanarak kolundan tuttum ve kendime doğru çektim. "Seni bir günlüğüne rehin tutuyorum."

"Bu benim gitme sıram," diye mırıldandı Noah. "Saat ikideki göz damlalarını unutma."

Noah kapıyı arkasından kapattı. Fallon'u aşağı itip kalçalarına sarılıyorum. Ellerim kollarına ulaşana kadar vücudunda geziniyor ve onları yatağa sabitliyorum. Sonra eğilip sesimi alçaltarak, "Telafi etmemiz gereken bir ay var. Bugün dersleri as ve benimle kal."

Hiç düşünmeden, "Tamam." diye cevap verdi.

Sırıtarak, şakacı bir şekilde "Hemşire ve hastayı oynayabiliriz." diyorum.

"Ateşine bakayım mı?" diye sorarken sesinde kahkahalar dans ediyor.

Eğilerek, "Peki bunu nasıl yapacaksın?" diye sordum.

Fallon başını kaldırıp "Ağzımla" diye mırıldandı. Dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor. "Hayır, ateşim yok."

Kıkırdayarak, "Biraz zaman ver. Ateşimin yükseldiğini hissedebiliyorum." Fallon kollarını serbest bırakıyor ve ellerini kalçalarımın üzerine koyuyor.

"Evet, özellikle de ellerin sikime bu kadar yakınken," diye takılıyorum ona.

Gülerek a l t ı m d a n kalkmak için kıvranmaya başladı. "H a d i , yemek yemeliyiz."

Somurtuyormuş gibi yaparak yataktan kalkıyorum, sonra sırtıyorum, "Bu beni tekrar giydireceğin anlamına mı geliyor?"

"Hayır, biz sipariş veriyoruz."

Kapıya doğru yürümeye başladığında, "Dışarı çıkmadan önce bir dakikaya ihtiyacım var" dedim.

"Neden?" Fallon hemen bana doğru döndü.

Bir kolumu beline dolayarak onu sıkıca kendime doğru çekiyorum. "Senin için hâlâ sertim."

"Oh," diyor, biraz soluk soluğa.

Onu bıraktım. "Ne istersen sipariş et. Birkaç dakika içinde çıkacağım."

"Tamam." Fallon gittiğinde yatağın kenarına tekrar oturdum.

Doğru yönde önemli bir adım attığımızı hissediyorum. Bu sabah hayatımın en güzel sabahıydı.

Bölüm 19

FALLON

Kao ile odasında yalnızken yara izlerini unutmaya başladım. Ama koridorda yürüdüğüm anda güvensizliklerim geri geliyor ve saçlarımı yüzümün sağ tarafını kapatacak şekilde taramak için hızla odama dalıyorum.

Tuvalet masamın yanındaki tabureye oturup saçlarımın arasından kılları geçiriyorum. Hareketlerim durgunlaşıyor ve yansımama bakıyorum.

Kao'nun yanındayken kendimi yaralı bir kadın gibi değil, eski ben gibi hissettim. Bana duyduğu arzuyu hissetmek, öpücükleri ve dokunuşları - hepsi dünyayı unutturdu.

Yavaşça elimi kaldırıyorum ve saçımı yanağımdan çekiyorum. Gözlerim şişmiş kırmızı yaralara kilitlenirken göğsümde tiksinti oluşuyor. Kulağımdan boynuma doğru uzanan kalın, sivri bir tane var.

Saçlarımın geriye düşmesine izin verdim ve derin bir nefes aldım.

Kao benim iyiliğim için yara izleri onu rahatsız etmiyormuş gibi mi davranıyor diye düşünmeden edemiyorum.

Kao'nun şekli bozulsa umurunda olmazdı.

Onu çok seviyorum ve onunla birlikte olmayı her şeyden çok istiyorum ama güvenim sarsıldı. Sanırım benimle kalıp kalmayacağını sadece zaman gösterecek.

Bu düşünce endişemin artmasına ve omuzlarımın çökmesine neden oluyor. Keşke bunların hiçbiri olmasaydı.

"Fallon?" Kao'nun seslendiğini duyuyorum ve sonra odama giriyor. "İyi misin?"

"Ah, evet," diye cevap veriyorum, sesime mutluluk enjekte ederek. "Sadece saçımı taradım. Her yere dağılmıştı." Ayağa kalkıp ona doğru yürüyorum. "Hadi yemek sipariş edelim."

Oturma odasına oturduk ve restorana sipariş verdim, sonra da "Beklerken ne yapmak istersin?" diye sordum.

Bir kolunu omzuma doluyor ve beni yanına çekiyor. "Senden bir iyilik isteyeceğim."

"Öyle mi?" Ona bakıyorum.

"Perşembe günü göz doktorumla bir kontrol randevum var. Benimle gelir misin?"

"Elbette" diye cevap vermekte tereddüt etmedim. "Bizi oraya bırakabilir misin?"

"Evet." Bir an duraksadıktan sonra "Arabayı benim kullanmam senin için sorun olur mu?" diye sordum.

Kao başını sallar. "Bir noktada arabada tekrar bir araya gelmeliyiz. Ne kadar erken, o kadar iyi." Ağzının köşesi kalkıyor. "Ayrıca, sana güveniyorum."

Dudaklarım kıvrılıyor ve onun yanına sokuluyorum. "Randevun ne zaman?"

"Saat 10'da."

"Mila'dan benim için not almasını isteyeceğim," diyorum ve hatırlamak için zihnime bir not alıyorum.

"Seni zaten bugün derse sokmuyorum. Bir gün daha kaçırman sorun olur mu? Babama her zaman sorabilirim."

"Hayır, seninle gitmek istiyorum," diye cevap vermek için acele ediyorum.

Ön kapı çalınıyor ve cevap vermek için kalkıyorum. Yiyeceklerimizi toplayıp tezgâha taşıyorum. "Yemekler geldi."

Kao masaya otururken ben de yemeğimizi tabağa koyuyorum ve buzdolabından iki şişe su alıyorum. Kao'nun tabağını ve suyunu önüne koyuyorum ve

"Kızarmış sebze ve biftek aldım. Emin olamadığım için bifteğinizi parçalara ayırdım."

Kao'nun yüzüne gergin bir gülümseme yayılır. "Teşekkür ederim."

Yanına oturuyorum ve bir parça eti mızraklamaya çalışmasını izliyorum. Onun çırpınısını izlerken kalbim acı dolu bir yumruya dönüşüyor. Yerimde duramayıp eline uzanıyorum ve onu durduruyorum. "Yardım edebilir miyim?"

Kao duraksıyor ve taburenin üzerinde kayıyor, alnında bir kaş çatma oluşuyor. "Utanma Kao," diye mırıldanıyorum taburemi Kao'ya yaklaştırırken.

onu. "Adamımı beslememe izin ver."

Yorumum ağzının kenarının hafifçe kalkmasına neden oluyor. "Bu senin için bir ön sevişme, değil mi?"

Bir kare bifteği mızraklarken kıkırdadım. "Evet, tam bir tahrik edici." Yemeği ağzına götürüyorum ve "İyice aç." diyorum.

Kao garip bir nefes veriyor ama ısırtığı alıyor. Çiğneyip yuttuktan sonra, "En güzel anım değil," diye mırıldandı.

Daha yakına eğilip nefesimin kulağının üzerinde gezinmesine izin verdim, sonra fısıldadım, "Seni bacaklarımın arasında zaten sert hissettim. Hiçbir şey seni daha az erkek olarak görmeme neden olamaz."

Kao'nun eli kalkıyor ve parmaklarını enseme doluyor. "Şimdi seni odama geri götürmek ve başladığımız işi bitirmek istiyorum."

"İyi bir erkek arkadaş ol ve tüm yemeğini ye, ben de sana izin vereyim," diye takılıyorum ona.

"Şimdi de bana rüşvet mi veriyorsun?" Yüzünde dans eden şakacı bir ifadeyle soruyor.

Bir havucu mızraklıyorum. "Evet. Aç."

Gözüme bir hareket çarpıyor ve koridora bakıyorum. Jase yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle bizi izliyor. Gözlerimiz buluştuğunda, sırtarak genişliyor.

Sonra dönüp odasına gidiyor.

KAO

Yalan söylemeyeceğim, öğle yemeği zordu. Fallon'un beni beslemesi kendime olan saygımı zedeledi. Ona bifteği küçük parçalara böldüğü için böyle olduğunu söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Çoğunlukla yiyecekleri seçebiliyorum, sadece küçük bir şey yok. O zaman her şey birbirine karışıyor.

Siktir, gözlerimin düzelmesi lazım.

Fallon biraz kestirmek istedi ve o uyuduktan çok sonra, yatakta yatmaya devam edemeyecek kadar huzursuz hissediyorum. Onu uyandırmamak için yavaşça hareket ediyorum ve sessizce odamdan çıkıyorum.

Oturma odasına girdiğimde Hana'yı görüyorum, kanepede oturuyor.

Diğer kanepeye oturdum. "Hey, senden bir iyilik isteyebilir miyim?" "Tabii, ne oldu?"

"Bu gece Fallon için özel bir şey yapmak istiyorum. Her şeyi ayarlamama yardım edebilir misin?"

"Tabii ki." Hana ayağa kalkıyor ve gelip yanıma çöküyor. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Ona aklımdakileri söylüyorum ve o da tüm aramaları yapmama yardımcı oluyor.

Tüm ayarlamalar yapıldığında, "Teşekkürler, siz olmadan yapamazdım" diyorum.

"Bir şey değil." Hana yüzünü bana dönüyor ve "Nasılsın?" diye soruyor.

"Oraya geliyorum. Sadece gözlerimin daha çabuk iyileşmesini diliyorum."

Bana doğru eğiliyor. "En azından gözlerinin rengi değişmedi.
"Vay canına, dikişler harika görünüyor."

"Sadece kornea nakli yaptılar," diye takılıyorum ona, sonra da açıklıyorum.
"Temel olarak irisin üzerindeki jel tabakası."

"Ne görüyorsun?"

"Yüzünü ve ne giydiğini görebiliyorum." Hana'nın yüzüne odaklanıyorum, sonra ekliyorum, "Sadece ince detayları ve renkleri göremiyorum. Görüşüm hâlâ çok bulanık."

Elini benimkinin üzerine koydu. "Eminim daha iyi olmaya devam edecektir."
Sonra Hana geri çekildi ve "Seninle bir şey konuşmak istiyorum" dedi.

"Öyle mi?"

"Fallon'a davranış şeklin," diye başlıyor Hana ve anında midem bulanıyor.
Omuzlarımı dikleştiriyorum, tamamen hak ettiğim bir dil darbesine hazırım.

Hana derin bir nefes alır ve sonra sorar: "Neden onu o şekilde incittin?"

"Önce onun canı yandığı için kendimi suçladım, sonra da onu incitmek istemedim.

Onu kör bir adamla eyerleyin." diye açıkladım.

"Bu duyguların üzerinde çalıştın mı?" diye sorar. "Evet ve
Fallon'a her şeyi açıkladım."

"Kao," uyarının geldiğini duyabiliyorum, "eğer arkadaşımı bir daha böyle incitirsen, Jase dikkat etmen gereken son kişi olur. Fallon'u her şeyden çok seviyorum ve onun böyle kırıldığını görmek..." Hana duraksıyor, sesi duygusallıktan titriyor, "Sen sadece onun kalbini kırmadın."

Siktir, bok gibi hissediyorum.

Bir kolumu kaldırarak Hana'nın omzuna doladım ve onu kucakladım. "Özür dilerim, Hana."

"Sadece hak ettiği erkek ol," diye mırıldanıyor bana tekrar sarılırken.

"Yapacağım."

Birbirimizden uzaklaştığımızda Hana, "Kabul etmeliyim ki bu geceki randevu iyi bir başlangıç," diyor.

Kıkırdayarak, "Umarım hoşuna gider" diyorum.

Hana kolumu sıkıyor ve sonra ayağa kalkıyor. "Kalkacak. Gidip onu uyandırırım da hazırlanmaya başlasın."

"Teşekkür ederim."

Hana koridorda kaybolduğunda, ben sehpayı bakıyorum.

Bir süre sonra görüşüm keskinleşiyor ve daha net görüyorum.

Bir nefes veriyorum ve ağzımın köşesi yukarı kıvrılıyor.

İnce ayrıntıları ve renkleri görebilmem sadece bir zaman meselesi.

Bölüm 20

FALLON

"Bu elbiseye ne dersin?" Hana elinde tutarken soruyor.

"Sadece kampüs restoranında akşam yemeği yiyeceğiz," diye itiraz ediyorum. "Kot pantolon ve kazak iyi olur."

"Cehennem gibi," diye homurdanıyor Hana. "Elbise giyiyorsun." Dolabımın içinde kayboluyor ve bir çift topuklu ayakkabıyla çıkıyor. "Ve bu bebekler."

"Hana, dışarısı soğuk," diye yakınıyorum.

"Paltoları bu yüzden icat ettiler. Tartışmayı bırak ve biraz ruj sür."

Saatlerdir bunu yapıyoruz ama beni giydirme konusundaki kararlılığına gülümsemeden edemiyorum.

"Kao ne giyiyor?" Dudak parlaticımı sürmeden önce soruyorum.

"Hemen gidip kontrol edeceğim." Odadan dışarı fırladı.

Tabureden kalkıp yatağıma doğru yürüyorum ve Noel Balosu için *Donna Karan*'dan aldığım beyaz ve gümüş rengi, vücuda oturan elbiseye bakıyorum. Göğsümde hüznü bir sızı var ama Hana'nın geri adım atmayacağını bildiğim için dolabıma gidip ayakkabılarımla uyumlu siyah bir eşarp seçiyorum ve giyiniyorum.

Saçlarımı yerinde tutmak için eşarbı dikkatlice boynuma doladığım sırada Hana odama geri geliyor.

Burnunu bana doğru kıvrıyor. "Keşke bunu yapmasaydın. Yakında dışarısı karanlık olacak ve kimse göremeyecek."

Başımı salladım. "İşimi şansa bırakmayacağım. Yara izleri bu gece endişelenmek istediğim son şey."

Yüzünde hoşnutsuz bir ifade beliriyor ama sonra gülümsüyor. "Muhteşem görünüyorsun." Kapıma doğru işaret ediyor. "Prensin seni bekliyor."

Debriyajımı alırken bir kahkaha attım.

"Bekle, palto," diye nefes nefese kalıyor Hana. Dolabıma dalıyor ve birkaç saniye sonra siyah paltomla geri geliyor.

Ondan alıp koluma geçiriyorum ve "Tüm yardımların için teşekkürler. Gerçekten eğlenceliydi."

"Harika bir gece geçirin."

Odamdan çıkıyorum ve ortak yaşam alanına girdiğimde Noah'nın gözleri üzerimde açılıyor. "Vay anasını, harika görünüyorsun."

"Teşekkürler, Noah."

Bakışlarım Kao'ya kilitleniyor ve nefesim ciğerlerimden dışarı fırlıyor. Koyu kömür rengi bir takım elbise giymiş.

Tanrım, nefes kesici.

Bana bakıyor, dudakları aralanıyor ve yüzüne şaşkınlık yerleşiyor. Kao'nun bana bakışı kendimi güzel hissetmemi sağlıyor ve ezilmiş özsaygım biraz olsun geri geliyor.

Ona yaklaştım. "Etkileyici görünüyorsunuz Bay Reed."

Ağzının köşesi kalkıyor. "Görölmeye değer bir görüntünüz var Bayan Reyes." Bir kahkaha attım. "Hazır mısınız?"

Kao bana elini uzatıyor ve ben ona bir adım daha yaklaşıyorum.

Elimi kaldırıp onunkine koyuyorum ve anında karıncalanmalar koluma yayılıyor.

Bu adam çok yoğun, dokunuşu bile elektrik gibi.

Süitten çıkarken Hana arkamızdan, "Gecenin tadını çıkarın çocuklar," diye sesleniyor.

Asansörün önünde durduğumuzda Kao mırıldanıyor, "Tanrım, çok güzel kokuyorsun."

Kapılar açılıyor ve içeri giriyoruz. Kao'nun parmakları benimkilere dolanıyor ve sonra "Restorana gitmiyoruz" diyor.

"Oh?" Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Nereye gidiyoruz?" Kao kıkırdıyor, "Bekleyip görmen gerekecek."

Binamızdan çıkarken Summer köşeden hızla geliyor, ama sonra duraklıyor. "Vay canına, ikiniz de çok güzel görünüyorsunuz. İyi akşamlar."

Cevap bile veremeden uzaklaşmasını izliyorum.

Kao...? Hayır... Ama...

Başımı kaldırıp ona baktım. "Salona mı gidiyoruz?"

"Kahretsin, anlayacağını biliyordum," diyor yüzünde geniş bir gülümseme belirerek. "Noel Balosu'nu kaçırdığımıza ve bunun için gerçekten çok çalıştığımıza göre, en azından bunu deneyimlemen gerektiğini düşündüm."

Kalbin. Daha düşünceli olabilir mi?

Kao'yu temkinli bir şekilde salona götürürken dudaklarımda mutlu bir gülümseme oynaşmaya başlıyor. İçeri girip tüm süslemeleri gördüğümde gülümsemem bir kahkaha balonuna dönüşüyor. "Çok güzel görünüyor. Kış harikalar diyarı temasına bayıldım," diye mırıldanıyorum.

Salonun ortasında sadece bir masa var ve köşede bir müzik grubu hazır bekliyor.

"Dans edecek miyiz?" Göğsümde bir beklenti pırıltısıyla soruyorum.

"Elbette," diyor Kao.

Kao benim için sandalyemi çekiyor. Otururken "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Kao başımın tepesine bir öpücük konduruyor.

Garson Kao için bir sprite ve benim için bir kola getiriyor, sonra da aceleyle salondan çıkıyor.

"Umarım sakıncası yoktur ama mutfağa siparişimi verdim bile," diyor Kao.

"Pizza yiyeceğim, bu yüzden beni beslemek zorunda değilsin."

"Hay aksi, işte gidiyorsun ve tüm eğlenceyi bozuyorsun," diye takılıyorum ona.

Kıkırdıyor ve sonra soruyor: "Deniz ürünleri tabağı senin için uygun mu? Sevdiğini biliyorum ve bunun güvenli bir bahis olduğunu düşündüm."

Masanın üzerinden elini uzatıp sıkıyorum. "Kulağa mükemmel geliyor. Erkeğimin kontrolü ele alması gibi. Buna alışabilirim."

"Erkeğin mi?" Dudakları o çok sevdiğim seksi sırtısına dönüşüyor.

"Evet," diye mırıldanıyorum.

"Yani bir ilişki içinde olmamız senin için sorun değil mi?" Kao soruyor.

"Evet, zaman ayırmak için çok fazla, değil mi?" Gülüyorum. "Beni yine ayaklarımın altından çekip alacağını bilmeliydim."

"Bu sefer düşmene izin vermeyeceğim."

Kao'nun sözleri göğsümde duyguların kabarmasına neden oluyor. Ona bakıyorum, birbirimize geri dönmek için bulduğumuz için çok minnettar hissediyorum.

"Seni seviyorum, Kao."

KAO

Sonunda Fallon'dan bu sözleri duyduğumda hayatımın tamamlandığını hissediyorum ve onsuz bir hayat yaşamaktan daha kötü bir şey olamayacağını anlıyorum.

Başparmağımı elinin arkasına sürüyorum ve "Az önce beni yaşayan en mutlu adam yaptın" diyorum.

Kahretsin, elbisenin içinde kesinlikle nefes kesici görünüyor. Sadece yüzünün yarısını kapatmasından nefret ediyorum ve keşke uzanıp saçlarını kulağının arkasına sıkıştırabilseydim. Geceyi mahvetmek istemediğim için kıpırdamadan duruyorum.

Bir garson yemeğimizi getiriyor ve masadan uzaklaştığında Fallon, "Giyinip kuşandık ve işler karışmak üzere," diye şaka yapıyor. "Bu mükemmel."

Biz yemek yerken grup fon müziği çalıyor. Atmosfer huzurlu ve gecenin plana göre gittiğine şükrediyorum.

Fallon'a "Az önce oturma odasında oturuyordum ve bir an i ç i n bulanıklık biraz azaldı," diyorum.

"Aman Tanrım! Bu harika," diye haykırıyor Fallon. "Aşağı yukarı iki ya da üç hafta sonra renkleri görmeye başlarsınız, değil mi?"

"Evet, tahmin etmek zor. Her insan farklı şekilde iyileşir. Biraz şansla ay sonuna kadar normale dönerim."

"Evet, o zaman kutlayacak çok şeyimiz olacak."

Bir ısırık aldım ve yuttuktan sonra, "Dekorasyon komitesine tekrar katılmalısın" dedim.

Fallon bir an duraklar. "Ameliyattan sonra göreceğiz."

"Toplantılara seninle gelirim," diye onu cesaretlendirmeye çalışıyorum. "Hatta bana yapmam için iş bile verebilirsin."

"Neden tekrar katılmamı istiyorsun?"

"Çok sevdin Fallon," diye açıklıyorum. "Sana mutluluk veren şeyleri yapmanı istiyorum."

"Beni ne mutlu eder biliyor musun?" diye sorar. "Ne mi?"

"Biz dans ediyoruz." Sesindeki şakacı tonu duyuyorum ve onu üzmemek istemediğim için dekorasyon komitesi konusunu kapatıyorum.

Ayağa kalkıp elimi ona uzattım. Fallon masanın etrafında dolaşıyor ve elimi tutarak dans pistine doğru yürüyoruz.

Grup çaldıkları şarkıyı anında durdurur ve bir an sonra adam *John Newman*'ın *Stand By Me* şarkısının açılış notalarını söyler.

Bir elimi onun yanına koyarak, ona bir adım daha yaklaşıyorum. Özellikle bu an için seçtiğim şarkıyla dans etmeye başlıyoruz. Hissettiğim her şeyi anlatıyor.

"Kao," diye fısıldıyor Fallon, sesi duygusallıkla titriyor. Sözler bize doğru süzülürken kollarını boynuma doluyor ve bana sıkıca sarılıyor.

Onu sıkıca kucaklıyorum ve başının yan tarafına bir öpücük konduruyorum. "Yanımda durduğun için teşekkür ederim."

Göğsüme doğru başını sallıyor ve vücudunun sarsıldığını hissediyorum.

"Meğer o kadar da mükemmel değilmişim," diye şaka yapmaya çalışıyorum ama o an çok duygusal.

Fallon geri çekiliyor ve sonra ağzını benimkine bastırıyor. Gözyaşlarının tadına bakarak ellerimi yüzüne götürüyorum ve başparmaklarımı kullanarak onları fırçalıyorum.

Geri çekiliyor ve fısıldıyor, "Sen mükemmelsin."

"Sadece senin gözlerinde," diye takılıyorum. Bir Deja vu hissi kaplıyor içimi, tüylerim diken diken oluyor. "Kahretsin, sanki bunu daha önce yapmışız gibi garip hissettim."

"Yaptık," diyor Fallon. "Kamyon bize çarpmadan hemen önce."

Gecenin daha da kötüye gitmesini istemediğimden, "Sanırım bu gerçekten kaderimizde varmış demek oluyor" diyorum.

"Bunu nasıl anladın?" diye sorar, sesinde kahkaha vardır.

"İlk seferinde doğru yapamadık, bu yüzden kader araya girdi ve bize bir tekrar verdi."

"Yeniden yapmak gibi mi?"

diye soruyor. "Evet."

Tam o sırada grup *Lauren Allred*'in *Never Enough* şarkısını çalmaya başlıyor. Zamanlamaları daha mükemmel olamazdı.

Müzik etrafımızda bir büyü örerken Fallon ve ben pistin üzerinde yavaşça hareket ediyoruz. Tempo arttıkça, o anı iliklerime kadar hissediyorum ve bu inanılmaz.

Şarkıcı son sözleri söylerken eğilip Fallon'ın dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Masaya doğru yürürken koluma giriyor ve yerimize oturduktan sonra, "Harika bir ilk randevu için teşekkür ederim" diyor.

Bölüm 21

FALLON

Kao ile aramız hiç olmadığı kadar iyi olsa da, bugün onu kontrol randevusuna götüreceğim için endişeliyim.

Kazadan bu yana ilk kez birlikte arabaya bineceğiz ve bir aksilik çıkmaması için dua ediyorum.

Derin bir nefes alarak oturma odasına yürüyorum ve Kao'nun beni beklediğini görüyorum. Bir kanepede oturuyor ve sağ dizinin zıpladığını fark ediyorum.

O da gergin.

Kendi endişemi bastırıp "Hadi gidelim. Geç kalmaktansa erken gitmeyi tercih ederim."

Kao ayağa kalkıyor, ben de elimi ona uzatıyorum. Parmaklarımız birbirine geçince onu sıkıyorum. "Yavaş süreceğim."

"Sana güveniyorum," diye cevap veriyor ve samimiyetini duyunca kaşlarımı çatıyorum. "Gergin mi görünüyorsun?"

"Sadece doktorun ne diyeceği konusunda endişeliyim." Bana cesaret verici bir gülümseme veriyor. "Umarım hepsi iyi haberlerdir."

"İyi geçeceğinden eminim."

Süitten çıkıyoruz ve arabama ulaştığımızda midem düğüm düğüm oluyor.

Sürücü kapısını açmadan Kao beni durduruyor ve sarılıp ağzıma bir öpücük konduruyor. "Her şey yoluna girecek. Tamam mı? Bunu başaracaksın."

Endişeli bir nefes verdim ve sonra arabaya bindim.

İkimiz de emniyet kemerlerimizi taktığımızda, derin bir nefes çekiyorum ve motoru çalıştırıyorum.

Lütfen kötü bir şey olmasın.

Aracı kampüs kapılarından çıkarırken kalbim çarpmaya başlıyor. Araba kullanmayı yeniden öğreniyormuşum gibi hissediyorum, gözlerim her yere dalıyor. Direksiyonu sertçe kavriyorum, başka bir araba bize doğru savrulursa acı çekerek hazır oluyorum.

Birden Kao, "Bu hafta sonu benimle gelir misin?" dedi. Kurumuş dudaklarımı çabucak ıslattım ve "Nereye?" diye sordum.

"Sadece ikimizin olacağı bir yer. Rancho Santa Fe'deki Rancho Valencia mı?"

"Bu üç saatlik bir yol," diye ciyaklıyorum, bir arabada bu kadar uzun süre geçirmeye hazır değilim.

"Bir helikopter ayarlayacağım."

Ağzım yukarı kıvrılıyor. "Her şeyi düşündün, değil mi?" "Elbette," diye kıkırdıyor. "Yarın akşam için bir villa ayırttım.

Pazar öğleden sonraya kadar." "Ya

hayır deseydim," diye takıldım

ona. "Riske girmeye hazırdım."

"Yarın saat kaçta yola çıkıyoruz?" Arabayı tıp merkezinin dışındaki park alanına çekerken soruyorum.

"Saat beşte mi?"

"Kulağa hoş geliyor," diye sırtıyorum motoru kapatırken ve sonra rahatlamış bir nefes veriyorum. "Başardık."

Arabadan inerken Kao, "Senden bir an bile şüphe etmedim," diye mırıldanıyor.

Doktorun muayenehanesine girdiğimizde Kao resepsiyonda duruyor. "Kao Reed. Saat 10'da randevum var."

"Oturun. Dr. Hodgson bir dakika içinde sizinle ilgilenecek," diyor resepsiyon görevlisi tatlı bir gülümsemeyle.

Oturur oturmaz elimi Kao'nun kalçasına koyuyorum. Sahiplenici davrandığımın farkındayım ama resepsiyon görevlisi bence biraz fazla arkadaş canlısı görünüyor.

Kao elimi kendi eliyle kapatıyor ve fısıldayabilmek için bana doğru eğiliyor, "Bunu arkamda bırakmak için sabırsızlanıyorum, böylece süite geri dönüp sevişebiliriz."

Ona gülümsüyorum ve elimi onun elinin altına koyarak parmaklarımı birbirine geçiriyorum. "Benim münzevim. Evlendikten sonra dağlarda yaşamak zorunda kalacağız."

"Bunu benim için yapar mısın?" diye mutlu bir şekilde sırtıyor.

"Tabii ki. İnsanların arasında olmaktan ne kadar nefret ettiğini biliyorum." "Sen hariç," diye mırıldanıyor sevgiyle.

"Doktor şimdi sizi görecektir," diye seslenen resepsiyon görevlisi mutluluk balonumuzu patlattı.

"Bekleyeyim mi?" Kao'ya soruyorum ama o başını sallıyor ve beni ayağa kaldırıyor.

Kısa bir koridordan geçip bir ofise girerken onun yanından ayrılmıyorum.

Dr. Hodgson, "Sizi görmek güzel Bay Reed," der ve el sıkışırlar. "Sizi de."

Kao bana eliyle işaret ediyor ve sonra kıkırdıyor. "Ben de kendi destek için kız arkadaş."

Karşı duvara dayalı bir sandalyeye oturduğumda doktor bana gülümsemekten kaçınıyor.

Dr. Hodgson Kao'ya ağır göz ekipmanlarının arkasına oturmasını işaret ediyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Çok daha iyiyim. Kaşıntı ve ağrı geçti. Çoğunlukla gözlerim kaşınıyor" diye yanıtlıyor Kao.

"Migren nasıl?"

Kao adına cevap vermemek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorundayım.

"Dün kötü bir tane geçirdim. Artık o kadar sık olmuyor," diye yanıtlıyor Kao.

"Tamam, kaç parmağımı kaldırıyorum?" "İki."

Dr. Hodgson geri çekiliyor. "Şimdi mi?"

"Dört."

Benim olduğum yere kadar geri adım atıyor. "Ve şimdi." Kao

mırıldanmadan önce bir süre duraksıyor, "Sanırım dört."

"Bu iyi." Dr. Hodgson Kao'nun karşısına oturur ve önce sol gözünü muayene eder. "Yukarı bak. Aşağı. Sola. Sağa. Dümdüz ileri." Birkaç saniye sonra Dr. Hodgson "Basınç kontrolü." dedi.

Ellerimi kucağımda kenetliyorum, bakışlarım Kao'ya yapışıyor.

"Basınç iyi görünüyor. Sol gözünüz on sekiz, sağ gözünüz on beş. Oldukça mutluyum."

"Bu iyi," diye kıkırdıyor Kao.

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama doktorun memnun görünmesine sevindim. Dr. Hodgson Kao'nun gözlerine uzun uzun bakıyor, sonra şöyle diyor: "Graft güzelce tutundu. Kornealar kristal berraklığında. Hiç hava kabarcığı görmüyorum, bu iyi bir şey." Tekrar Kao'ya yaklaşır. "Dümdüz karşıya bak.

Ben."

Sonra Dr. Hodgson ayağa kalkıyor. "Gözleriniz buğulanır ya da bulanıklaşırsa bizi aramanızı istiyorum. Gözlerinizi ovuşturmayın ya da bastırmayın ama şu ana kadar her şey yolunda görünüyor."

Kao ekipmanın arkasından çıkıp doktora gülümserken yüzünde rahatlamış bir ifade beliriyor. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Bulanık görüşünüz iyileşmeye başlayacak ve yakında daha ince ayrıntıları görmeye başlayacaksınız."

"Peki ya renk?" Kao soruyor.

"Daha önce de belirttiğim gibi, ilk olarak ana renkleri göreceksiniz, muhtemelen kırmızıyı. Bir sabah uyandığınızda renkleri görebiliyorsanız şaşırmayın. Yine de bulanıklığın kaybolması daha uzun sürecektir."

"Numaralı gözlüğe ihtiyacım olacak mı?" Kao soruyor.

"Hiç sanmıyorum. Vizyonunuzun neye karar vereceğini görmek için bekleyelim."

Tekrar el sıkıştılar ve böylece randevu sona erdi. Çok daha uzun sürmesini bekliyordum. Ayağa kalktığımda Kao elimi tutmaya geliyor.

Dr. Hodgson memnun bir gülümsemeyle, "Bir sorun çıkmazsa bir ay sonra görüşürüz," diyor.

Ayrılmadan önce "İyi günler," diye mırıldandım.

KAO

Tıp merkezinden ayrılırken rahat bir nefes aldım. Vücudumun donör dokuyu reddedeceği endişesi her zaman vardı. Gözlerimin iyileştiğini duymak endişemi hafifletiyor.

Arabaya ulaşmadan önce Fallon'un elini kaldırıyorum ve başparmağına bir öpücük konduruyorum. "Beni getirdiğin için teşekkür ederim."

Kapıların kilidini açarken "Daha uzun süreceğini düşünmüştüm," diyor. "İyi haberlere sevindim."

Arabaya bindikten sonra, "Rengin geri dönmesi için sabırsızlanıyorum," diyorum. Kampüse geri dönerken Fallon'un yeniden gerildiğini hissediyorum.

"Hafta sonu için heyecanlı mısın?"

"Evet, hiç uzağa gitmedik." Hemen ekliyor, "Sadece ikimiz." "Bu kulağa hoş geliyor," diye mırıldanıyorum sırtıırken.

Ağzının etrafında bir gülümseme dolaşıyor. "Benimle geliyor musun?" "Hayır, sadece ikimiz."

Trinity'ye tek parça halinde döndük ve arabadan iner inmez Fallon'a sarıldım. "Bu fethedilen bir kilometre taşı."

"Evet, şimdi daha iyi hissediyorum," diye itiraf ediyor Fallon göğsüme yaslanarak. Yüzünü benimkine doğru kaldırıyor ve ben de dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Önce yemek, sonra uyku."

"Kulağa harika geliyor," diye kıkırdıyorum.

Süite döndüğümüzde Fallon restorana sipariş verirken ben de ikimize birer şişe su alıyorum.

"Sipariş uzun sürmez. Sadece eşofman ve tişört giyeceğim," diyor Fallon koridorda kaybolmadan önce.

Ben de aynısını yapabilirim. Odama gidip rahat kıyafetlerimi giydikten sonra yatağımı topluyorum, böylece kestirmeye geldiğimizde ortalık dağılmamış oluyor.

Ortak alana geri döndüğümde Fallon mutfaktaki adada oturuyordu. Gözlerim yüzüne dökülen saçlarının üzerinde geziniyor ve bu durum içimi sızlatıyor.

Ona doğru ilerleyerek elimi kaldırıyorum ve saçlarını geriye doğru tarıyorum. Yüzünü hızla başka yöne çeviriyor. "Yapma bunu," diye fısıldıyorum çenesinden tutup yüzünü tekrar bana çevirirken. "Güzel kız arkadaşımı görmeme izin ver." Öne doğru eğilip dudaklarımı yara izlerine bastırıyorum. Kıpırdamadan derin bir nefes alıyorum, sonra geri çekilip onunla göz göze geliyor. "Tanrım, nefes kesicisin."

Çenesi titriyor ve bakışlarını benimkilerden ayırırken zorlukla yutkunuyor. "Sadece iki hafta."

Kapı çalıyor ama açmadan önce alnına bir öpücük konduruyorum. Yiyecekleri teslimatçıdan alıp tezgâha taşıyorum. "Bize ne aldın?"

"Sebzeler. Bol bol sebze. Çok fazla abur cubur yiyorsun" diye beni azarlıyor.

Kabı açarken yüzümde şakacı bir hoşnutsuzluk ifadesi beliriyor ve Fallon'un bir sebze tabağı sipariş ettiğinden emin oluyorum. Yiyeceklerin yarısını bile seçemiyorum ama Fallon'u hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için yüzümü ifadesiz tutuyorum.

Fallon kıkırdayarak, "Dalga geç benimle," der. "Akşam yemeğinde hamburger yiyebilirsin." "Bununla yaşayabilirim," diye şaka yapıyorum.

Mısır koçanlarını seçebildiğim için bir tane alıyorum. Fallon ağzına mantara benzeyen bir şey atıyor ve ben mısırdan bir ısırık daha alamadan çatalını ağzıma götürüp "Aç" diye fısıldıyor.

Emrettiği gibi yapıyorum ve mantarı tattığımda ağzımın kenarı kalkıyor.

Fazlasıyla sağlıklı öğle yemeğimizi bitirdiğimizde Fallon'un elinden tutup odama sürüklüyorum. "Ben iyi bir çocuktum ve tüm sebzelerimi yedim." Kapıyı arkamızdan kapatırken ona sırtıyorum ve bu kez kilitliyorum. "Şimdi sıra tatlıda."

Fallon yatağıma tırmanırken bir kahkaha patlattı. "Ne tür bir tatlı?"

Dizimi şiltenin üzerine koyarak üzerine sürünüyorum. Başımı eğerek alt dudağını nazikçe ısııyorum, sonra "Ağzın" diye mırıldanıyorum. Boynuna bir öpücük konduruyorum. "Tenin." Göğsünden aşağı inerek gömleğini yukarı itiyorum ve dişlerim kalçasını sıyrıyor. "Her yerini."

Fallon'un sesi alçak, "Ya biri bizi basarsa ne olacak?" diye dalga geçiyor.

"Kapıyı kilitledim," diye homurdanıyorum eşofmanının kemerini biraz daha aşağı iterken. Ona bakıp gözlerinin bana odaklandığını görünce, "Yorgun değilsen ve uyumak istemiyorsan," diyorum.

Başını sallıyor ve ben de vücuduna doğru sürünerek onun üzerine çıkıyorum. Elimi sağ yanağına götürerek saçlarını tarıyorum ve avucumu yaralarının üzerinde tutarak ağzımı onunkine bastırıyorum. Öpücüğü derinleştirerek alt bedenimi bacaklarının arasına yerleştiriyorum, onun için ne kadar sert olduğumu hissetmesini istiyorum.

Bu an zevk almak için değil, Fallon'a onu ne kadar sevdiğimi ve arzuladığımı göstermek için.

Bölüm 22

FALLON

Kao'nun öpücükleri, onun tadıyla kafayı bulana kadar beni uyuşturmanın bir yolunu buluyor. Kaslı vücudu benimkine baskı yaptığında hiçbir yara izi kalmıyor - ve onun altında kendimi kadınsı hissediyorum.

Kao'nun üzerimde sahip olduğu güç artık korkutucu değil, aksine özgürleştirici ve güvenli.

Dili benimkine sert vuruşlar yapıyor ve dişleri dudaklarımı ısırıyor, ona olan arzum arttıkça karnım beklentiyle geriliyor.

Leğen kemiği benimkine yerleştiğinde ve ne kadar sert olduğunu hissettiğimde, karnımda bir çırpınma patlamasına neden oluyor.

Gömleğini çekiştirmeye başlıyorum, göğsünün ve karın kaslarının sert düzlemlerini keşfedebilmek için çıkarmasını istiyorum. Kao öpüşmeyi kesiyor ve yakasından tutarak gömleği başının üzerinden çekiyor.

Gözlerim anında düşüyor ve kumaşı yere atarken hareket eden kaslarının görüntüsüyle bayram ediyorum.

Bir insanın bu kadar inanılmaz görünmesi nasıl mümkün olabilir? Karın kasları bile mükemmel bloklar halinde sıralanıyor ve düşük eşofman altından yontulmuş bir V görünüyor.

Avuçlarımı omuzlarına koyarak göğsünün üzerinden aşağı doğru fırçalıyorum, altın teninin her bir kıvrımını ve kabarıklığını ezberliyorum.

Bakışlarım onunkilerle buluştuğunda ve seksi sırtışını gördüğümde kıkırdıyorum. "Baktığım için beni suçlama. Kendi iyiliğin için fazla yakışıklısın."

Kao'nun sırtışı büyüyor. "Sıra bende." G mleğimi çıkarmasına yardım ediyorum ve ben gömleğimi yere atarken o çoktan s tyenimi çözüp çıkarmış oluyor.

Gözlerim hızla yüzüne kayıyor ve g ğ slerimi görünce dudaklarının aralanmasını izliyorum. "Lanet olsun, m kemm l," diye mırıldanıyor başını eğip meme ucumu ağzının sıcaklığına emmeden önce.

Oh. Tanrım.

 ooooook iyi.

Ona doğru eğildim ve bu onun dişlerini sert tomurcuğun üzerinde sıyırmasına neden oldu. Geri çekiliyor ve bana gülümsüyor. "Sebzelerden çok daha iyi."

Bir kahkaha patlatıyorum ve ardından Kao'nun eli göğsümü kaplıyor ve bana masaj yapmaya başlıyor. "M kemm l uyum sağlıyorsun."

Ellerim onun kaslı sırtına doğru ilerlerken bu iltifatın tadını çıkarıyorum.

Kao'nun ağzı benimkini buluyor ve öpücük yoğunlaştı a dokunuşu daha da sertleşiyor, ta ki onu arzulamaktan ateşim çıkana kadar.

Ellerim kı ına gidiyor ve onu sıkıca kavrayarak üzerime doğru itmeye çalışıyorum. Kao isteğimi yerine getirmek yerine kendini hafifçe kaldırıyor ve eli göğsümden ayrılıyor. Tam itiraz etmek üzereyken eli eşofmanımın altına giriyor ve parmaklarının hassas tenimin üzerinde gezindiğini hissediyorum.

Dudakları benimkileri öyle bir hararetle yoğuruyor ve ısırıyor ki, içimde yarattığı sıcaklıktan yanacakmışım gibi hissediyorum.

Kao beni aralıyor ve parmağı klitorisime değdiği anda vücudum keskin bir zevk hissiyle sarsılıyor.

Sol elimi çenesine götürürken sağ elimi eşofmanının altına sokuyorum, böylece kı ını kavrarken tenini hissedebiliyorum.

Kao öpüşmeyi kesiyor ve gözleri yüzüme kilitleniyor. Bana büyük bir konsantrasyonla bakıyor ve tam kendimi garip hissetmeye başlayacaktım ki ağzının köşesi kalktı ve "İşte buradasın" diye fısıldadı. Başlıyorum

Kaşlarını çatıyor ama sonra şöyle açıklıyor: "Yeterince uzun süre bakarsam bulanıklık biraz azalıyor."

Gözleri yüzümü o kadar büyük bir sevgiyle okşuyor ki boğazımda bir yumru oluşuyor. Ben daha duygusallaşamadan eli aşağı iniyor ve bir parmağını içime sokuyor.

Kao'nun bana ilk kez bu kadar yakından dokunmasının verdiği yoğun his karşısında dudaklarım sessiz bir solukla aralanıyor.

Elimi boynunun arkasına götürüyorum ve parmağını yavaşça içime sokmaya başlarken ağzını tekrar kendime çekiyorum. Dillerimiz birbirine değdiğinde Kao avucunu klitorisime bastırıyor ve ağzına doğru inliyorum.

Dokunuşu daha da sertleşiyor ve karnımda bir sıkışma hissetmeye başladığımda bacaklarımı daha geniş açıyorum. Sonra aniden duruyor ve ben hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkarıyorum.

Kao öpüşmeyi keserken tek duyduğum bir kıkırdama.

KAO

Sınırlarımı zorluyorum, ama Fallon'a ihtiyacım var, eşofmanını ve külotunu tutup kumaşı bacaklarından aşağı sürüklüyorum.

Kendi eşofmanlarımı çıkardığımda gözlerinin nasıl açıldığını izliyorum. Gerginleşmesini istemediğim için, "Girmek yok. Sadece seni hissetmek istiyorum."

Çabucak başını sallıyor. "Yine de seks yapmamızda bir sorun yok."

Tekrar üzerine çıkıyorum ve üzerine bastırdığımda sıcaklığını ve ıslaklığını hissediyorum, vücudum zevkten titriyor. "Siktir, çok iyi."

Başımı göğsüne indiriyorum ve sağ elim belinin ve kaburgalarının üzerindeki derisini yoğururken meme ucunu sertçe emiyorum. Bir öpücük izi bırakıyorum

boynunu okşamaya başladım.

Fallon'un elleri tekrar kıcıma ulaşana kadar sırtımda geziniyor ve bacakları açılarak ona tam erişimimi sağlarken tırnakları içeri giriyor.

Bu cazibe beni neredeyse tüm düşünce ve mantığımdan sıyrıyor, ama bu hafta sonu onunla sevişmek istediğim için kendimi kontrol etmeyi başarıyorum.

Bakışlarım tekrar yüzüne yerleştğinde Fallon, "Bekaretimi şimdi alırsan, rahatsız edici kısmı aradan çıkarabilir ve hafta sonunun tadını çıkarabiliriz" diyor.

Şaşkınlığım içimde dalgalanırken ona bakıyorum ve "Bakirelik mi?" diye sorabilmem için bir an geçmesi gerekiyor. Bakire misin?"

Fallon bir kıkırdama çıkarır. "Neden herkes çoktan seks yaptığımı düşünüyor? Geçen gün onlara söylediğimde kızlar bile şok oldu."

"Çünkü sen çok güzelsin," diyorum. "Şikayet ettiğimden değil."

Tanrım, o tamamen benim olacak.

Onun ilki olacağım için inanılmaz bir gurur ve onurla doluyum.

Fallon bana bir kaşını kaldırıyor ve ben hala bir şey söylemeyince başını eğiyor. "Evet mi? Hayır mı? Şimdi her şeyi fazla düşünmenin sırası değil."

Yüzüme geniş bir gülümseme yayılıyor. "Tamamen benim olduğun gerçeğinin tadını çıkarıyordum."

"Ah." Bir elini çeneme götürdü ve çok sevdiğim pratik, kontrol manyağı biri olarak, "Ben doğum kontrol hapi kullanıyorum. Prezervatifi atlayabilir miyiz? Bekâretimi aramızda lastik varken kaybetmek istemiyorum."

Sessizce kıkırdıyorum. Tam ona cevap vermek üzereydim ki kapım çalındı ve "Uyuyoruz. Git başımdan!"

Fallon altımda gülmeye başladı.

"Göz damlalarını aldın mı?" Noah bağıyor. "Evet.

Git buradan."

Onun güldüğünü duyuyorum ve bu Fallon'u daha da güldürüyor. Ona ters ters bakarak, "Bu hafta sonu yeterince hızlı gelemeyiz," diyorum. "Göz kalkanlarınızı unutmayın," diye tekrar bağıyor Noah.

"Siktir git," diye bağıyorum alnımı Fallon'un omzuna koymadan önce.

Sonunda onu soydum ve sonra bu bok oldu. Noah'nın o anı yok etmesiyle Fallon'un üzerinden kalkıp yanına uzanıyorum. "Yemin ederim, bir grup çocukla yaşamak gibi bir şey ve daha seks bile yapmadık."

Fallon hâlâ gülerek yanıma sokuluyor ve sonra göğsüme tembel desenler çizmeye başlıyor. "Bahse girerim seni tekrar havaya sokabilirim."

"Oh, öyle mi?" Sırıtiyorum.

Eli göğsümde ve karın kaslarımda sıcak bir yol çiziyor, ama sonra parmakları sikime dolanmadan önce kalçalarımın altına inen V'yi okşamak için duruyor. Vücudunun üst kısmını üzerime itiyor ve sonra ağzı benimkinin üzerinde.

Aletimin Noah'ın neden olduğu ruh hali katilinden kurtulması için gereken tek şey bu.

Kalçasından tutarak onu sırt üstü yatırıyorum ve orgazm olmasını isteyerek aşağı inerken vücuduna öpücükler bırakıyorum. Omuzlarım bacaklarını açmaya zorluyor ve sonra düzgünce kesilmiş buklelerine bir öpücük konduruyorum. Dilim klitorisinin üzerinde gezindiğinde, kalçalarının titrediğini hissediyorum. Fallon'un tadı dilimde patlıyor ve ondan daha fazlasını isteyerek, kıcı yataktan kalkmaya başlayana kadar klitorisini sertçe emiyorum. Bir an durup ona bakıyorum ve yüzünü bir yastıkla kapattığını görünce dudaklarıma bir sırtış yerleşiyor.

Emme ve yalama arasında gidip gelmeye başlıyorum ve çok geçmeden Fallon'un kalçaları inip kalkıyor. Vücudu gerildiğinde ve titremeye başladığında, elimi amına götürüyorum ve orgazmı kalıcı kılmak için klitorisine masaj yapıyorum. Karnına bir öpücük konduruyorum ve ancak o zaman yastığı yüzünden çekiyor,

Nefes nefese, vücuduna geri sürünüp ağzımı onunkine yapıştırıyorum, böylece dudaklarımda kendi tadını alabiliyor.

Fallon orgazmdan çıktıktan sonra eli yan tarafıma doğru hareket ediyor ve parmaklarını tekrar sikimin etrafına sarıyor. Yavaşça beni okşamaya başlıyor, ama rahat etmesini isteyerek sırtüstü yatıyorum ve yarısını üzerime çekiyorum.

Fallon bana sırtlıyor ve sonra sikimi tutuşunu sıkılaştırıyor. Zevk vücudumda dalgalanıyor ve duramıyorum, kalçalarım onun eline doğru itmeye başlıyor. "Çok, çok iyi," diye inliyorum. "Sakin durma."

Çenesinden tutarak yüzünü kendime doğru kaldırıyorum ve ağızlarımızı birbirine yapıştırıyorum.

Göğüslerinin yan tarafıma ve göğsüme baskı yaptığını hissediyorum, tenimiz ter ve arzuyla kayganlaşıyor.

Fallon sikimi daha hızlı pompalamaya başladı, ta ki ben ağzının içinde nefes nefese kalana kadar. "Siktir, elinin her yerine boşalacağım."

Parmaklarının içine daha sert giriyorum ve sonra zevk içimde titremeye başlamadan önce bedenim kasılıyor.

Bölüm 23

FALLON

Temizlendikten sonra giyiniyoruz ve sonra Kao'ya göz damlaları için yardım ediyorum. Yüzümde aptalca bir sırıtma var.

Kao ile ilk cinsel deneyimim... bir erkekle ve cinsel ilişkiye girmemiş olsak da mükemmeldi.

Göz damlaları arasında beklerken, "Acaba ağrıyacak mı?" diyorum. Kaşları çatılınca açıklıyorum: "Cinsel ilişki. İlk defa."

Kao kalçalarımı tutup karnıma bir öpücük konduruyor, sonra başını tekrar arkaya yatırıyor. "Sadece iyi hazırlandığından emin olacağız."

"Hmm." Bir kıkırdama çıkardım. "Daha önce bana oral seks yaptığın zamanki gibi mi? İlerisi için söylüyorum, dilinle yaptığın o dönme hareketine bayıldım."

Kao başını sallar. "Sen ve Jase'in aile olduğunuza şüphe yok. Hiçbir filtren yok."

"Doğrudan olmak en iyi yoldur," diye mırıldanıyorum üzerine eğilirken. "Gözlerini aç." Dediğimi yapıyor ve ben de son damlaları koyuyorum. "Hepsi tamam."

Yanına oturuyorum ve yanağımı omzuna yaslıyorum. "Bu hafta sonu için sabırsızlanıyorum."

"Bu ikimiz için de geçerli."

Bir dakika dolduğunda Kao birkaç kez göz kırptırıyor ve sonra kalkıyoruz. Kapısını açar açmaz bir kahkaha patlatıyorum. "Biri kapına bir kağıt yapıştırmış." Kağıdı çekip çıkarıyorum ve okuyorum: "Tanrı aşkına, rahatsız etmeyin. Onlar 'uyuyor'. Tanrı biliyor ya, tüm o gerginlikten kurtulmaları gerekiyor."

"Noah!" Kao kahkahasını içinde tutmaya çalışırken havlıyor. "Notu kapıma sen mi koydun?"

"Jase'di," diye hemen geri seslenir.

"Şerefsiz," diye mırıldandığını duyuyoruz Jase'in. "Beni ele vermekte tereddüt etmedin."

Koridorda yürürken Noah'nın "Fallon'dan senden daha çok korkuyorum" dediğini duyuyorum.

Oturma odasına doğru yürürken kâğıdı buruşturup kuzenime fırlattım ve "Küçük pislik" diye mırıldandım.

"Mila'ya sor, benimle ilgili küçük bir şey yok," diye şımartıyor Jase beni.

"Bunu bilmeme gerek yok," diye nefes nefese su almak için buzdolabına doğru yürüyorum.

Jase, "Sıkıldım ve ders çalışmak istemiyorum," diye sızlanıyor.

Bir yudum almadan önce "Film izle," diyorum. Yutkunurken şişeyi Kao'ya uzatıyorum ki o da biraz alabilsin.

"Dürüst olmak gerekirse, içeride olmaktan yoruldum," diye mırıldanıyor.

Yapabileceğimiz bir şeyler düşünmeye çalışıyorum ama yaralarım yüzünden insan içine çıkmaya hiç niyetim yok. "Mila'yı bir randevuya götür."

"Bebeğim?" Jase koltuktan kalkarken bağıyor. "Akşam yemeği için dışarı çıkmak ister misin?"

Mila'nın cevabını duyuyorum, "Sipariş verebiliriz. Fallon'a kaçırdığı işleri yetiştirmem gerekiyor."

"İşten bahsediyoruz," diyor Noah. "Gel otur yerine. Çalışmamız gereken bir sınav var. Profesör bunu sözlü olarak yapmana izin vereceğini söyledi."

"Bu hem iyi hem de kötü haber," diye mırıldanıyor Kao. Suyu bana geri veriyor ve Noah ile oturmaya gitmeden önce dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor.

Koridorda Jase'in somurttuğu ve Mila'nın ona ters ters baktığı yere doğru yürüyorum. "Üzgünüm, Jase. Sanırım kendini eğlendirmen gerekecek."

"Ah." Elini göğsüne vuruyor. "Çok soğuk."

Mila dizüstü bilgisayarını almak için odalarına geri dönüyor, sonra dışarı çıkıyor ve "Odanda çalışmak ister misin?" diye soruyor.

"Elbette."

Jase Hunter'ın odasına doğru yürürken Mila ve ben de benim odama giriyoruz. Yatağıma yerleşiyoruz ve o daha dizüstü bilgisayarını açmadan Jade yanımıza geliyor. "Jase ve Hunter ders çalışıyorlar. Ben de yardım edeyim."

Hana açık kapımın önünden geçiyor, sonra geri dönüp "Birlikte olacağımızı kaçırdım mı?" diye soruyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum bir kahkaha patlamasıyla. "Mila işimi yetiştirmeme yardım ediyor, Jade de sadece takılıyor. Bize katılmak ister misin?"

İçeri giriyor ve Jade'in yanına oturmak için yatağa tırmanmadan önce kapıyı arkasından kapatıyor. "Ee? Ne oldu?"

Neyi kastettiğini bilmiyormuş gibi davranarak "Neyle?" diye soruyorum.

Jade kaşlarını bana doğru sallayarak, "Sen ve Kao bütün öğleden sonra onun odasındaydınız," diyor.

"Uyuyorduk," diye takılıyorum onlara, detayları duymak için can attıklarını bildiğimden.

"Kahretsin, kadın. Hâlâ bakire misin, değil misin?" Hana tersledi.

Başımı sallıyorum, gözleri açılıyor ve sonra diyorum ki, "Korkarım hala bir taneyim."

"Vay anasını," diye soluk soluğa kalıyor Jade. "Kao'nun ciddi bir özdenetimi var."

"Jase'le kıyaslanamaz bile," diye mırıldandı Mila. "Bir ay boyunca beni neredeyse delirtiyordu."

"Yoksa beklemek istediğin için mi?" Hana soruyor, gözleri keskinleşiyor Ben.

"Hayır, ona altın tepside sundum," diye hemen endişelerini dile getirdim. dinlenmek için. "Çünkü bir grup çocukla birlikte yaşıyoruz."

Mila kıkırdamaya başlar. "Jase'e o notu asmamasını söyledim."

"Bu hafta sonu bir yerlere gidiyoruz," diye bombayı patlatıyorum. Arkadaşlarım bana bakıyor ve ben de "Kao ve ben. Beni Rancho Santa Fe'deki Rancho Valencia'ya götürüyor" diye açıklamak zorunda kalıyorum.

Jade, "Duyduğuma göre orası olağanüstü güzel bir yermiş," diyor.

"Evet, bir kez ailemle uzun bir hafta sonu için gitmiştim. Yapacak çok şey var" diye ekliyor Mila.

"Sanki yatak odasından çıkacaklar da," diye kıkırdıyor Hana.

"Ne yaparsak yapalım, eğlenceli olacağına eminim," diyorum yüzümde muzip bir sırıtışla. "Dürüst olmak gerekirse, Kao'yla vakit geçireceğim için heyecanlıyım."

Mila dizüstü bilgisayarını açarak, "Tamam, hadi biraz çalışalım," diyor.

KAO

Fallon yüzüncü kez olsa gerek hafta sonu çantalarımızın içindekileri kontrol ediyor.

Kolundan tutarak onu yatakta oturduğum kucağıma çekiyorum. "Eğer bir şey unutursak, oradan alabiliriz."

Saatini kontrol ediyor, sonra da "Helikopter ne zaman geliyor?" diye soruyor.

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "Beş."

"Bu bize yirmi dakika kazandırır," diye mırıldanıyor Fallon, akli muhtemelen biz ayrılmadan önce yapılması gerekenlerin zihnindeki listesiyle yarışıyor.

Telefonum çalmaya başlıyor ve Fallon kucağımdan kalkarken elimi cebime atıp cihazı alıyorum. Ekranda babamın adının yanıp söndüğünü görünce, "Selam baba" diye cevap veriyorum.

"Üzgünüm, dün aramadım. Gece on bire kadar bir toplantıdaydım."

"Lanet olsun." Alnımda bir çatık kaş oluşuyor. "İş yerinde her şey yolunda mı?" "Evet, sadece yıllık bütçe toplantısı. Doktorun nasıldı?

randevu?"

Babam için endişelenmeme gerek olmadığını duyduğumda rahatlıyorum, sonra da "İyi geçti. Dr. Hodgson kaydettiğim ilerlemeden memnun."

"Görüşün nasıl?"

Arka planda annemin "Kao mu o?" diye sorduğunu duyuyorum. Hoparlörü aç." dediğini duyuyorum. Birkaç saniye sonra, "Selam tatlım. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Çok daha iyiyim. Biraz odaklanırsam bulanıklık biraz azalıyor."

"Bu harika bir haber," diyor babam. İleriye doğru attığım her küçük adımda heyecanlanıyor.

"Fallon nasıl?" Annem soruyor.

Bakışlarım Fallon'unkilere kayıyor ve sırtıyorum. "O iyi. Onu hafta sonu için götürüyorum. Bu arada, saat beşte yakalamamız gereken bir helikopter var."

"Güzel, artık yolda ikiniz için endişelenmemize gerek yok. Onu nereye götürüyorsun?" Babam soruyor.

"Rancho Santa Fe'deki Rancho Valencia. Bir villa ayırttım."

"Aww... romantik oğlum. En azından doğru bir şey yaptım," diyor annem. "Umarım harika bir hafta sonu geçirirsin."

Sonra babam dedi ki, "Korunmayı unutma. Büyükbaba olmak için çok gencim."

Fallon bir homurtu çıkarıyor ve hemen ağzını kapatıyor. "Merak etme baba," diye kıkırdıyorum. "Gitmem gerekiyor. İkinizi de seviyorum."

Annemle babamdan gelen koro halindeki "seni seviyorum" lardan sonra telefonu kapatıp başımı sallıyorum. "Bu az önce oldu."

"Çantaları al," diye kıkırdar Fallon. "Süitten çıkmak ve seni tamamen kendime almak istiyorum." Kapıya doğru yürür, sonra duraklar. "Her şeyimiz var, değil mi?"

"Kesinlikle. Birkaç kez kontrol ettiniz," diye onu temin ediyorum bavulları alırken.

"Göz damlaların mı?"

"Evet."

"Göz kalkanlarınız?"

"Evet."

"Migren ilaçları mı?"

"Fallon," önünde duruyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum,

"Gidelim." "Tamam." Bir nefes verdi ve gözleri odayı taradı.

Dışarı çıkıyor.

Tanrım, kızımı seviyorum.

Sonunda süitten çıktık ve binadan yürüyerek ana kapılardaki güvenlik kulübesinin yanında bulunan helikopter pistine doğru ilerledik.

Fallon helikoptere tırmanırken mutlu bir çığlık atıyor. Önce çantaları yüklüyorum, sonra helikoptere tırmanıyorum. Yanına oturup kulaklıklarımızı takıyoruz ve sonra elini tutup kalçamın üzerine koyuyorum.

Pilot havalandığımızı anons ediyor ve havalanmaya başladığımızda midem bulanıyor. Uçmadan önce kampüsün yüz seksen derecelik bir görüntüsünü elde ettiğimizde Fallon'un gülümsemesi büyüyor.

Penceremden hızlıca dışarı bakmaya cesaret ediyorum ve aşağıdaki dağları görünce hızla geri çekiliyorum.

Tanrım, yükseklikten nefret ediyorum.

Yüzümü Fallon'a çeviriyorum ve onun aşağıdaki manzarayı seyretmesini izliyorum. Ellerimizi kaldırıp parmak eklemlerine bir öpücük konduruyorum.

Otuz dakika sonra, Rancho Valencia'ya iniyoruz. Tanrı'ya şükür tek parça halinde geldik. Kulaklıkları çıkarıp önce ben iniyorum, sonra Fallon'un inmesine yardım ediyorum. Bavullarımızı kaptığımız gibi resepsiyona doğru yürümeye başladık. Bir kapıcı bize doğru koşarak geliyor ve çantaları benden alıyor.

"Rancho Valencia'ya hoş geldiniz, Bay Reed, Bayan Reyes. Bu taraftan lütfen."

Bizi resepsiyon alanından uzaklaştırdığında, "Villa için anahtar kartımız sizde mi?" diye soruyorum.

"Evet, efendim."

Kahretsin, burayı şimdiden sevdim ve sadece beş dakikadır buradayız. "Her şey istediğim gibi ayarlandı mı?" Onu kontrol ediyorum.

"Peki efendim. Hazır olduğunuzda sizi ahırlara götüreceğim." "Ahırlar mı?" Fallon sorar.

"Bir sürpriz," diye mırıldandım.

Kapıcı bizi güzel bir villaya götürüyor ve ön kapıyı açarak çantalarımızı kanepenin yanına bırakıyor. "Otuz dakika içinde döneceğim, efendim."

"Teşekkür ederim."

Gitmesini bekliyorum, sonra Fallon'a dönüyorum. "Burası gerçekten çok güzel." Beyaz mobilyalar mekânı ferah ve temiz gösteriyor, tavan boyunca uzanan ahşap kirişler de bunu vurguluyor.

"Doğru." Fallon bana sırtıyor, sonra da "Önce etrafa bir bakalım" diyor.

Elini tutup beni villanın içine götürmesine izin verdikten sonra hemen dışarıdaki araziye keşfediyorum. Her şey lüks ve havada huzurlu bir atmosfer var. Kış olmasına rağmen tüm bitkiler her daim yeşil olmalı çünkü doğayla ve el değmemiş topraklarla çevriliyiz.

Villaya geri dönerken, "İstediğim gibi bir çift bot getirdin mi?" diye sordum.

"Öyle mi?"

"Onları giyme zamanı geldi."

"Neden?" Fallon bana muzip bir sırıtış attı.

Başımı sallayarak kıkırdıyorum. "Merak etmek yok. Bu bir sürpriz."

Fallon topuklu ayakkabılarını giydikten sonra kapıcıyla ön tarafta buluşuyoruz. Bizi iki atın beklediği yere götürüyor ve Fallon onları görür görmez iki eliyle kolumu tutup heyecanlı bir dans yapıyor.

Fallon, "Aman Tanrım, muhteşemler," diye nefes nefese kalır ve hemen onlara yaklaşarak dikkatini onlara verir.

Görevli, bizim için hazırladıkları piknik alanına ulaşmak için hangi patikayı takip etmemiz gerektiğini açıklıyor.

Kendi atıma binmeden önce Fallon'un atına binmesini bekliyorum ve ikimiz de hazır olduğumuzda, ağaçların arasında kaybolan bir patikaya doğru yavaşça dörtnala gidiyoruz.

Fallon etrafına bakarken yüzünde güzel bir gülümseme beliriyor ve ardından mutlu bir iç çekiyor. "Kendinizi aştınız Bay Reed."

"Beğenmene sevindim." Bu hafta sonu tek görevim Fallon'u etkilemek ve onu ne kadar çok sevdiğimi göstermek. Son birkaç gündür birbirimizin kıyafetlerini yırtıyoruz ve Fallon'la sadece konuşmak istediğim için soruyorum, "Okul işleri nasıl gidiyor? Hepsini bitirdin mi?"

"Evet, ama muhasebe notum yetmiş beşe düştü. Tekrar doksana çıkarmam lazım."

"Noah sana yardım edebilir," diye hatırlatıyorum ona.

"Sadece gelecek haftaki sınav için çok çalışmam gerekiyor. Ondan sonra iyi olacağım."

Atlarımız bizi yeşilliklerin ve ağaçların arasından yavaşça geçirirken bir an sessizlik oldu, sonra ben sordum: "CRC'de çalışmaya devam edecek misin?"

yaz tatilinde?"

"Oh, kesinlikle." Bir kıkırdama çıkarıyor. "Bundan kaçış yok." Fallon eninde sonunda CRC Holding'in başkan yardımcılığını devralacak ve ben onun üzerindeki baskıdan endişe duyuyorum. "En azından bu işi dört gözle bekliyor musun?"

"Evet, Jase ve Hunter da orada olacak." Fallon bana gülümsüyor. "Birkaç ay içinde mezun oluyorsun. Gelecek hakkında son konuştuğumuzda Indie Ink'e katılma konusunda ikilemde kalmıştın. Ne yapacağına karar verdin mi?"

Emin olmayan bir yüz ifadesi takındım. "Noah ile bu konu hakkında konuşuyordum. Tasarım departmanını Jax Amca'dan devralacaktı. Ama rakamlarla arası benden daha iyi. Belki yer değiştirebiliriz ve Noah finans kısmını babamdan devralabilir."

"O halde Bay West'ten görevi devralacaksın?" Fallon soruyor. "Dürüst olmak gerekirse, bunun sizin için daha iyi bir hamle olacağını düşünüyorum."

"Hâlâ babalarımızla konuşmamız gerekiyor, o zamana kadar mezun olduğumda ne olacağımdan emin değilim."

Fallon, "Her şey en iyi şekilde sonuçlanacak," diye beni cesaretlendiriyor.

Atları bir dönemecin etrafında yönlendiriyoruz ve sonra bizi güzel bir manzara karşılıyor.

Fallon nefes nefese, "Kao, bu çok romantik." diyor. Atlardan indiğimizde, otlayabilmeleri için onları bir ağaca bağlıyorum. Kapıcı gelip onları alacak ve ahırlarına geri götürecektir, bu yüzden Fallon ve benim geri dönmemiz için acelemiz yok.

Tesis bir gölgelik kurmuş ve beyaz danteller esintide hafifçe dalgalanıyor. Yastıklar yere zarif bir şekilde serpiştirilmiş ve akşam yemeğimiz ortadaki bir masada bekliyor.

Fallon 21 yaşından küçük olduğu için bize alkolsüz şampanya vermelerini istedim.

Fallon'un karşısına oturuyorum ve ona sırtıyorum. "Umarım parmak yiyeceklerle aran iyidir. Sadece bir süre burada oturmak ve akşamın tadını seninle birlikte çıkarmak istiyorum."

"Mükemmel." Atlardan biri homurdanıyor ve sonra Fallon soruyor, "Ah, eğer atları götürüyorlarsa nasıl geri döneceğiz?"

"Yürüyeceğiz. Karanlıkta ata binmenin akıllıca olacağını düşünmedim," diye açıklıyorum. Buz kovaşından şampanyayı alıp ikimize birer kadeh dolduruyorum. Benimkini havaya kaldırarak, "Baş başa bir hafta sonu geçirmemize içelim" diyorum.

"İlk kez," diye ekliyor Fallon her birimiz bir yudum almadan önce. Meyvemsi tat ferahlatıcı.

Fallon aniden, "Burada oturuyor olmamız hâlâ gerçeküstü," diye itiraf ediyor. "Olan onca şeyden sonra mı?" diye soruyorum.

"Sadece o değil." Bir an duraksıyor. "Buraya gelmemiz sonsuza kadar sürmüş gibi geliyor."

"Bu kadar yavaş olduğum için özür dilerim," diye kıkırdıyorum.

Fallon birkaç krakerin üzerine biraz peynir koyup bir tanesini bana uzatıyor ve "Seni baloya davet ettiğimde, senden hoşlandığım mesajını almanı umuyordum" diyor.

Başımı eğerek, "Ama sen bana arkadaş olarak sordun" diye cevap veriyorum. Kaşlarımı çatmaya başladım. "Öyle değil mi?"

Başını sallıyor ve önce aldığı lokmayı yutuyor. "O zamanlar zaten sana sırlıslıkla aşkıttım. Benimle geleceğini söylediğinde ne kadar mutlu olduğumu tahmin bile edemezsin."

Masanın öbür ucuna uzanıp elimi Fallon'unkinin üzerine koyuyorum. "Artık birlikteyiz."

"Evet." Mutlu bir gülümseme yüzüne yayılıyor. "Ve şimdi önemli olan tek şey."

Bölüm 24

FALLON

Güneş batarken ve gökyüzü parlak renklerle dolarken Kao'nun da bunu görmesini isterdim.

Son iki saattir karnımızı doyuruyor ve her şey hakkında konuşuyoruz. En çok ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu fark ettim. Sadece ben ve Kao hayatımızdaki önemli şeyler hakkında iletişim kuruyoruz.

Kao şampanyasından bir yudum aldıktan sonra, "Dört ay sonra her şeyin yeniden değişeceğini düşünmek." diyor.

Alnımda bir çatıklık oluştu ve "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Jase, Hunter, Noah ve ben süitten taşınacağız. Yaz tatilinde ev alışverişine çıkmam gerekecek."

Endişeli bir yüz ifadesi takınıyor ve ben de kıkırdıyorum. Kao onu insanlarla etkileşime girmeye zorlayan her şeyden nefret eder. Bu yüzden ona, "Sana beğenebileceğin mülklerin bir listesini yapabilirim?" diye teklif ettim.

Kao'nun kaşları havaya kalktı. "Bu harika olur. Aslında, evi beğendiyseniz noktalı çizgiyi imzalayabilirim."

"Hmm... bana ne kadar çok güveniyorsun," diye takılıyorum ona.

"Neden? İkimizin de sevdiği bir ev seçebiliriz çünkü eninde sonunda sen de taşınacaksın," diyor Kao öyle lakayt bir şekilde ki sudan çıkmış balık gibi ağzım açık ona bakakalıyorum.

"Seninle yaşamamı mı istiyorsun?" İçimde hâlâ şaşkınlık dalgalarının dolaştığını hissederek soruyorum.

"Tabii ki." Ağzı seksi bir sırıtişla kıvrılıyor. "Yoksa yakın zamanda beni terk etmeyi mi planlıyorsun?"

"Hayatta olmaz," diye homurdanıyorum. "Bir daha benden kurtulmaya çalışırsan, seni kaçırır ve yatağıma bağlarım."

Bu konuda şaka yapmaya çalışıyorum ama hala kalbimde yanan acı korlarını hissediyorum.

Kao ayağa kalkıyor. "Masayı yana çekelim, böylece uzanabiliriz. Ona yardım ediyorum ve yastıkların arasında rahat ettiğimizde Kao, "Beni affettin mi?" diye soruyor.

Yan dönüyorum ve yanağımı omzuna yaslıyorum. "Evet, beni neden uzaklaştırdığını anlıyorum."

"Yine de sana yaptığım şeyden nefret ediyorum," diye mırıldandı. "Ama bilmeni isterim ki, aklımı yitirmiş olsam da seni hâlâ seviyordum. Asla şüphe duymanı istemediğim tek şey bu." Kao dönüp bana bakıyor ve ağzıma şefkatli bir öpücük konduruyor. "Keşke seni ne kadar çok sevdiğimi göstermenin bir yolu olsaydı."

"Var," diye mırıldanıyorum etrafımızda bir mutluluk balonu oluşurken. "Sadece yanımda kal ve hayat karşımıza ne çıkarırsa çıkarsın üstesinden gelebilecek kadar güçlü olduğuma güven. Bizim hakkımızda kendi başına karar verme. Bu işte birlikteyiz."

Kao elini yaralı yanağıma götürüyor ve parmakları tenimde gezinirken ilk kez geri çekilme isteği duymuyorum. "Sen harika bir kadınsın Fallon."

Dudaklarım kıvrılıyor. "Sadece senin gözlerinde."

Kao'ya doğru kıvrılıyorum ve yıldızların gece gökyüzünde parıldamaya başlamasını izliyorum.

İşte benim aşık olduğum Kao bu. Gölgelede hareket eden ve insanlardan vebadan kaçır gibi kaçırır adam, ama derinlerde, tüm kalbiyle seven umutsuz bir romantik.

Birbirimizden kopmuş olsak da Kao bana geri dönmek için savaştı.

Benim inatçı münzevim.

Bir kahkaha attım.

"Ne?" Kao sordu.

"Aslında birbirimize mükemmel uyuyoruz. Ben nevrotik bir kontrol manyağıyım, sen ise rutinini bozan bir şey olduğunda kilitleniyorsun. Ben senin yanındayken, günlerin yıllar öncesinden planlanmış olacak."

Kao beni kendine çekiyor ve dudaklarını şakağıma bastırıyor, sonra fısıldıyor, "Çünkü sen benim ruh eşimsin."

Yüzümü ona çeviriyorum ve gözlerimin yakışıklı yüz hatlarını okşamasına izin veriyorum. "Seni çok seviyorum. Bütün dünyam senin etrafında dönüyor Kao."

Uzanıp birbirimize bakıyoruz ve birkaç dakikada bir, sessizce birbirimizin tadını çıkararak şefkatli bir öpücük çalıyoruz.

Zaman gecenin içinde kayboluyor ve kalbim her hayalimi, her umudumu ve hayatımdan geriye kalan her günü Kao'nun etrafında örüyor.

Bir hafta önce boş bir kabuktum - kazadan önce olduğum kadının bir hayaletiydim. Ama sonra Kao bana geri döndü ve kırılan her parçayı alıp nazik doğası ve derin sevgisiyle beni tekrar bir araya getirdi.

Villamıza doğru yürürken el ele tutuştüğümüzda, onu kaybetmediğim için duygulanıyor ve rahatlıyorum. Kao'nun kalbimdeki yerini hiçbir erkek dolduramazdı.

O benim kalbim. Her bir atışı.

Geçtiğimiz hafta ona yeniden aşık olmuşum gibi hissettim. Ama bu sefer, ne ona duyduğum gençlik aşkı, ne de ona karşı hissettiğim hoşnut duygular.

Kazadan önce. Şimdi onu asla tükenmeyecek bir arzuyla, şiddetle seviyorum.

Onu her an kaybedebilecekmişim gibi her gün her saniye seveceğim. Onu bir daha asla hafife almayacağım.

Kao elini benimkinden kurtarıyor ve kolunu omuzlarıma doluyor. Beni sıkıca yanına çekiyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor.

Villaya girdiğimizde, ayrılmış dudaklarımdan bir soluk akarken aniden duruyorum. Fenerler yakılmış ve oturma odasının etrafına serpiştirilmiş, bir masal diyarı gibi görünüyorlar. Havayı yumuşak bir müzik dolduruyor ve o an o kadar duygusal ki gözlerim yaşlarla doluyor.

Kao kapıyı kapatıyor, sonra beni göğsüne çekiyor ve yavaşça dans etmeye başlıyoruz. Kollarımı boynuna doluyor ve yüzüne bakıyorum, tüm varlığım sadece aşk olamayacak bir şeyle dolup taşıyor. Bu daha fazlası. Kutsal hissettiriyor.

Salındığımız her şarkı Kao'dan bir söz gibi geliyor.

Başını eğiyor ve dudaklarını usulca dudaklarımdan üzerinde gezdiriyor, sonra bir santim geri çekiyor. Nefes aldığını hissediyorum ve bu içimin beklentiyle kasılmasına neden oluyor. Onun odunsu kokusunu almak, kollarını etrafımda hissetmek ve tek odağının ben olması kalp atışlarımı hızlandırıyor ve arzu içimde bir orman yangını gibi yanıyor.

Ed Sheeran'ın Perfect şarkısı havayı doldurmaya başladığında Kao'nun ağzı benimkini buluyor. Patlayıcı ve tüketici, sanki beni kendisininmişim gibi damgalıyor.

Dillerimiz müziğin ritmiyle dans ederken parmaklarım saçlarına kayıyor.

KAO

Fallon'u öperken sanki diz çökmüş, aşkımı kabul etmesi için ona yalvaran bir adammışım gibi hissediyorum.

İstediği her erkeğe sahip olabilir ama şu anda benim kollarımda. Onu hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama onu bana verdiği için evrene teşekkür etmekten asla vazgeçmeyeceğim.

Öpüşmeyi keserken, onu ne kadar çok sevdiğim için göğsümde bir sızı hissediyorum. Ellerimle yüzünü çerçeveleyorum. "Benim her şeyim seninle başlar ve seninle biter."

Fallon elimi tutuyor ve beni oturma odasından çıkarıp merdivenlerden yatak odasına götürüyor.

Yatağın ayak ucunda duruyoruz ve o bana dönüyor. Ben aramızdaki küçük boşluğu kapatırken müzik aşağıdan bize doğru geliyor. Gözlerim yüzünde, ellerimi kaldırıyorum ve bluzunun düğmelerini açmaya başlıyorum. Kumaşı omuzlarından itip yere düşürdüğümde başımı eğiyorum ve dantelli sütyeninden görünen göğsünün kabarıklığına bir öpücük konduruyorum.

"Bana bir saniye ver," diye mırıldanıyor Fallon ve sonra botlarını çıkarmak için yatağa oturuyor. Tekrar ayağa kalkar ve kot pantolonunun düğmelerini açarak bacaklarından aşağı iter ve dışarı çıkar.

İlerliyorum ve kolumu beline dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. "Seni soyamak istiyorum."

"Oh... tamam."

"Seni sevmeme izin verecek misin?" diye sorarken ciddiymişim gibi davranıyorum. Hızla başını sallıyor ve ağzımın kenarının kalkmasına neden oluyor.

Diğer elimi yüzüne götürerek saçlarını geriye doğru tarıyorum. "Nefesimi kesiyorsun."

Ağızına doğru ilerlemeden önce yaralarına bir öpücük konduruyorum. Öpücüğü yavaş tutuyorum, Fallon'la sevişmenin her anının tadını çıkarmak istiyorum.

Beline doladığım kolumu sırtına doğru hareket ettirerek sütyenini açıyorum. Dantelini çekip çıkararak yere düşmesine izin veriyorum. Öpüşmeyi kesip aşağı bakarken elimi göğsünün kabarıklığına götürüyorum.

Görüşüm hala siyah beyaz ve bulanıkken, sanki bin dokuz yüzlü yılların başlarından kalma bir filmin içindeymişim gibi hissediyorum. Açıklayamadığım garip bir nedenden ötürü, bu anı daha da derinleştiriyor. Fallon'un ellerimin altında ne kadar yumuşak ve kadınsı hissettiğine, dudaklarının üzerinden geçen nefeslerinin sesine, vücudundan gelen ısıya odaklanıyorum.

Başparmağımı meme ucunun üzerinde gezdiriyorum ve tenindeki çakıl taşlarını hissetmek beni ona karşı acıyla sertleştiriyor.

Avuç içimi kaburgalarına ve ince beline sürüyorum. Kendimi alçaltarak bir dizimin üzerine çöküyorum ve külotunu tutup yavaşça bacaklarından aşağı çekiyorum. Sanki hayatımın en büyük hediyesini açıyormuşum gibi hissediyorum.

Ayağa kalkmadan önce kalçasına bir öpücük konduruyorum. "Bu işte gerçekten iyisin," diye fısıldıyor. "Beni tamamen çıplak bıraktın. hala tamamen giyinikken." Fallon ellerini gömleğime doğru kaldırıyor ve düğmeleri çözmeye başlıyor. "Şimdi sıra bende."

O beni soyarken kıpırdamadan duruyorum ve ikimiz de çıplak olduğumuzda aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve vücudumu Fallon'unkine bastırarak ağzımı onunkine yapıştırıyorum. Ellerimi kaldırarak, başımı eğerken yüzünü çerçeveliyorum ve tüm arzumu ve sevgimi öpücüğe döküyorum.

Fallon bir an için kollarımı tutuyor ama sonra kollarını bana doluyor ve tırnakları sırtıma batıyor.

Vücudumla onu iterek yatağa doğru zorluyorum. Fallon şiltenin üzerine kayarken birbirimizden ayrılıyor, ama onu takip ediyorum ve ağızlarımız tekrar birleşiyor.

Vücudumun sadece yarısı onunkini kaplayacak şekilde uzanıyorum ve sağ elimi kalçasına koyuyorum. Dillerimiz dans etmeye devam ediyor ve sanki sarhoş oluyormuşum gibi hissediyorum.

Onun tadını. Nefeslerim hızlanıyor ve anın yoğunluğu arttıkça kalbim kaburgalarımaya çarpıyor.

Elimi aşağı kaydırıyorum ve parmak eklemlerimi usulca amının üzerinde gezdiriyorum. Ona biraz daha sert masaj yaptığımdaya nefesleri ağzıma doluyor. Klitorisine odaklanıyorum ve açıklığının etrafında dönüyorum. Kalçaları hareket etmeye başlıyor ve kendini elime doğru srtyor. Ağzımı onunkinden çekiyorum ve tenine öpücükler kondurarak, dilimi klitorisinin üzerinde gezdirene kadar vücudunda aşağı doğru ilerliyorum. Fallon'dan bir inilti geliyor ve orgazm olmasını isteyerek, sert emme ve dilimi amının içine sokma arasında gidip gelmeye başlıyorum.

"Tanrım. Kao," diye haykırıyor, sonra vücudu sertleşiyor ve serbest kaldığını anlayınca titriyor. Dudaklarından bir ses kayıyor, bir nefes alma ve düşük bir inilti arasında sıkışmış bir şey gibi geliyor ve beni ıldırıyor.

Vücudunu yukarı doğru sürüyorum ve sikimi girişine yerleştiriyorum, ona bakmak için duruyorum. Ona ilk kez girerken yüzünü net bir şekilde görebilmek için gözlerimin bulanıklaşmasını bir anlığına durduruyorum.

Elini çeneme götürerek "Sorun ne?" diye fısıldıyor.

Yüzü biraz daha netleşene kadar bakmaya devam ediyorum. "Bir şey yok. Sadece sana bakmak istiyorum."

Fallon'a karşı hissettiklerimi tarif edecek bir kelime yok. Ağzına şefkatli bir öpücük konduruyorum ve kollarımı başının iki yanına dayayarak içine doğru itmeye başlıyorum.

Nefesi dudaklarımda patlıyor ve ellerini yukarı kaldırarak omuzlarımdın arkasını tutuyor.

"Seni seviyorum Fallon," diyorum, sesim onun içinde daha derine iterken yaşadığım mucizeyle dolu. Sertleştiğinde, bana uyum sağlayabilmesi için duraklıyorum. Tekrar rahatladığını hissediyorum ve yavaşça içine girmek için elimden geleni yapıyorum. Tamamen içine girdiğimde, kendimi tutmak zorunda kaldığım için vücudum titriyor.

Fallon'un bekaretini aldığımı bilmek beni tam bir huşu ile dolduruyor. Ağzına bir öpücük konduruyorum ama sonra dudaklarının benimkinin altında titrediğini hissediyorum.

"Seni incittim mi?" kelimeleri damarlarımda endişeyle dolaşırken ağzımdan dökülüyor.

Fallon hemen başını sallar. "Hayır, sadece sonunda bu şekilde birlikte olduğumuz için duygusalım," diye fısıldar.

Dudaklarına bir öpücük daha konduruyorum ve sonra çekiliyorum. Fallon'un içine geri döndüğümde, vücudumda akan yoğun zevkten gözlerim kapanıyor.

Bölüm 25

FALLON

İçime girerken Kao'nun yüzündeki ifade... erotikten başka bir şey değil. Tam bir duyusal aşırı yüklenme.

Sonunda, Kao'yu bu kadar uzun süre sevdikten sonra içimde olması gerçeküstü. İçime her geri itişinde sikiğin iç duvarlarıma masaj yaptığını hissediyorum ve bu vücudumda havai fişekler gibi karıncalanmalara yol açıyor. Başımı kaldırarak ayırık dudaklarına yapışıyorum ve dilimle hareketlerini taklit ediyorum. Ellerim sırtının genişliğini okşuyor, dalgalanan her kasını ezberliyor.

Kao öpücüğün kontrolünü ele geçiriyor ve daha sert ve daha hızlı itmeye başlıyor. Karnım tekrar gerilmeye başlarken bacaklarımı kıkına sarıyorum ve ona tutunuyorum.

"Siktir," diye soluk soluğa ağızma giriyor Kao. Başını eğiyor ve dudaklarını boynumdaki yara izlerine bastırırken içime derinlemesine batıyor. Kendinden geçtiğini bilmek bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor - Kao yüzümdeki ve boynumdaki izleri gerçekten umursamıyor.

Kollarımı ona doluyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum. Tenlerimizin birbirine değme sesi ve nefeslerimizin dudaklarımızda yarışması içimin kasılmasına neden oluyor ve sonra zevk, kıyıya vuran dalgalar gibi üzerime yuvarlanıyor.

Orgazmım içimi titretirken iniltili bir inilti çıkarıyorum. Kao sarsılmaya başlıyor ve siki içime derinlemesine girerek içimde kalan zevkin nabzını attırıyor.

Kao yumuşak bir homurtuyla kendini bıraktığında kollarını altıma sokuyor ve beni göğsüne doğru sıkıca kavırıyor.

Orgazmlarımızdan inerken Kao üzerimden kalkmıyor. Boynuma şefkatli öpücükler kondurmaya devam ediyor ve durup bana bakmadan önce yanağıma doğru ilerliyor.

Sırtına tembel desenler çizmeye başlıyorum, bir olduğumuz son birkaç dakikanın tadını çıkarıyorum.

"Beni her yönden tamamlıyorsun," diye fısıldıyor Kao.

Ağzım kıvrılıyor ve başımı kaldırarak onu öpüyorum, sonra da mırıldanıyorum: "Sen sevebileceğim tek erkeksin. Hiç kimse senin belirlediğın yüksek standartlarla boy ölçüşemez."

Kao'nun kollarında uyanmak mutluluktan başka bir şey değıl. Onun güçlü bedenine sarılıyorum ve memnun bir iç çekiyorum.

"Günaydın güzelim," diye mırıldanıyor Kao, sesi alçak ve uykudan boğuk.

"Günaydın." Başımı kaldırarak çenesine bir öpücük konduruyorum ve sonra çekilerek yataktan çıkıyorum. Pencerelele doğru yürüyorum ve perdeleri açarak bizi bekleyen güneşli güne bakıyorum. Yatağı dönerek, "Kalkma vakti geldi. Açlıktan ölüyorum."

"Evet, bırak da kadınımı besleyeyim," diye takılıyor Kao yorganı arkaya atarken.

Kırmızı uzun kollu bir gömlek ve bir çift siyah pantolon giyiyorum, Kao kahvaltıdan sonra yürüyüşe çıkmak isterse diye her zamanki topuklu ayakkabılarım yerine botlarımı tercih ediyorum.

Banyoya girdiğimde Kao'nun diş fırçasına diş macunu sürdüğünü görünce gözlerim açılıyor. "Ne yaptığını görebiliyor musun?"

Kao duraksar ve sonra yüzünde bir farkındalık belirir. "Kahretsin, görebiliyorum o."

"Aman Tanrım!" Mutlu bir çığlık attım ve ona sarılmak için acele ettim. arkasında. "Bunu kutlamalıyız."

Kao diş fırçasını ve diş macununu lavaboya düşürüyor ve yüzünde şok olmuş bir ifadeyle dönüp duruyor. "Fallon, kırmızıyı görebiliyorum."

Kao'nun yüzündeki rahatlama ve şaşkınlığı görmek gözlerimi yaşartıyor.

Parmak uçlarımda yükselip ağzına bir öpücük konduruyorum. "Tekrar net görebilmen artık sadece bir zaman meselesi."

Kao'nun dudaklarından bir kahkaha patlıyor ve kollarını bana dolayarak beni vücuduna doğru kaldırıyor ve deli gibi sarılıyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve şükran dolu gözyaşlarım gözlerimden kaçıyor.

KAO

Vay anasını. Şu anda nasıl hissettiğimi tarif edemem. Gülmek ve ağlamak istiyorum. Rahatladığımı göklere haykırmak ve mutlak bir minnettarlıkla dizlerimin üzerine çökmek istiyorum.

Fallon'a sarılıyorum ve duygularım üzerindeki kontrolümü yeniden kazandığımda onu ayaklarının üzerine yatırıyorum ve sonra tekrar üst kısmına bakabilmek için onu geri itiyorum.

"Kırmızı resmi olarak en sevdiğim renk," diye kıkırdıyorum.

"Neyse ki senin için giyebileceğim birkaç kırmızı eşyam var," diye takılıyor Fallon bana. Bana tekrar sarılıyor. "Şimdi, bu hafta sonu mükemmel."

Aynadaki yansımada birbirimize sırtırken eski evli çiftler gibi dişlerimizi fırçalıyoruz.

Bu düşünce aklıma takılıyor.

Fallon'la evlenmek istiyorum. Ondan ayrı bir gün geçirmek istemiyorum.

"Ne?" Fallon diş fırçasının etrafında mırıldanıyor.

Ağzımı çalkaladıktan sonra "Sadece mutluyum" diyorum.

Hazır olur olmaz Fallon'un elini tutuyorum ve parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. Villadan çıkıyoruz ve yavaşça restorana doğru ilerliyoruz. Fallon gölete bakan bir masa seçiyor. Bir menü alıyor ve bana yemekleri okumaya başlıyor, dudaklarımın kıvrılmasına neden oluyor.

"Krep," diye geveliyorum, o bana tüm yemek listesini okumadan önce.

"Hmm, ve domuz pastırması," diye ekliyor. Siparişlerimizi veriyor ve ayrıca iki cappuccino ve taze sıkılmış portakal suyu.

Garson gittiğinde Fallon bana sırttı. "Buraya bayıldım. Beni getirdiğin için teşekkür ederim."

Gülümseyerek, "Yılda en az bir kez buraya gelmek için zaman ayırmalıyız" diyorum.

"Bu harika olur," diye kabul ediyor. "Bunu Yeni Yıl kaçamağımız haline getirebiliriz."

"Kulağa hoş geliyor."

Yemeğimiz için uzun süre beklemek zorunda kalmıyoruz ve kreplerin ne kadar kabarık ve lezzet dolu olduğu konusunda damak tadım cennette.

Bir parça kesip Fallon'a yediriyorum, sonra da orgazmik bir inilti çıkarmasını izliyorum. "Çok iyi."

"Hiçbir fikrin yok," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Kahvaltıdan sonra rastgele bir yöne doğru yürüyoruz. Birbirimizden gülümseme çalmakla meşgul olduğumuz için tertemiz araziye pek göremiyoruz.

"Hayalindeki ev neye benziyor?" Bir yolu takip ederken soruyorum.

"Sana, bana, iki çocuğa ve birkaç köpeğe yetecek kadar büyük olduğu sürece mutlu olacağım."

"Sadece iki mi?" Şaşırılmış gibi yaparak soruyorum.

"Evet, tabii doğum yapmayı planlamıyorsan," diye bana çıkışıyor.

"Ben iki kişiyle iyiyim." Hızlı cevabım ondan bir kıkırdama aldı.

"Onarabileceğimiz bir şey istiyorum. Kendi evimiz yapabileceğimiz bir ev. Sanırım bunu ancak gördüğümde anlayacağım," diye açıklıyor Fallon. "Ayrıca Jamie teyzeminki gibi bir güneşlenme odası istiyorum. Bir kitapla kıvrılmak için mükemmel bir oda."

"Ve ışığın içeri girmesi için büyük cumbalı pencereler." Hayalimi onunkiyle örmeye başlıyorum.

Fallon elimi sıkıca tutuyor ve sesinde heyecan var, "Evet ve villadaki gibi beyaz mobilyaları çok seviyorum" diyor.

"Ve tavandaki ahşap kirişler," diye ekliyorum.

"Tanrım, şimdi ev alışverişine gitmek istiyorum," diyor Fallon, heyecanı dalga dalga yayılıyor.

Bir bank gördüm, elimle işaret ettim. "Biraz oturmak ister misin?" "Evet."

Oturduğumuzda sol kolumu Fallon'un omuzlarına atıyorum ve soruyorum: "Yani iki çocuk. Kız ve erkek mi?"

"Bu ideal olurdu, ama sipariş verebileceğimiz gibi değil."

"Tamam, eğer şanslıysak ve bir kız bir de erkek çocuğumuz olursa, onlara ne isim vermek istersin?"

Fallon bacak bacak üstüne atıyor ve vücudunu bana doğru çeviriyor. Sağ elimi tutuyor ve işaret parmağıyla ön kolumdan yukarı doğru uzanan damar haritasını takip etmeye başlıyor. "Bir erkek için Asher'ı seviyorum ve bir kız için..." düşünmek için duraklıyor, sonra "Emery" diyor. Bana bakıyor. "Senin favori isimlerin neler?"

"Hmm..." Bir süre düşündüm, sonra cevap verdim: "Erkek için Asher'ı seviyorum. Ama kızımın adını gerçekten Summer koymak istiyorum."

Fallon bana gülümsüyor. "Teyzenden sonra mı?" "Evet," diye mırıldanıyorum.

Onun hayatına mal olan trajedi, sadece aileme en yakın olanların bildiği karanlık bir sırdır. Büyükbabam silahı kendine çevirmeden önce tüm ailesini vurduğunda babam neredeyse ölüyordu.

Fallon ağzıma bir öpücük kondurmadan önce, "O zaman kızımızın adını Summer koyarız," diyor.

"Kızımız," diye fısıldıyorum o geri çekilirken. "Kulağa hoş geliyor." "Yine de birkaç yıl bekleyelim." Fallon sırtlıyor, sonra alay ediyor "Baban dede olmak için çok genç."

Bir kahkaha attım ve onu yanıma aldım.

Bölüm 26

FALLON

Pazar öğleden sonra Trinity'ye döndüğümüzde kendimi yeni bir kadın gibi hissediyordum. Kao ile geçirdiğimiz hafta sonu bir rüyanın gerçekleşmesiydi ve geçtiğimiz ayı geride bırakmak için ihtiyacımız olan şeydi. Aşkımız ve ilişkimiz konusunda kendimi güvende hissediyorum ve kazadan sonra yaşadığım tüm şüpheler kayboldu.

Hafta sonu çantalarımızı yerleştirdikten sonra Kao ve ben oturma odasına oturuyoruz. Bacaklarımı kaldırıp kucağına alıyor ve sonra kollarını bana doluyor. Göğsüne sokuluyorum ve mutlu bir iç çekiyorum. "Hafta sonu harikaydı. Teşekkür ederim."

Başımın tepesine bir öpücük konduruyor ve nefeslerinin saçlarımı karıştırdığını hissediyorum. "Keşke orada kalabilseydik ama sorumluluklar çağırıyor."

Yumuşak bir kahkaha attım. "Lanet olsun şu sinir bozucu sorumluluklara."

Kao'nun kolları bir an için beni daha sıkı kavıyor ve sonra, "Summer'a sordum, dekorasyon komitesi yarın sabah yedide toplanıyor," diyor. Ona bakıyorum, yaralarım ile kampüste aktif olmak konusunda hâlâ endişeliyim. Kao bana cesaretlendirici bir gülümseme veriyor. "Ben de seninle geleceğim. Dedğim gibi, beni bile çalıştırabilirsin."

Sevdiğim şeyleri yapmaya devam etmemin önemli olduğunu biliyorum ama...

"Sadece bir toplantı. İyi gitmezse zorlamayı bırakırım," diye tekrar deniyor Kao.

Onu hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için başımı sallıyorum. "Tamam. Bir buluşma." Yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Teşekkür ederim."

Yüzümü kaldırıyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

"Dönmüşsün," diyor Jase kanepelerden birine otururken. "Yolculuğun nasıl geçti?"

"Çok iyi," diye sırtıyorum. "Mila'yı oraya götürmelisin. Bayılacaktır."

Jase'in bakışları üzerimizde keskinleşiyor ve yüzüne memnun bir ifade yerleşiyor. "İkiniz de bana bir şişe viski borçlusunuz."

Kaşlarımı çatarak, "Neden?" diye sordum.

"İnatçı değerlendirmene aşk tanrısı rolü oynadığın için." Ayağa kalkıyor ve koridora doğru yürürken, "İkinizi de mutlu gördüğüme sevindim," diyor.

"Teşekkürler Jase," diye sesleniyorum arkasından.

Kao bir kıkırdama çıkarır. "Ona bizden bir teşekkür hediyesi getireceğim."

Kao benimle birlikte dekorasyon komitesinin buluşması ve etkinliklere hazırlanması için dönüştürdüğüm ofis alanına doğru yürürken endişeliyim.

Yönetim binasına girerken midem düğüm düğüm oluyor. Kızlardan birinin yara izlerimi görmesinden korkuyorum. Birinin dehşete düşmüş tepkisinin kaydettiğim küçük ilerlemeyi mahvetmesini istemiyorum ve ameliyatıma sadece iki hafta var.

Kao elimi sıkıca tutuyor ve daha da yaklaşarak, "Seninle gurur duyuyorum," diyor.

Odaya girmeden hemen önce ona gergin bir gülümseme veriyorum.

"Fallon!" Summer çığlık atıyor ve bana sarılmak için koşuyor. "Gelmeye karar vermene çok sevindim." Beni Kao'dan uzaklaştırıp tüm planlarımızı yaptığımız masaya götürüyor. "Ben de tam ağlamak üzereydim. Sen gidince bazı kızlar kontrolden çıktı ve yönetimi ele almak istediler. Ortalık karıştı."

Bakışlarım masanın üzerinde geziniyor ve kaşlarımı çatıyorum, "İpek kalpler mi? Cidden mi? Hepsi sarkık olacak." İşe yaramayacak her şeyi çıkarmaya başlıyorum, sonra

"Sanırsın gençlik balosu planlıyoruz. Bu da ne böyle?"

"Aynen öyle," diye sızlanıyor Summer. "Tam bir kabustu."

Birden kollarını boynuma doluyor ve bana tekrar sarılıyor. "Döndüğüne çok sevindim."

Geri çekildiğinde ona güven verici bir gülümseme veriyorum. "Merak etme, tekrar kontrol altına alacağız."

Kao'nun kahve aldığı yere bakıyorum. Duvara yaslanmış, yüzünde gururlu bir gülümsemeyle beni izliyor.

Diğer kızlar da geliyor ve beni gördüklerinde hepsi sırayla bana sarılıyor. Hepsi Kao'ya meraklı bir bakış atıyor ve Kao odanın arkasına doğru ilerliyor.

İnsanların arasında olmakta zorlansa da Kao'nun burada olması beni ne kadar sevdiğini gösteriyor.

Herkesin dikkatini ondan uzaklaştırmak isteyerek, "Toplantıyı başlatalım" diyorum. Dizüstü bilgisayarımı tepegöze takıyorum. Ekranda kalp şeklinde çeşitli fenerlerden oluşan bir görüntü belirdiğinde, "Bu bizim seçtiğimiz tema. Geleneksel kırmızı kalp teması çok abartılı. Bu yıl ışık ve kalplerle devam edeceğiz."

Kızların dikkatini çektikten sonra topun çeşitli yönlerini tartışmaya başlıyoruz. Toplantı sona erdiğinde kendime daha çok güveniyorum.

Kao haklıydı. Sevdiğim şeyleri yapmaya devam etmeliyim.

Dizüstü bilgisayarımın fişini çekip çantama geri yerleştirirken Kao yanıma geliyor. "İtiraf et, hoşuna gitti," diye takılıyor bana.

"Hmm..." Emin olmayan bir yüz ifadesi takındım, "belki biraz."

Kao çantamı taşıyabilmek için alıyor ve sonra kolu belime dolanıyor ve beni bir öpücük için kendine çekiyor.

Ayrıldığımızda kızlardan biri "Artık resmi mi oldunuz?" diye sordu. Sırtarak başımı sallıyorum, bir yandan da onlarla şakalaşıyorum: "Evet, o yüzden ellerini erkeğimin üzerinden çek." "İkiniz adına da mutluyum" diyen tek kişi Summer oldu.

Eskiden tahammül edemediğim iki kızla takılırdı, ama onlar Trinity'den ayrıldıktan sonra Summer bir arkadaş ve dekorasyon komitesi için büyük bir değer haline geldi.

Kao'nun parmakları benimkilerle iç içe geçiyor ve "Erkeğini besleme vakti geldi" diyerek beni odadan dışarı sürüklemeye başlıyor.

KAO

Geçtiğimiz iki hafta içinde görüşüm çok daha iyi hale geldi. Tüm ana renkleri görebiliyorum ama gölgelerde hala zorlanıyorum. Bulanıklık biraz azaldı ve iki ila dört hafta içinde görüşümün kazadan önceki haline döneceğini umuyorum.

Odaklandığım en önemli şey görüşümün gelişmeye devam etmesi.

Fallon saati tekrar kontrol ediyor ve ben de onun kolunu tutuyorum. Onu göğsüme doğru çekiyorum ve sarılıyorum. "Her şey yolunda gidecek," diyerek onu rahatlatmaya çalışıyorum.

Kollarını belime dolayarak derin bir nefes alıyor. "Sadece korkuyorum."

"Yolun her adımında yanında olacağım." Onu biraz geriye çekerek dudaklarına şefkatli bir öpücük konduruyorum ve gözlerinin altın sarısı rengini fark edince ağzımı bir gülümseme kaplıyor. "Bu işte beraberiz. Tamam mı?"

Fallon başını sallıyor ve geri çekilmeden önce bana hızlıca sarılıyor ve ellerimizi birleştirerek odadan çıkıyoruz.

Ortak açık alana girdiğimizde Noah kahve içtiği yerden başını kaldırıp "Gidiyor musunuz?" diye sordu.

"Evet, Fallon'ın yediye kadar giriş yapması gerekiyor."

Elindeki fincanı bırakıyor ve ona sarılmak için geliyor. "İyi şanslar, Fallon."

"Teşekkürler."

Ön kapıya doğru bir adım attığımızda, Hana "Atlarınızı tutun" diye seslendi. Yanımıza geliyor, sonra da "Bensiz gitmenize izin vereceğimi mi sandınız?" diyor.

Fallon'un yüzüne geniş bir gülümseme yayılır. "Tabii ki hayır, ama uyumanı istedim."

"Böyle bir şeyin olma ihtimali yok."

Fallon, Hana ve ben odadan çıktık. Binadan çıkarken Fallon, "Geldiğin için teşekkürler Hana," dedi.

"Tabii ki. Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

Fallon arabanın kilidini açtığında, Hana arkaya tırmanıyor ve ben de yolcu tarafına geçiyorum. Fallon bana gergin bir gülümseme veriyor. Önce emniyet kemerlerimizi takıyoruz, sonra eğilip ona bir öpücük veriyorum.

Doktorum izin verdiğinde araba kullanabileceğim. Babam bana yeni bir araba aldı bile, çünkü eskisi hurdaya çıktı. Yine de direksiyon başına geçmeye hazır olduğumdan emin değilim. Fallon iyileşince bununla yüzleşeceğim.

Fallon arabayı hastanenin dışına park ettiğinde derin bir nefes alır. "Çok gerginim. Midem bulanıyor."

Hana araçtan inmeden önce "İyi olacaksın," diyor.

Fallon'u hastaneye yatırma süreci devam ediyor ve nihayet özel bir odaya alındığımızda Hana, "Bize kahve getireceğim" diyor. Muhtemelen bizi biraz yalnız bırakmak için aceleyle odadan çıktı.

Ellerimi Fallon'un yüzüne götürüyorum ve yanaklarını çerçeveleyerek gözlerinin derinliklerine bakıyorum. "Seni kim seviyor?"

Bana bakarken sırtıma başladı. "Sen." "Peki ben kimim?"

Sırtışı bir gülümsemeye dönüşüyor, "Benimki."

"Aynen öyle," diye kıkırdıyorum, sonra ciddileşerek şöyle diyorum. "İyi olacaksın. Tamam mı? Dr. Menard en iyisidir."

Fallon biraz daha az gergin görünerek başını sallar.

Eğiliyorum ve sol elimi yoldan çekerek yara izlerine öpücükler konduruyorum. Bir hemşire geliyor ve Fallon'un hayati değerlerini alabilmesi için geri çekiliyorum. Hemşire işini bitirdikten sonra, "Dr. Menard burada olduğunuzu öğrendi. Birazdan sizinle ilgilenecek."

Hemşire gittikten sonra Fallon yatağa oturur.

Hana odaya geri döndüğünde bana bir kahve uzattı. "Teşekkürler."

Hana kendininkinden bir yudum alıyor, sonra gözleri benimkilere kilitleniyor. "Ne?"

Hana'nın dudaklarında bir gülümseme belirir.

"Teşekkürler, Kao." Kaşlarımı çatarak, "Ne için?" diye sordum.

"Fallon'un hak ettiği adam olmak."

Yüzüme bir sırtıma yayılıyor. Ben daha söyleyecek bir şey bulamadan Fallon kıkırdıyor. "Evet, o en iyisi, değil mi?" Sonra da kahvelerimize bakıyor. "Benim hiç alamamam haksızlık."

Hana, "Üzgünüm ama kafein almazsam seri katile dönüşeceğim," diye şaka yapıyor.

Tam o sırada Bay ve Bayan Reyes içeri girdi. Fallon'a sarılıp bizi selamladıktan sonra Bay Reyes "Dr. Menard sizi görmeye geldi mi?" diye sorar.

Fallon, "Hemşire yakında burada olacağını söyledi," diye cevap verir.

Fallon yatağa oturur ama Dr. Menard gelince ayağa fırlar.
içinde.

Önce herkesi selamlıyor, sonra Fallon'a dönüyor, "Hastam bugün nasıl?
Gergin misin?"

"Sinir krizine bir dakika kaldı," diye itiraf ediyor Fallon. "Sizi tekrar görmek
güzel, Doktor."

"Endişelenme," diyor Dr. Menard, yüzünde güven verici bir gülümsemeyle.
"İşim bittiğinde yeni gibi olacaksın. Otur da bir bakayım."

Yaklaşıyorum ve yaraları incelerken onu izliyorum. "Çoğunu
çıkartabileceğim." Parmağı Fallon'un kulağından boynuna kadar uzanan yara
izinin üzerinde geziniyor. "Bu enayi biraz zor olabilir. Hafif bir yara izi kalabilir
ama daha sonra tedavi edebiliriz."

Fallon'un yüzünde umutlu bir ifade beliriyor. "Yani herhangi bir yara izi
kalmama ihtimali var mı?"

Dr. Menard ona rahatlatıcı bir bakış atar. "Elimden geleni yapacağım." Saati
kontrol eder. "Otuz dakika sonra görüşürüz. Tamam mı?" Omzunu sıkarak
gülümsüyor. "Çok fazla endişelenmemeye çalış."

"Tamam." Fallon derin bir nefes alır.

Dr. Menard gittiğinde Fallon'a sırttım. "Daha iyi hissediyor
musun?" Başını sallıyor. "Kendinden emin görünüyor, değil mi?"

"Evet, eminim tüm yara izlerini yok edecektir," diye onu
rahatlatıyorum. "Tanrım, umarım öyledir," diye nefes alıyor.

"Kao haklı," diye onaylıyor Bay Reyes. Fallon'un kolunu sıkar. "Bütün
bunlar yakında sona erecek."

"Teşekkürler, baba."

Fallon'un yanına oturuyorum ve elini tutuyorum. Eğilip şakağına bir öpücük
konduruyorum.

Bay Reyes'in gözleri benimkilere kilitleniyor ve gözlerindeki soruları görüyorum. Kızıyla çıktığımı açıklamak için ondan bir randevu almam gerekecek.

Umarım beni öldürmez.

Odağımı tekrar Fallon'a çevirerek onun için pozitif kalmaya çalışıyorum. Tanrım, Dr. Menard tüm yaraları temizleyemezse ne yapacağımı bilmiyorum. Fallon bunu iyi karşılamayacaktır.

Ne olursa olsun, onun yanında olacağım.

Bölüm 27

FALLON

Kendime geldiğimde halsiz ve midem bulanıyor. Şaşkın bir inilti çıkarıyorum.

"Selam güzelim," diye mırıldandığını duyuyorum Kao'nun. Alnıma bir öpücük kondurduğunu hissediyorum.

Gözlerimi zorlayarak açıyorum ve Kao'nun yüzüne odaklanıyorum. "Bitti mi?" Hâlâ yarı baygın halde homurdanıyorum.

"Evet, Dr. Menard birazdan burada olacak ama ameliyatın iyi geçtiğini söyledi."

"Öyle mi yaptı?" Bir elimi kaldırarak üzerime eğilen Kao'nun kolunu tutuyorum ve sonra tekrar dalıp gidiyorum.

"Fallon," dediğini duydum birinin. "Uyanma zamanı."

Gözlerimi zorla açıyorum ve Dr. Menard'ın bana gülümsediğini görüyorum. "Merhaba Doktor," diye mırıldanıyorum, hâlâ yarı uykuluyum.

"Nasıl hissediyorsun?"

Anesteziden kalan sis kafamdan dağılınca yatakta doğruldum. "Ah... tamam."

"Acı yok mu?"

"Hayır."

Dr. Menard yüzümü ve boynumu işaret ediyor. "Ameliyat iyi geçti. Keloid yara izini kestim ve cildinizi güzelce diktim. Gerginlik olmadığından emin oldum ve güzelce iyileşeceğinden eminim."

"Gerçekten mi?" Umut göğsümde patlayıp beni aşırı duygusal hissettirirken soruyorum.

"Kendinizi daha iyi hissettiğinizde eve gidebilirsiniz. Bir hemşire hissedebileceğiniz herhangi bir rahatsızlığı yönetmek için size bazı ağrı kesiciler verecektir. Ayrıca, ben sizi üç gün sonra ameliyat sonrası ziyaretiniz için görene kadar sargılarınızı yerinde tutun."

"Teşekkür ederim." Gözlerim Dr. Menard giderken onu takip ediyor, kalbim hâlâ umuda izin vermeyecek kadar korkuyor. Yüzümü gördüğümde ve yara izleri geçtiğinde, ancak o zaman rahatlayabileceğimi düşünüyorum.

Babam gelip alnıma bir öpücük konduruyor, sonra da "Sargıları görünce stres yapma, sadece dikişleri kapatmak için. Tamam mı?"

Babam beni iyi tanır.

Elimi kaldırıyorum ve parmak uçlarımı yumuşak bir şekilde bandajların üzerinde gezdiriyorum. "Bu sefer o kadar dolgulu değiller."

"Evet, sadece dikişleri korumak için," diye beni temin ediyor babam.

Gözlerim babamdan anneme, sonra Hana'ya kayıyor. Sonunda bakışlarım Kao'ya takılıyor. Muhtemelen annemle babam benimle uğraşabilsin diye kenarda duruyor.

Gözlerimi tekrar babama çevirerek, "Kendimi iyi hissediyorum. Kontrol edebilmem için bir hemşire çağırabilir misiniz?"

"Elbette." Babam hemen gider.

Yorganı geriye atıp bacaklarımı yataktan sarkıtıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Ameliyatın bittiğine sevindim."

Annem çantasından bir fırça çıkarıyor ve saçımı düzeltmeye geliyor. İşi bittiğinde bana sevgiyle gülümsüyor.

Süite döndüğümüzde, hastane kokusunu üzerimden atmak için duş almaya gidiyorum. Kurulanıp üzerime bir eşofman altı ve tişört giydikten sonra durup aynadaki yansıma bakiyorum.

Dikişlerin üzerinde beyaz bir bant var ve bence bu bant kırmızı, şiş ve pürüzlü yara izlerinden milyonlarca kat daha iyi görünüyor.

Banyodan çıktığımda Kao'yu yatağımda uzanırken görüyorum. Gözleri kapalı ve uyuyup uyumadığını merak ederek dikkatlice yatağı sürünüyorum. Dudaklarına bir öpücük konduruyorum ve geri çektiğimde mavi bakışları benimkilere kilitleniyor.

"Tertemiz," diye fısıldıyorum. "Uyumak ister misin?"

Kao beni aşağı çekiyor ve ben de onun bedenine sarılıyorum. "Hmm... hareketli bir gündü."

Başımı kaldırıp onu tekrar öpüyorum. "Benimle geldiğın için teşekkür ederim."

"Sen nereye ben oraya," diye mırıldanıyor ağızıma derin bir öpücük kondurmadan önce. Ben kendimi kaptırıp onu soyamadan Kao geri çekiliyor. "Seksi zamanlar yok. O dikişlerin düzgün bir şekilde iyileşmesini istiyorum."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Yani onlar çıkana kadar seks yok mu?"

Kao kıkırdıyor. "Ameliyat sonrası ziyaretiniz için Dr. Menard'ı görmenize sadece üç gün kaldı."

"Ama öpüşme olacak?" Ona sırtarak soruyorum.

"Kesinlikle." Dudakları benimkilere kilitleniyor ve geceyi sonlandırmadan önce birkaç dakika uzanıp öpüşüyoruz.

KAO

Ön kapıyı çaldığımda sinirlerim bir öğütücüden geçirilmiş gibi hissediyordum. Noah birkaç saniye önce beni bıraktı. Onun yardımıyla, Noah ve ben ailesini ziyaret ediyorduk bahanesiyle odadan çıkmayı başardım.

Ön kapı açıldı ve Fallon'un babasıyla yüz yüze geldim.
Anında gözleri üzerimde keskinleşti. "Kao. İçeri gel."

"İyi akşamlar, efendim." İçeri giriyorum ve onu oturma odasına kadar takip ediyorum.
"Oturun," diyor Bay Reyes, sonra da kaşlarını çatarak beni sıkıştırıyor. "Beni neden görmek istediniz?"

Derin bir nefes alarak e l l e r i m i birbirine kenetliyorum ve kollarımı dizlerimin üzerine koyuyorum. "Fallon hakkında."

Yüz ifadesi metanetini koruyor.

"Kızınızla çıktığımı bilmeniz gerektiğini düşündüm." "O kadarını anladım," diye homurdanıyor.

"Onu seviyorum," sözleri dudaklarımdan döküldü, onun hakkında ciddi olduğumu bilmesini istiyordum.

Bay Reyes başını eğdi, gözlerini bana dikti. "Onun kalbini kırdın."

"Onu korumaya çalışıyordum," diye açıklamaya başladım.

Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak duraksadığımda Bay Reyes, "Neyden, Kao?" diye çıkıştı.

"Kendim." Bay Reyes ile göz göze geldik. "Onu kör bir adama bağlamak istemedim."

Ancak o zaman biraz rahatlıyor. "Bunu anlayabiliyorum, ama bunu yapma şeklin berbattı."

"Kesinlikle katılıyorum," diye cevap veriyorum, biraz daha az gergin hissederek.

"Artık görme yetinizi geri kazandığınıza göre, kızıma ne önerebilirsiniz?"

"İşin maddi boyutu bir yana, ki bunu benden daha iyi bildiğinize eminim, ona olan sevgimden başka bir şeyim yok. Onu bir daha asla incitmeyeceğime söz verebilirim. Onu hayatım pahasına koruyacağım. Ona hak ettiği hayatı vermek istiyorum."

Bay Reyes yine kaşlarını çatmaya başladı. "Bu, benden onay istemek üzereymişsiniz gibi şüpheli görünüyor."

Tanrım, bu konuşmanın böyle gitmesini beklemiyordum.

Boğazımı temizleyerek çenemi kaldırıyorum. "Öyleyim."

"Bu durumda, bana biraz zaman vermeniz gerekiyor."

Bay Reyes'in cebinden telefonunu çıkarışını izliyorum ve bir an için Fallon'u arayacağından endişeleniyorum ama sonra "Mason, buraya gel" dediğini duyuyorum. Başka bir numara çeviriyor. "Sana burada ihtiyacım var." Bir dakika sonra. "Akşam yemeği yiyor olman umurumda değil Lake. Hemen evime gel."

Sikeyim.

*Ooooh lanet
olsun.*

Hunter ve Hana'nın babasının gelmesiyle başımın belada olduğunu biliyorum.

Bay Reyes en iyi arkadaşlarını aramayı bitirdiğinde ayağa kalktı ve iki bardak viski doldurdu. Birini bana uzatarak, "Buna ihtiyacın olacak." dedi.

Birkaç dakika sonra Bay Chargill ve Bay Cutler geliyor ve gözlerim Bay Chargill'e takılır takılmaz sahte bir öksürüğün arkasına bir kahkaha patlamasını gizliyorum. Keşke bir fotoğraf çekebilseydim de Hunter babasının şu anda nasıl görüldüğünü görebilseydi.

"Mason, ne giyiyorsun lan sen?" Bay Reyes soruyor. Kışlık pijamalarımı, bornozumu ve terliklerimi çıkarıyorum.

"Kingsley'in yatarken giydirdiği şey bu." Bay Chargill gülmeye başlayınca Bay Cutler'a ters ters bakar. "Dayak mı istiyorsun? Üstümü değiştirecek vaktim yoktu. Falcon acil bir durum olduğunu söyledi."

"Söylemedim. Sana buraya gelmeni söyledim," diye savunuyor Bay Reyes. "Beni kandırabilirdin," diye homurdanıyor Bay Chargill.

Bay Cutler elimi sıkmaya geldi. "Nasılsın, Kao?"

"Çok daha iyi efendim. Sorduğunuz için teşekkürler."

Bay Chargill'in gözleri bana kilitlendi. "Baban görme yetinin iyileştiğini söylüyor?"

"Evet, efendim."

"Bunu duyduğuma sevindim." Bay Chargill dikkatini Bay Reyes'e çevirir.

"Peki, neden buradayız?"

Bay Reyes bana eliyle işaret etti. "Kao bize bir şey sormak üzere."

"Öyle mi?" Bay Cutler bana gülümsüyor. "Ne istiyorsunuz?"

Sonunda beni öldürürlerse Tanrı ruhuma merhamet etsin.

Hızlı bir dua gönderdikten sonra ayağa kalkıyorum. Kime bakacağımı bilemediğim için Bay Reyes'le göz göze gelmeye karar veriyorum. "Beni kutsamanızı istiyorum." Derin bir nefes çekiyorum. "Fallon'a evlenme teklif edeceğim."

"Ooooh." Bay Cutler'ın gözleri genişler ve sonra Bay Reyes'e döner.

İlk yanıt veren Bay Chargill oldu. "İkinizin de biraz genç olduğunuzu düşünmüyor musunuz?"

Hemen başımı sallıyorum. "Onu seviyorum. İster şimdi ister on yıl sonra evlenelim, hiçbir şey onun hakkında hissettiklerimi değiştirmeyecek. Birkaç ay içinde mezun oluyorum ve bir ev almayı konuştuk."

"Öyle mi?" Bay Reyes mırıldanıyor, benim hoşuma gitmeyecek kadar sakın.

"Evet, efendim." Bağırsaklarımı toza çeviren sinirlerimi zorlukla yutuyorum.

Bay Chargill koltuklardan birine oturuyor. "Bir sorum var." Bay Reyes oturduğunda, ben de Bay Cutler'ın yanına oturuyorum.

Bay Chargill başını eğiyor ve ölümcül bakışlarını üzerime dikeyor. "Geçtiğimiz Noel tatilinde neredeydin?" Başını sallıyor. "Vaftiz kızım çok acı çekiyordu ve seni ona teselli verirken gördüğümü hatırlamıyorum."

Derin bir nefes alıyorum ve düşüncelerimi toparladıktan sonra, "Katılıyorum, durumu iyi idare edemedim. Hiç de bile. Uyandığımdaya, ve ben

Bir şey görünce panikledim." Korku ve öfkeyi hatırlayınca ellerimi birbirine kenetliyorum. "Fallon'un yaralandığını öğrendiğimde kendimi kaybettim. Kendimi suçladım ve hayattan daha çok sevdiğim kadını yaraladığım gerçeğiyle yaşayamadım."

"Kaza mahallini ziyarete gittim," diye araya giriyor Bay Reyes. "Araç kamerası görüntülerini de izledim."

Babam bana bahsetmişti ama o zamanlar bir bok göremiyordum, bu yüzden görüntüleri unuttum.

Bay Reyes ayağa kalkıyor. "Eğer görmek isterseniz görüntüler burada." Bununla nereye varmaya çalıştığını anlamadığım için tek yapabildiğim başımı sallamak.

Bay Reyes'in televizyonu açmasını bekliyorum ve sonra telefonunu televizyona bağlıyor. Bir süre sonra ekran aydınlanıyor ve gittiğimiz yolu gösteriyor.

Anında kaslarım gerildi.

"Asla," dediğimi duyuyorum. *"Benim için her zaman güzel olacaksın.*

Sonra Fallon'un sesi *duyulur, "Yaşlanıp kırıştığında bile mi?*

Kamyonun yolda müthiş bir hızla ilerlediğini görüyorum ve tam üzerimize doğru gelirken vücudum buz kesiyor.

İsa.

"*Kahretsin,*" sesimdeki paniği duyuyorum ve sonra arabamın burnu keskin bir şekilde sağa savruluyor ve bir sonraki saniye, kamyonun aracın yan tarafına çarpma sesi vücudumda titreşiyor. Araba yuvarlanıyor ve sonra yolun yanındaki tarlaya doğru itiliyor.

"911'i başlatıyorum -

Bay Reyes görüntüyü durdurdu, sonra bana baktı. "Dört saniye. Tepki vermek için bu kadar zamanınız vardı ve arabayı döndürmeyi başardınız, böylece ikinizin de ölebileceği kafa kafaya bir çarpışma olmayacaktı." Gözleri

benimkine kilitlendi. "O darbenin tüm şiddetini aldın ve bu seni öldürebilirdi. Yine de tereddüt etmedin."

Bay Cutler yanımdan mırıldanarak, "Sizi kutsuyorum," dedi. "Fallon'un seninle güvende olacağını biliyorum."

"Yani," diyor Bay Reyes, "Fallon'u suçlu hissettiğiniz ve kör olduğunuz için mi uzaklaştırdınız?"

"Evet, efendim."

"Fallon'a yalvardın mı?" diye soruyor Bay Chargill, sırtarak.

Bir kahkaha attım. "Oldukça fazla, ama henüz yalvarmam bitmedi."

"Kao," diyor Bay Reyes dikkatimi çekmek için, "kızıma benim ona verdiğim yaşam kalitesini vereceğine söz verebilir misin?"

"Onun hayatında belirlediğin standartları yakalamak için her zaman elimden gelenin en iyisini yapacağım," diye cevap veriyorum, çünkü Fallon'un ailesinin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum.

"Peki o zaman," diye ayağa kalkıyor Bay Reyes ve ben de hemen koltuktan fırlıyorum. Bana elini uzattı, "seni kutsuyorum."

"Bekle? Bu kadar mı?" Bay Chargill sözümüzü kesti. "Çok genç oldukları konusunda endişelenen bir tek ben miyim?"

"Kapa çeneni, Mace," diye tersledi Bay Cutler. "Kingsley on dokuz yaşındayken ona evlenme teklif ettin."

"Kahretsin," diye homurdanıyor Bay Chargill. "Sadece... Fallon bizim küçük kızlarımızdan biri."

Duygular hepsinin yüzünü kaplıyor. Onları rahatlatmak isteyerek, "Fallon benim hayatım. Onu hak etmek için çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğim."

"Öyle olsa iyi olur," diye

homurdanıyor Bay Chargill. "Yani..."

Bay Reyes ona soruyor.

"Ne olmuş yani?"

"Kao sizin onayınızı aldı mı?" Bay Reyes biraz sinirli bir şekilde soruyor.

"Sanırım öyle. İkiniz zaten benden fazla oy kullandınız."

Bay Cutler, "Tanrım, senden Aria'yı istemesi gereken adama acıyorum," diye mırıldanıyor.

Bay Chargill, "O gün sağlık görevlilerini hazırda bekletseniz iyi olur" diyor.

"Kalp krizi geçirdiğin için mi yoksa zavallı adamı d ö v e r e k komaya soktuğun için mi?" Bay Reyes soruyor.

"Muhtemelen ikisi de."

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum, zavallı adam ben olmadığım için şükrediyorum.

Bölüm 28

FALLON

Dr. Menard'ın ofisine girerken Kao'nun eline yapışıyorum. Kalbim kaburgalarımın arkasında korku dolu bir yankıdan başka bir şey değil.

Resepsiyona vardığımızda, bayan bize gülümsüyor. "Fallon Reyes?"

"Evet."

"Geçebilirsiniz. Dr. Menard sizi bekliyor."

"Teşekkür ederim." Kısa koridorda yürürken Kao'nun zavallı elini sıkıkmama bir saniye kalmıştı.

Odaya girdiğimizde Dr. Menard masanın arkasında oturduğu yerden kalkıyor. Bitişikteki bir odayı işaret ediyor. "Şuradan."

Muayene odasına giriyoruz ve ben oturuyorum.

Dr. Menard sağımda duruyor ve bana gülümsüyor. "Hazır mısın?"

Hayır.

Hiç de değil.

Başımı salladım. "Evet."

Kao kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve Dr. Menard dikişlerdeki bandı çekerken gözleri benimkilere kilitleniyor.

Dikişlere yakından bakarken Dr. Menard'ın nefes aldığını duyuyorum. "Oooh, evet, çok güzel iyileşiyorlar." Göz teması kurmak için geri çekiliyor. "Dikişleri alacağım. Biraz rahatsızlık hissedebilirsiniz. Tamam mı?"

"Tamam mı?" Derin bir nefes alıyorum ve kendimi durduramayıp elim Kao'ya uzanıyor. Soluma doğru atılıyor ve parmaklarımı kendi parmaklarıyla sıkıca kavırıyor.

Dr. Menard yüzüm ve boynum üzerinde çalışmaya başlarken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Midem korkunç bir şekilde kasılıyor.

Bir süre sonra Dr. Menard'ın parmakları yanağımda ve boynumda geziniyor. "Çok mutluyum. Dediğim gibi, yara izini daha da azaltmak için biraz lazer tedavisi uygulayacağız."

Yavaşça gözlerimi açıyorum. Dr. Menard "Hazır mısınız?" diye sorarken arkasında bir şey tutuyordu.

Asla hazır olamayacağım.

Kao bana yaklaşıyor ve diğer elini omzuma koyuyor. "Gergin misin?" Dr. Menard soruyor. "Güven bana. Mutlu olacaksın."

Sonra arkasından bir ayna getiriyor ve bir saniye sonra yansıma bakiyorum.

Gözlerim daha odaklanamadan içimden bir hıçkırık kopuyor. Duygular içimi parçalıyor ve tenimi görebilmek için gözlerimi hızla kırpmam gerekiyor.

Kızgın yaralar yok. Gelişigüzel gözyaşı yok.

Sadece çenem boyunca uzanan pembe renkli ince bir çizgi var.

Dr. Menard, "Lazer tedavisi o küçük enayinin icabına bakacak," diye hatırlatıyor.

Titreyen sağ elimi yüzüme götürüyorum ve parmaklarımı yumuşak tenimin üzerinde g e z d i r i y o r u m .

"Nasıl yaptın bilmiyorum ama..." sesim kayboluyor. "Çok teşekkür ederim" diyebilmek için birkaç kez yutkunmam gerekiyor.

Tanrım, ince bir yara izi kalsa bile bununla yaşayabilirim.

"Harika. Lazer terapisini gelecek haftaya ayarlayacağız."

"Tamam." Sonunda beni yaralı bir kadın olarak yaşamaktan kurtaran doktora gülümsemeyi başarıyorum.

Dr. Menard Kao'ya bakar. "Bence bu güzel kadını şehirde bir gece geçirmeye çıkarmalısın."

"Kesinlikle," diye onaylıyor Kao, yüzünde geniş bir gülümsemeyle.

Dr. Menard'dan ayrılırken minnetle dolup taşıyorum ve binanın dışına adım attığımızda dönüp kollarımı Kao'nun boynuna doluyorum. Kolları anında beni sarıyor ve ayaklarımı yerden keserek bana sıkıca sarılıyor.

"Tanrım, çok rahatladım," diye fısıldıyorum kulağına.

Kao başımın yan tarafına bir öpücük konduruyor ve beni hâlâ vücuduna yaslamış halde arabaya doğru yürümeye başladığında bir kahkaha patlatıyorum.

Arabaya ulaştığımda nihayet beni ayaklarımın üzerine yatırıyor, sonra yüzümü çerçevesiyor, dokunuşu nazik ve ağzıma şefkatli bir öpücük konduruyor.

Kao geri çekiliyor ve gözleri benimkilere kilitleniyor. "Seni kim seviyor?"

"Sen," diye sırtıyorum ona, bana bu soruyu sormasına bayılıyorum. Bu bizim yaptığımız özel bir şey haline geldi.

"Peki ben kimim?"

Tereddüt etmeden, "Benim" diye cevap verdim.

KAO

Dr. Hodgson araba kullanmama izin verdi ve dürüst olmak gerekirse, yepyeni Aston Martin'e bakarken kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

"Hadi," diyor babam anahtarı bana uzatırken. "Bir noktada direksiyonun başına geçmelisin. Ne kadar erken, o kadar iyi."

Babamdan anahtarı alıyorum ve düğmeye basarak kapıların kilidini açıyorum.

Babam yolcu tarafına tırmanıyor, sonra da "Kıçını arabaya sok Kao" diye sesleniyor.

Derin bir nefes çekerek direksiyonun arkasına geçiyorum.
Emniyet kemerlerimizi taktıktan sonra donup kaldım.

Babam elini omzuma koydu. "Ben buradayım. İyi olacaksın. Arabayı çalıştır."

Düğmeye basarken elimin titrediğini fark ediyorum.

"Şimdi vitese tak," diye talimat veriyor babam.

Debriyaja basarak arabayı vitese taktım.

İsa.

Gözlerimi kapatıp göğsümü sıkarak panik içinde nefes almaya çalışıyorum.

"Harika gidiyorsun," diye mırıldanıyor babam omzumu okşarken. "Sadece bir mil. Sürmeniz gereken tek şey bu."

Başımı sallıyorum ve gözlerimi açarak boş yolu tarıyorum.

Bunu yapabilirim.

Ellerimi direksiyonun üzerine koyuyorum ve arabanın yavaşça ilerlemesine izin veriyorum.

"Şuna bakar mısın?" Babam kıkırdıyor. "Taşınıyoruz."

Gergin bir kahkaha attım. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

Yavaşça hızlanıyorum ve sonra babam diyor ki, "Kilometre işaretini geçtiğimize ve hala gittiğimize göre, babanı biraz gezdirebilirsin."

Arkamızda kalan her kilometreyle kendime olan güvenim artıyor ve bizi sahile doğru yönlendiriyorum.

Arabayı park ettiğimde ve okyanusa baktığımızda, hissettiğim endişe kayboldu.

"Sağ ol baba," diye mırıldanıyorum.

"Bir şey değil." Bana sırtıyor. "Peki, onu seviyor musun?"

"Evet, araba için de teşekkürler."

Babam başını sallar. "Fallon'u kastetmiştim."

Bir kahkaha attım. "Tüm kalbimle." "Ona evlenme teklif edeceğim" derken babama bakabilmek için koltukta hafifçe dönüyorum.

Babamın kaşları havaya kalktı. "Vay canına, sürprizlerle dolu değil misin?" "Bay Reyes'le çoktan konuştum."

Kaşları daha da yukarı kalkıyor. "Nasıl gitti?"

Ağır bir iç çekip başımı sallıyorum ve babam kaşlarını çatmaya başladığında, "Onun onayını aldım" diyorum.

"Şerefsiz," diye mırıldandı babam. "Bir an için beni endişelendirdin."

Bir noktada bu konuşmayı yapmak zorunda olduğumuzu bildiğimden, "Noah ve ben konuşuyorduk. Sayılarla uğraşacak sabrım yok."

"Jax amcandan görevi devralmak ister misin?"

Başımı salladım. "Sakıncası var mı?"

"Hiç de değil." Babam bana güven verici bir gülümseme veriyor. "Noah muhasebe alanında yüksek lisansını tamamlamak için Trinity'de bir yıl daha kalacak mı?"

"Evet, çoktan kaydoldu." "O zaman her şey yolunda."

"Ayrıca," diye boğazımı temizliyorum, "mezun olacağıma göre, kendime ait bir yer aramam gerekecek."

"Ne?" Babam şok olmuş gibi davranır. "Eve dönmeyecek misin?"

Bir kahkaha patlattım. "Hiç şansın yok."

"Nankör küçük pislik," diye dalga geçiyor ama sonra tekrar ciddileşiyor. "Annen ve ben sana ve Fallon'a nişan hediyesi olarak bir ev vereceğiz."

"Teşekkürler baba." Aramızdaki boşluğa uzanıp ona sıkıca sarılıyorum ve sonra sırtıyorum. "Peki, limitimiz ne?"

Baba gülmeye başlar. "Oğlumun ilk evi söz konusu olduğunda sınır yok. Bana sadece fiyatı söyleyin, ben de parayı bankanıza transfer edeyim."

hesabına." Babam bir an düşünür ve sonra şöyle der: "Aslında, mezun olacağın için, ilk maaş çekine kadar yetecek bir miktar havale edeceğim."

"Eğer bana 100 dolar gönderirsen, anneme söylerim."

Babam bir kahkaha patlatır. "Hadi, gidelim buradan. Annenle randevum var."

Arabayı çalıştırıp park alanından çıkıyorum ve bizi ailemin evine doğru yönlendiriyorum.

Süite döndüğümde Fallon'un odasına bakıyorum ama boş olduğunu görünce kendi odama gidiyorum ve onu yatağında kıvrılmış halde buluyorum.

Ayakkabılarımı çıkarmadan önce kapıyı arkamdan kapatıp kilitliyorum. Boxerıma kadar soyundum ve sonra yatağa süründüm.

İyileşmiş yanağına bir öpücük konduruyorum ve bu onu kıpırdatıyor. "Hey, güzelim," diye mırıldanıyorum.

Fallon sırt üstü döner ve uzanır. "Hey, babanla nasıl gitti?"

"Güzel." Gömleğini yukarı itiyorum ve sıkı karnına bir öpücük konduruyorum. "Arabayla dolaştık."

"Hmm..." diye inliyor ben gömleğini göğüslerinin üzerine iterken.

"Sütyen yok. Bunu sevdim," meme ucunu dişlerimin arasında emmeden önce alay ediyorum. Geri çekilerek eşofmanını ve külotunu tutuyorum ve bacaklarından aşağı sürüklüyorum. Gömleğine ulaşana kadar vücudunu öpüyorum ve başının üzerinden çekmek için duruyorum.

Fallon'u çıplak yakaladığımda hemen boxer'larımdan kurtuluyorum. Alt bedenimle bacaklarını ayırıyorum ve sonra kollarımı başının iki yanına koyuyorum. I

Dudaklarımı dudaklarına bastırmadan önce bir süre onun güzel yüzüne bakıyorum ve sonra hissettiğim tüm mutlulukla onu öpüyorum.

Fallon'un kolları beni sarıyor ve avuç içleri kıcımlı tutana kadar tenimi okşuyor.

Sikimi klitorisine sürtmeye başlıyorum ve Fallon bana yaklaşmak için kalçalarını kaldırıyor.

Öpüşmeyi derinleştiriyorum, aşağı uzanırken dilim ona sert darbeler fırçalıyor ve kendimi onun girişine konumlandırarak tek bir hamleyle içeri itiyorum.

Fallon başını geriye atıyor, dudaklarından bir nefes fırlıyor ve sonra "Tanrım, çok iyi" diye inliyor.

Tekrar içine girmeden önce çekildiğimde ağzım boğazına yapışıyor. Tempoyu yavaş tutamayınca kalçalarım hızlanıyor ve Fallon'un vücudu benimkinin altında gerilmeye başladığında, diğerlerinin bizi duymaması için hızlıca ağzımla inlemesini talep ediyorum.

Hızlı ve sert bir şekilde itmeye devam ediyorum ve Fallon'un bana karşı titrediğini hissettiğimde, kendi orgazmım vücudumdan fırlıyor.

Birbirimizin inlemelerini ateşli bir öpücükle yakalıyoruz ve salıvermelerimiz azaldığında, henüz çekmek istemeyerek yavaşça içine pompalamaya devam ediyorum.

Kahretsin, keşke kendimi kalıcı olarak onun içine gömebilseydim. Bunun bir seçenek olmadığını bildiğimden, isteksizce çekiliyorum ve yorganın altına girmeden önce kendimizi temizlemeye gidiyoruz. Fallon'u kendime doğru çekiyorum ve yanağını göğsüme yaslarırken saçlarına bir öpücük bırakıyorum.

"Seni kim seviyor?" Avucunu kalbimin üzerinde düzleştirebilmek için elini tutarken mırıldanıyorum.

Fallon başını kaldırıyor ve çenesini gagamın üzerine koyuyor. "Sen."

Gözlerim onunkilere kilitleniyor ve altın sarısı gözbebeklerinde tüm dünyamı görüyorum. "Ben kimim?"

Fallon bana en güzel gülümsemesini veriyor. "Benim gülümsemem."

Evet, ben onunum, çünkü o olmazsa ben de yok olurum.

Sonsöz

KAO

(Yaz tatilinin başlangıcı)

Yüzüğün hâlâ orada olduğundan emin olmak için cebimi tekrar kontrol ediyorum, sonra bileğimdeki saate bakıyorum.

Jase benim adıma "Geç kalacağız," diye bağıyor.

Bu gece Fallon'a evlenme teklif edeceğimi sadece erkekler biliyor. Hepsi bunun kızlar için harika bir sürpriz olacağını düşündü.

"Mila!" Jase yine bağıyor.

"Neyi yanlış yaptım?" Mila bağıarak karşılık verir ve birkaç saniye sonra, muhtemelen Fallon'un zorla giydirdiği kraliyet mavisi elbisesi içinde harika görünerek oturma odasına girer.

"Yok bir şey, sadece seni arıyorum," diyor

Jase. Mila, "Ama benim adımı kullandın,"

diye itiraz eder.

"Evet, son baktığımda senin adın buydu," diye takılıyor Jase kollarını onun beline sararken.

"Hayır, sen Babe diyorsun. Mila bana kızgın olduğun zamanlar içindir."

Gülmeye başlıyorum ama gözlerim Fallon'a takıldığı anda gülmem kesiliyor.

"Tanrım, kadın," diye nefes alıyorum onun kırmızı elbiseli görüntüsünü içime çekerken.

Görölmeye değer bir görüntüsün."

"Bana böyle bakmandan asla bıkmayacağım," diye takılıyor Fallon ve sonra bana bir kolye uzatıyor. "Yardım edin lütfen."

Kolyeyi ondan alıyorum ve yerine takmadan önce saçlarını yana doğru tarıyorum. Boynuna bir öpücük kondurduktan sonra ona tekrar bakabilmek için geri çekiliyorum.

"Herkes hazır mı?" Jase soruyor. Hepimiz başımızı sallıyoruz. "Güzel, hadi şu gösteriyi başlatalım."

Binadan çıkarken Jase ve Mila önden gidiyor, Hunter ve Jade arkada kalıyor.

Fallon için Aston Martin'imın yolcu kapısını açtığımda, gözlerim gergin olabileceğine dair herhangi bir işaret aramak için yüzünde geziniyor. Birkaç kez birlikte araba kullandık ama bu gece Çiftlik Evi'ne gidiyoruz ve kazanın olduğu güzergâhtan gidiyoruz.

Arabaya binmeden önce bana parlak bir gülümseme veriyor.

Bakışlarım diğer arabaları tarıyor ve Hana ile Noah'nın onun arabasına binmesini izliyorum.

Sonra Jase gözüme takılıyor ve çenemi kaldırıyor. "Hemen önünde olacağım. Merak etme," diye beni temin ediyor.

Başımı Hunter'ın olduğu tarafa çeviriyorum ve o da bana sırtlıyor. "Arkadayız. Hadi gidelim."

Direksiyonun arkasına geçiyorum ve önce emniyet kemerlerimizi takıyoruz. Sonra Fallon'a doğru eğilip ağzına bir öpücük konduruyorum. "Hazır mısınız?"

"Olabileceğim kadar hazırım."

Arkasına takılmadan önce Jase'in otoparktan çıkmasını bekliyorum. Kampüs arazisinden ayrılırken Noah ve Hunter konvoyumuzun arkasından geliyorlar.

Tanrım, lütfen. Bu gece hiçbir şeyin ters gitmesine izin verme.

Fallon'un dikkatini dağıtmak isteyerek, "Gidip görebileceğimiz evlerin bir listesini yaptın mı?" diye soruyorum.

"Evet, Pazar günü iki randevumuz var." "Güzel."

Direksiyonu sıkıca kavriyorum ve Fallon bunu fark etmiş olmalı ki, "İyi olacağız," diye mırıldanıyor.

"Evet," diye fısıldıyorum kazanın olduğu yola dönerken.

Olay y e r i n e yaklaştığımızda Jase yavaşlamaya başlıyor ve kamyonun bize çarptığı noktaya ulaştığında d rtl lerini yakıyor.

Gözlerim dikiz aynasına kayıyor ve Noah ile Hunter'ın da aynı şeyi yaptığını fark ediyorum.

Fallon titrek bir nefes verir ve ardından duygularının kontrolünü yeniden kazanmaya çalışırken ağzını kapatır.

"Kaza mahallini geçmeyi başardık," diyorum.

Nihayet geçmişi geride bıraktığımızı ve geleceğimize yüzde yüz odaklanabileceğimizi hissediyorum.

Arabayı restoranın dışında durdurduğum anda Fallon emniyet kemerini çözüyor ve sonra kollarına atılıyor.

Bana sıkıca sarılıyor, sonra "Beni bırakmadığın için teşekkür ederim" diyor. Ben cevap veremeden dudaklarına bir öpücük konduruyor. Geri çekildiğinde gözleri duygularla parlıyor. "Hadi yemeğe gidelim."

Arabadan indiğimizde Jase bir çığlık attı. "Hadi parti başlasın."

Sadece grubumuz için ayırdığımız restorana, yanımda en güzel kadınla girerken, aşkımızın türünün tek  rneği olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yok.

FALLON

Kao'nun tüm restoranı sadece bizim için ayırdığına güvenin. Hepimiz harika yemeklerin tadını çıkartıyoruz ve tatlının gelmesini beklerken Kao

sandalyesini geri çeker ve ayağa kalkar.

Bana elini uzattığında, "Dans edelim mi?" diye sordum.

Şimdi mi?" "Hadi ama. Eğlendir beni."

Elimi onunkine koyuyorum ve açık bir alana doğru yürüyoruz. Tanıdık bir şarkı çalmaya başlıyor ve anında gözyaşlarım boğazıma doluyor.

John Newman'ın *Stand by Me* şarkısı havayı dolduruyor ve tıpkı ilk buluşmamızda bu şarkıyla dans ettiğimizde olduğu gibi Kao'nun kollarına atılıyorum.

Şarkı sözlerini dinlerken gözlerim Kao'dan hiç ayrılmıyor.

Şarkı bitip etrafımıza sessizlik çöktüğünde Kao'nun ağzının kenarında bir gülümseme beliriyor. Sonra bir adım geri atıyor ve tek dizinin üzerine çöktüğünde şaşkınlığım tüm bedenime yayılıyor.

"Fallon." Bana henüz bir şey sormamış olmasına rağmen aptal gibi başımı sallıyorum ve bu onun gülümsemesinin büyümesine neden oluyor. Sonra Kao göğüs cebinden bir yüzük çıkarıp bana uzatarak, "Senin güzelliğinin olmadığı bir günle yüzleşmek kör olmaktan daha kötü olacak," diyor. Gözlerim doluyor ve yüzünü görebilmek için onları tutmak için mücadele ediyorum. "Sesini duymadan bir günle yüzleşmek sağır olmaktan daha kötü olacak. Sensiz bir günle yüzleşmek benim sonum olacak çünkü kalbim sadece senin için atıyor. Benimle evlenir misin?"

Ben başımı sallayınca Kao ayağa kalkıyor. Gözleri benimkilere kilitleniyor. "Soruna cevap vermek gerekirse, evet, yaşlanıp buruştuğunda da seni sevmeye devam edeceğim."

Dudaklarımdan bir hıçkırık dökülüyor ve kollarımı boynuna dolayarak yüzümü ona gömüyorum. "Hatırlıyor musun?"

"Üzgünüm, size cevap vermem çok uzun sürdü."

Başımı sallıyorum ve geri çekilerek elimle yüzümü yelpazeliyorum. "Şimdi, yüzüğü görmeme izin ver."

Herkes gülmeye başlar.

Kao parmağıma prenses kesim bir elmas takıyor ve taş üzerimizdeki elektrik ışığında parıldıyor.

"Artık nihayet benimsin," diye mırıldanıyor Kao.

Başımı sallayarak ona gülümsedim. "Ben her zaman senin oldum."

Son.

Her şeyin başladığı yeri okumak ister misiniz?

[Git 1 KALPSİZ'e tıkla.](#)

Düşmanlardan Aşıklara Serisi'ni bitirdiğinizde Trinity Akademisi ile devam edin.

Tüm satış bağlantıları kitabın arka sayfasında listelenmiştir.

Varisler

Gelecek sürümlerin okuma sırası:

Soğukkanlı Varis

Roman #1

Hunter Chargin (Mason ve Kingsley'in oğlu) &
Jade Daniels (Rhett ve Evie'nin kızı)

Kibirli Varis

Roman #2

Jase Reyes - (Julian & Jamie'nin oğlu)
&
Mila West - (Logan & Mia'nın Kızı)

Meydan Okuyan Varis

Roman #3

Kao Reed (Marcus ve Willow'un oğlu)
&
Fallon Reyes (Falcon ve Layla'nın kızı)

Sadık Varis

Roman #4

Forest Reyes (Falcon & Layla'nın
oğlu) &
Aria Chargin (Mason ve Kingsley'in kızı)

Duygusuz Mirasçı

Roman #5

Noah West (Jaxson ve Leigh'in oğlu)
&
Carla Reyes (Julian & Jamie'nin kızı)

Günahkar Varis

Roman #6

Tristan Hayes (*Carter ve Della'nın oğlu*)

&

Hana Cutler (*Lake & Lee'nin kızı*)

Cazibeli Varis

Roman #7

Christopher Hayes (*Carter ve Della'nın
oğlu*) &

Dash West (*Jaxson ve Leigh'in kızı*)

Yasak Varis

Roman #8

Ryker West (*Logan ve Mia'nın
oğlu*) &

Danny Hayes (*Carter & Della'nın kızı*)

Tek Başına Lise Romantizmi

Kara Dağ Akademisi Serisi

Benim Kahramanım Değil

Colton Lawson

(Brady, Coldhearted Heir's Brother'dan.) &

Brie Weinstock

(Trinity Academy'den Serena'nın kızı)

Trinity Akademisi

FALCON

Roman #1

Falcon Reyes & Layla Shepard

MASON

Roman #2

Mason Chargill & Kingsley Hunt

GÖL

Roman #3

Cutler Gölü & Lee-ann Parkı

JULIAN

Roman #4

Tek Başına Bir Roman

Julian Reyes (*Falcon'un Kardeşi*)

&

Jamie Truman (*Della'nın Kız Kardeşi - Heartless, TETLS*)

EPILOG

Bir Trinity Akademisi Romanı

Düşmanlardan Aşıklara

Kalpsiz

Roman #1

Carter Hayes & Della Truman

Pervasız

Roman #2

Logan West & Mia Daniels

Dikkatsiz

Roman #3

Jaxson West & Leigh Baxter

Acımasız

Roman #4

Marcus Reed & Willow Brooks

Utanmaz

Roman #5

Rhett Daniels & Evie Cole

Yanlış Algılar

Roman #6

Tek Başına Bir Roman

Hayden Cole (*Evie'nin Babası*)

Benimle bağlantı kurun

[Bülten FaceBook](#)

[Amazon](#)

[GoodReads](#)

[BookBub](#)

[Instagram](#)

[Twitter](#)

[Web sitesi](#)

Yazar hakkında

Michelle Heard, okurlarının içinde kaybolabileceği hikâyeler yaratmayı seven Wall Street Journal ve USA Today Çok Satan Yazarıdır. Oğluyla birlikte Güney Afrika'da yaşamakta ve her zaman yazacağı bir sonraki kitabı ve çıkacağı bir seyahati planlamaktadır.

Michelle'in dünyasında olup bitenlerden haberdar olmak ister misiniz? Alfa kahramanlarıyla ilgili en son haberleri almak için kaydolun → [NEWSLETTER](#)

Bu kitabı veya herhangi bir kitabı beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün. Yazarlar tarafından takdir edilmektedir.

Teşekkür

Kao'nun hikayesi muhteşem okuyucum *Donita Burgess* olmadan mümkün olamazdı. Kızım, gücün beni suskun bıraktı ve ilham verdi. Kitap boyunca verdiğiniz tüm tavsiye ve rehberlik için teşekkür ederim.

Alfa ve beta okuyucularıma, Sherrie, Sheena, Allyson. Kelly, Elaine, Sarah ve Leeann'a - Kağıt bebeğimin vaftiz ebeveynleri olduğunuz için teşekkür ederim.

Sokak ekibim - siz en iyisisiniz!!! Kitaplarımı tanıttığınız için çok teşekkür ederim.

Candi Kane PR - Bana ve teslim tarihlerini kaçırma alışkanlığıma karşı sabırlı olduğunuz için teşekkür ederim. (Bu kötü alışkanlığımı düzeltmeye çalışıyorum göz kırpıyorum)

Sybil - Kağıt bebeklerime mükemmel bir görünüm verdiğiniz için teşekkür ederim.

Okuyucularıma, bu karakterleri benim kadar sevdiğiniz için teşekkür ederim.

Kapak tanıtımına ve çıkış gününe katılmak için zaman ayıran her blog yazarına ve okuyucuya özel bir teşekkür.

Hepinizi tonlarca seviyorum ;)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.